

YENİ DEMOKRAT GENÇLİK

Aylık Siyasi Gençlik Dergisi *Sayı 158 *Mart 2011 *Fiyatı: 2 TL *ISSN: 1302-7506

GÜCÜMÜZ ÖRGÜTLÜLÜĞÜMÜZ,
ÖRGÜTLÜLÜĞÜMÜZ
ÖZGÜRLÜĞÜMÜZDÜR!

GELECEK SİZSİNİZ

ODTÜ

TAHRİR

www.partizanarsiv.net

ORTADOĞU HALKLARININ IŞIK SAĐAN İSYANI!

**“ZULMÜN
OLDUĞU
YERDE İSYAN
ETMEK
MEŐRUDUR!”**

www.partizanarsiv.net

YENİ DEMOKRAT GENÇLİK

Merhaba,

Baharın coşkusu ve direngenliğini taşıyan yeni bir sayımızla daha sizlerle birlikteyiz.

Bildiğiniz gibi 5. Konferansımızda, bahar yarılı döneminde, halk gençliğine dönük saldırılara karşı koyuşu örgütlenme temelinde bir kampanya başlatma kararını almıştık. 18 Şubat'ta 14 alanın katılımıyla Ankara'da örgütlediğimiz YDG Divan Toplantısı'nda, kampanyanın politik ve örgütsel hedefleri ele alınmış ve 21 Şubat-1 Mayıs tarihleri arasında "**Gençliğin Gücü Örgütlülüğü, Örgütlülüğü Özgürlüğüdür**" politik perspektifiyle kampanyanın yürütülmesi kararı alınmıştır.

Bu süreç, özellikle kolektif çalışma, kitle faaliyeti yürütme, refleks geliştirme gibi konularda örgütümüz açısından faydalı olacaktır. Ayrıca bu sürecin örgüt yaratma, kurumsallaşma perspektifimizle de doğrudan ilgisi vardır. Kampanya sürecimizi örgütümüzü güçlendirme, saldırılara karşı güçlü bir karşı koyuş örgütlenme ve kitleleri harekete geçirme noktasında önemli bir araç olarak kullanmamız bizi daha ileri bir noktaya taşıyacaktır. Bu sayımızda, tüm dünyanın ilgisini çeken Ortadoğu'da

son dönemde yaşanan isyanlara yer veriyoruz. Ortadoğu'da bütün militanlığıyla gençlik, isyanın fitilini yakmış ve birçok ülkede meşaleyi elden ele dolaştırmıştır. Katledilmiş fakat en önde barikat kuran; işsizliğe, geleceksizliğe, açlığa, adaletsizliğe karşı "**ekmek, onur ve özgürlük**" şiarının taşıyıcısı olmuştur. Paralı katillere, yağmalama olaylarına karşı silahlanıp halkı koruyan değerleri koruyan ve barikatlarda savaştan olmuştur. Kitlelerin gücünü en önde ve tüm militanlığıyla göstermiştir. Ortadoğu'da yakılan ateşi ülkemiz topraklarında tutuşturmak bizim ellerimizdedir.

Mart ayı tarihsel süreçlerin yaşandığı önemli bir aydır. Bunlardan biri olan 8 Mart iken 21 Mart, 30 Mart gibi gündemlerde de kitlelerle birlikte alanlarda olmalıyız.

Elimize e-posta yoluyla geçen ve haber değeri taşıdığı için bir süredir yayınladığımız Gençlik Birliği'nin 3. Kongre belgelerinden olan "Genç Kadınlar İçindeki Çalışmalarımız" başlıklı yazıyı süreç açısından da önemli olduğunu düşünerek siz okurlarımızla paylaşıyoruz.

Startını 20 Şubat'ta verdiğimiz ve 1 Mayıs'a kadar sürecek olan kampanyamıza bahar ayının coşkusuyla başlayalım ve üzerimizden plan yapan ege-menlere ve onların temsilcilerine üniversitelerin ve liselerin gerçek sahiplerinin biz olduğumuzu gösterelim, isyanı büyütelim!

Bir dahaki sayımızda görüşmek dileğiyle...

İÇİNDEKİLER	İsyan.....	2-5	Denge Ciwanê	19-20
	GelecekSizsiniz!.....	6-8	Genç Kadın	22-23
	"Ekmek, onur ve özgürlük".....	9-11	Kolektifin Sesi	31-32-33
	Forum	12-13-14	Gençliğe notlar	45-46
	Özgür Okul	15-16	Bellek.....	63-64

Yaygın Süreli - UMUT YAYIMCILIK VE BASIM SANAYİ LTD. ŞTİ.Yönetim yeri: Gureba Hüseyinağa Mah. İmam Murat Sk. No: 8/1 Ak-saray/Fatih/İstanbul Tel: (0212) 521 34 30 Faks: (0212) 621 61 33 Sahibi ve Yazışmaları Müdürü: Çilem İLASLAN Baskı: Yön Matbaacılık Davutpaşa Cd. Güven San. Sit. B Blok, No: 366 Tel: (0212) 544 66 34 e-posta: umutyayimcilik@ttmail.com

www.yenidemokratgenclik.com
yenidemokratgenclik@hotmail.com
yenidemokratgenclik@yahoogroups.com

BÜROLAR

Kartal: İstasyon Cd. Dörtler Ap. No: 4/2 Tel: (0216) 306 16 02
Ankara: Sağlık1 Sk. No: 17/19 Sıhhiye/Çankaya Tel: (0312) 432 23 01
İzmir: 856. Sk. No: 48/203 Kemeraltı/Konak Tel: (0232) 446 78 07
Malatya: Dabakhane Mh. Turgut Temelli Cd. Barış İşhanı No: 3
Erzincan: Ordu Cd. Ordu İşhanı Kat: 3 Tel: (0446) 223 67 18
Bursa: Selçuk Hatun Mh. Ünlü Cd. Sönmez İşsarayı Kat: 2 No: 185 Heykel Tel: (0224) 224 09 98
Mersin: Silifke Cd. Çavdaroğlu İşhanı Kat: 3 No: 118
Avrupa Merkez Büro: Weseler Str 93 47169 Duisburg-Almanya Tel: 0049 203 4060 958

GELECEK SİZSİNİZ!

Geleceğin sahipleri olarak geleceğimizi ellerimize almak için, Ortadoğu halklarının umudumuzu artıran isyanının bize kattığı güçle harekete geçmemiz, karşı koymamız, örgütlenmemiz ve örgütlememiz bir zorunluluktur. Önümüzdeki süreçte egemenlere ve onların temsilcilerine üniversitelerin ve liselerin gerçek sahiplerinin biz öğrenciler olduğunu göstereceğiz

İktidarlar yıkılmadı, ezilenler iktidarı almadı, emperyalist tahakküm bütün hızıyla sürüyor, zulüm saltanatının efendileri yerli yerinde duruyor... İkiyüzlülüğü alışkanlık edinmiş egemenler yalan ve aldatmayla ezilen halkları manipüle etmeye devam ediyor. Apar topar ülkelerinden kaçan eli kanlı zalimlerin ve uşakların yerini yeni zalimler ve uşaklar çoktan aldı bile. Değişim, açılım, demokrasi, özgürlük kavramları bugün de halkları sindirmenin bir aracı olarak kullanılarak ayaklar altına alınıyor. Barışın, barışçıl protestoların propagandasını yapanlar, yeni haksız savaşların planlayıcıları ya da destekçisi olmaya devam ediyorlar. Yıllara varan faşist baskı rejimi T.C, "model ülke" olarak Ortadoğu halklarına işaret ediliyor. Neo-liberal politikalara karşı ayaklanan halklara daha geçtiğimiz günlerde Torba Yasa eliyle yeni neo-liberal politikaları dayatan T.C, sefahat ülkesi olarak yutturulmak isteniyor. Devrim sözcüğünü şuursuzca kullanan egemen sistem kalemşorları Ortadoğu'dakinin devrim, Türkiye'dekinin de demokrasi olduğuna inanmamızı istiyorlar. Oysa bizler yalanlara inanmayı çoktan bıraktık. İnanmaya değer tek bir şey vardır; o da ancak ve ancak halkın kahredici gücünün, bir devrim dalgasına dönüşmesiyle güzel günlerin geleceği düşüncesidir.

Bu inancımızı Ortadoğu'nun ezilen halkları bir kez daha pekiştirmiştir. Ortadoğu halkları bir devrim yapamadı, bir sınıf mücadelesi ortaya koyamadı. Ancak ayaklanmalar ve devrimler çağı bitti diyenlere önemli bir mesaj verdi. Yoğun bir baskıya ve sindirmeye rağmen bir halkın ayaklanabileceğini, ölü toprağını üzerinden atabileceğini gösterdi. Ortadoğu halkları iktidarları ve emperyalist sistemi sarstı. Dipten gelen dalga dediğimiz ve çoğu zaman soyut olarak algılanan çalkalanmayı, ezilen Tunus ve Mısır halkı gösterdi, Libya, Bahreyn, Cezayir ve Irak halkları ise göstermeye devam ediyor. Yıllardır

ağababalarının desteğiyle diktatörlük koltuklarını bırakmayan kişiler apar topar çekildiler. Özcesi açığa çıkan bir devrim olmasa da Tunus ve Mısır halkı zulmün olduğu yerde isyanın da kaçınılmaz olarak açığa çıkacağını, biz Türkiyeli devrimcilere de çok net şekilde gösterdi.

İsyanın kıvılcımını, pazarda çalışan bir üniversite mezunu çaktı. Yalanlarla, pembe hayallerle, yozlaşmayla gençliğin, emekçi çocuklarının, diplomalı işsizlerin kandırılmayacağını, "ekmek, onur ve özgürlük" diyen Ortadoğu halklarının gençliği bizlere gösterdi. Ülkemizde de Bologna Projesi kapsamında yürütülen kapsamlı saldırıların benzerleri Avrupa'da olduğu gibi Tunus ve Mısır'da da gençleri sokaklara döktü. Ekonomik saldırılar yükseldikçe, faşist saldırganlığın da yükseltildiği bu ülkelerde gençlik sadece ekmek için değil, özgürlük için de haykırdı.

Mısır ve Tunus'ta şimdilik sular duruldu. Ancak Bahreyn, Yemen, Irak, Libya... Kazan kaynamaya devam ediyor ve edecek...

Peki Ya Türkiye...

Ortadoğu halkları nezdinde bu gelişmeler yaşanırken ülkemizde de suların ısınmaya başladığının belirtileri açığa seriliyor. Dipten gelen dalga Tunus ve Mısır'daki kadar olmasa da ülkemizde de hissediliyor. Okulların tatil girmesiyle üniversiteler cephesi biraz duruldu ancak Torba Yasa süreci işçi ve emekçilere hareketli günler yaşattı. Halk gençliğini yakından ilgilendiren maddelerin de bulunduğu Torba Yasa'nın hızlıca ve apar topar kabul edilmesi de, geçen dönem öğrenciler nezdinde artırılan faşist baskılar ve öğrenci konseyleri devreye sokularak yürütülen manipülasyon çalışmaları da yeni dönem yaşanacakların habercisi. Yeni saldırıların ve elbette öğrenci gençliğin yeni protestolarının açığa çıkacağı günler bizi

bekliyor. Nereden mi biliyoruz, biraz açalım.

Geçtiğimiz “eğitim” döneminde gerek üniversitelerde gerek liselerde daha okulların açıldığı ilk günlerden itibaren hareketlilik gözle görünür bir artış göstermişti. Hatırlarsanız, okullar soruşturmalar, öğrencilere verilen cezalar, kapıda kimlik gösterme dayatması ve YÖK genelgesi ile açılmıştı. Özellikle YÖK genelgesi ile okullarımıza karakol kurulmak istenmesi her zamanki saldırgan ve baskıcı uygulamalarla artık yetinilmeyeceğini bizlere göstermiştir. Ardından süreç bütün hızıyla egemenler cephesinden sürdürülmüştür. Genç-Sen’li öğrencilere Dolmabahçe’de polis tarafından vahşice saldı-

ılması kıvılcımı çakmış, Siyasal Bilgiler Fakültesi’ndeki olaylar tartışmaları ayyuka çıkarmıştır. Beyazıt’taki sınırsız arama uygulaması, ODTÜ’deki polis saldırısı... Bütün bu yaşananlar önümüzdeki süreci daha net görmemizi sağlamaktadır.

Referandum döneminde YÖK yoğun şekilde tartışılmış, yıllardır misyonuna en uygun şekilde faaliyetlerine aralıksız devam eden vazgeçilmez bir cidar olan YÖK’ün kaldırılması bile gündeme getirilmiştir. Üniversitelerde egemenlerin de dile getirdiği gibi ciddi ve kapsamlı bir değişim yaşanacaktır. Egemenler YÖK’ün köklü bir değişimden geçirilmesini istemektedir, çünkü kendi ihtiyaçlarına bu haliyle, YÖK cevap olamayacaktır. Emperyalist krizle birlikte girilen yeni süreç eğitim gibi önemli bir alanda da yeniden yapılandırmayı ihtiyaç olarak dayatmıştır. Bu yeniden yapılandırmanın ekonomik ve akademik ayakları Bologna Süreci olarak adlandırılan kapsamlı projeye yıllardır sürmektedir.

Bologna, yani halk gençliğinin geleceğini karartma projesi ülkemizde henüz kapsamlı ve bütünlüklü bir protestoyla karşılanmamıştır. Ancak var olan parçalı protes-

tolar, AYÖP gibi projenin belli başlı ayaklarını gündemleştiren platformların kurulması v.s.’nin de gösterdiği gibi, ülkemizde de Ortadoğu’daki gibi büyük ve kapsamlı protestoların açığa çıkma potansiyeli vardır. Ülkemizin de bir isyana gebe olması potansiyeli, hele de bu tür bir ayaklanmanın devrimci mücadeleye dönüşme ihtimali egemenlerin büyük bir korkuya kapılmasına yol açmaktadır. Artık ülkemizde de faşizmin klasik yöntemleri egemenlere yetmemektedir. Bu çerçevede 11 Eylül saldırısından sonra açığa çıkan ve tüm dünyada yaygınlaşan, terörle mücadele yasalarına ve hatta emperyalist işgallere vücut veren “önleyici uygulama” kavramı devreye daha fazla sokulmaktadır.

Önlenmesi gereken en büyük güç de bir kıvılcım özelliği taşıyan ve geleceksileştirme politikalarıyla saldırıların odağında duran halk gençliği, özelde de öğrenci gençliktir. Sayıları gittikçe artan kameralar, ÖGB’ler, soruşturmalar, yasaklar, cezalar, ajan öğretmen uygulaması ve geçtiğimiz dönem öne sürülen YÖK Genelgesi bu anlamda sistemin korkularını hafifleten araçlardır.

Meselenin ideolojik saldırı ayağı da yoğun şekilde devreye sokulmaktadır. Yıllardır protesto korkusuyla gitmedikleri ya da gizlice girip apar topar çıktıkları okullarımıza milletvekilleri, bakanlar büyük bir rahatlıkla gitmiş, belli aralıklarla yapılan ve hiç devlet erkânınca ilgi görmeyen ODTÜ’deki bir toplantıya ise ne hikmetse Başbakan ilk defa “teşrif etmiştir”. Belli ki ortada bir terörize etme, kendini meşrulaştırarak, protestoları daraltma amacı vardır. “68’de olduğu gibi kaos ve anarşi yaratmaya çalışan bir grup protestocu, faşistçe milletvekili ve bakanlara saldırmıştır ve bu yüzden her türlü muameleyi hak etmektedir” bakış açısı topluma kabul ettirilmek istenmektedir. Bu terörize etme, marjinalleştirme girişiminin tam merkezinde ise devrimci gençlik hareketi durmaktadır. Yumurta meselesinin bu kadar öne çıkartılması ve bu öne çıkartma işleminin devrimci şiddetin anti-propagandasına dönüştürülmesi boşuna değildir. Militan eylem çizgisi, halk gençliğinin meşru silahları bu süreçte yoğun bir anti-propagandayla karşı karşıya kalmıştır. Başbakan çok daha açık bir dille esas kaygısını dile getirmiş, asıl hedefin “terör örgütleri” olduğunu belirtmiştir. Zaman gazetesi gibi hükümet yordakçıları ise yememiş içmemiş, “yoğun bir araştırma sonucu” hangi eylemde, kaç “terör örgütü” var, onu tespit etmiştir.

Reformist örgütlenmeler ise sürecin başından itibaren bu ideolojik anti-propagandanın değirmenine su taşımıştır. “Bizi molotof atanlarla bir tutmayın” söylemlerini dile getiren reformist gruplar bununla kalmamıştır. Öğ-

renci Kolektifleri ve TKP'nin başını çektiği örgütlenmeler CHP'yi protesto eden devrimci ve demokrat öğrencileri protesto edecek kadar ileri giderek sistem içi yapılar olma durumunu ne kadar ileri götürdüklerini ortaya sermişlerdir. Bu maharetleri ile burjuva-feodal medyanın liberal ve bir o kadar "sol" yazar- çizer takımı tarafından sahiplenilmişler ve öne çıkartılmışlardır.

Devlet cephesinde ise bu süreçte muhalif gençler için elbette tek seçenek CHP'dir. CHP'nin "halkçı-solcu" söylemleri bu kadar sahiplenmesi, halk iktidarını kurma iddialarıyla ortaya çıkması, aile sigortası gibi uygulamalarla emekçi dostu görüntüsünü pekiştirmesi boşuna değildir. CHP'nin olası bir muhalefeti örgütleyebilmesi için kapsamlı bir proje çoktan devreye girmiş, öğrenci olayları sürecinde de bu ayyuka çıkartılmıştır. "Halkçı Kemal" de bu kandırmacaya tam olarak uyan bir aktördür. Halkı ve özelde halk gençliğini yönlendirmede CHP'ye büyük paye biçilmiştir ancak AKP'nin sözde özgürlükçülüğü düşünülduğünde, AKP henüz başrolü elden bırakmış değildir. Öğrenci olayları bağlamında da Bologna Süreci'nin öncülerini Avrupa'daki efendilerin emriyle AKP, "öğrenci katılımını" hayata geçirmeye çalışmaktadır. Öğrenci konseyleri de AKP'nin öne sürdüğü bir argüman olarak, demokratlaşma oyununun yeni bir ayağıdır. Kürt ulusunu TRT Şeş gibi uygulamalarla sindirmeye çalışan hükümet, öğrencilere de konseyler eliyle bu mesajı vermek istemekte, ağızımıza bal çalmaya çalışmaktadır. "Öğrenci dostu YÖK", "öğrencilerin yegâne temsilcisi" öğrenci konseylerine bir oda bile ayırmıştır. Demokrasi ve özgürlük gibi söylemlerin en çok öne çıktığı günlerde öğrencilere yoğun bir baskı ve sindirme politikasının uygulanması ise bizleri iteledikleri tünelin ucunda ne olduğunu ayan beyan açık etmektedir. Demokratik, özerk üniversite söylemleri manipülasyon çalışmalarının, kandırmacanın, yüzüzlüğün ürünü olmaktan öteye gitmemektedir.

Bu kadar hızlı bir şekilde "önleme" çabasının, henüz ortada ciddi bir hareketlik olmadan adeta can havliyle öğrenci gençliği sindirmeye çalışmanın, boşuna olmadığını ise Bologna süreci bağlamında yaşanan son dönem gelişmeler ortaya koymaktadır. Öğrenci gençliğe yönelik saldırılar yeni bir aşamaya gelmiştir çünkü Bologna süreci çerçevesinde ekonomik ve akademik saldırılar yeni bir aşamaya gelmiştir. Bir süredir eğitim alanında yaşanan piyasalaşma gözler önündedir, paralı eğitim, güvencesiz, esnek çalışma, yaşam boyu öğrenim yani yaşam boyu yoğun sömürü gibi uygulamalar tek tek yasalaştırılmıştır. Hâlihazırda var olan bu uygulamalara karşı, yetersiz ve parçalı da olsa belli tepkiler gösterilmiştir.

Ancak proje uzatılmış ve yeni uygulamalara hız verilmiştir. Lise döneminde gittikçe yaygınlaşan dershanelilik yetmezmiş gibi, A ve B tipi üniversiteler oluşturularak öğrenciler arasına sınıfsal bariyerler inşa etmeye devam edilmektedir. Türkiye'nin her yerine üniversite açan, öğrencilerin okuldan atılmasını ortadan kaldıran (elbette "terör suçlularını" rahat rahat atabilmek şartıyla) hükümet öğrencilere zehirli bir elma şekeri sunmaktadır. "Üniversiteleri ayağımıza getirdiği" mesajını vererek hükümet, özellikle Kürt ulusunun da yoğun olarak yaşadığı taşrada güvencesiz, esnek çalışacak ara eleman yetiştirmeyi amaçlamaktadır. Parası olan Türkiye'nin her yerinde okuyabilecek, ancak elbette büyük üniversitelerde okuyanlarla taşra üniversitelerinde okuyanlar arasında büyük bir "fark" olacaktır. Serbest piyasanın tamamen

kara dayalı dünyasına terk edilen yüksek öğrenimde, eşitlik değil kapitalizmin masum görünüşlü acımasız yasası olan fırsat eşitliği hâkim kılınmaktadır. Kısacası mesaj nettir; **"Parası olan herkese eğitim var, işçi ve emekçi çocuğu da okuyabilirse ancak B tipi üniversitede okur."**

Üniversite sonrası da herkesçe malumdur... **İşsizlik, güvencesizlik, esnek çalışma, düşük ücretler...** İstihdam etme amacından istihdam edilebilir bireyler yaratma amacına geçiş yapılmıştır ve üniversite eğitimi de sonrası da buna uygun şekillendirilmiştir. Bu çerçevede istihdam edilebilir bireyler olmaya çalışan üniversite mezunları ya işsizlikle ya da güvencesiz çalışmayla başbaşa kalmaktadır. Her an işsiz kalma ihtimaliyle boğuşan üniversite mezunları ömür boyu istihdam edilebilir bireyler olmak için ömür boyu çabalamalılar.

Tüm bu tablonun ülkemizde henüz bir ayaklanma

gerçekliği açığa çıkarmadığı ortadadır. Ancak yukarıda da belirttiğimiz gibi su ısınmaya başlamıştır. Öğrenci gençlik cephesinde artık yeni bir sürece girmiş bulunuyoruz. Hiçbir şey eskisi gibi olmayacaktır. Egemenlerin saldırılarının yaratılan birikim sonrası yeni bir aşamaya girmiş olduğu şu süreçte bizim de yeni bir aşamaya girmemiz bir zorunluluktur. Öğrenci gençlik tepkilerini parçalı ve örgütsüz bir biçimde ortaya koyarken, bu tepkileri bütünleştirmek, doğru bir önderlik altında biraraya getirmek gerekmektedir. Olası bir ayaklanmaya hazırlıklı olmak bir yana, devrimciler misyonları gereği ayaklanmalar örgütleyecek bir pozisyonda olmalıdır. Bugün devrimciler bu gerçeklikten uzaktadır. Daha geçtiğimiz yıllarda aktif faaliyet yürüten devrimci örgütlenmeler tasfiye sürecinin, örgütsel sorunların da etkisiyle ciddi bir politikasızlık, hareketsizlik süreci yaşamaktadır. Devrimciler öncülük etmek bir yana müdahalelerde bile zayıf kalmakta, reformistlerin daha etkin müdahale ettiği sürecin peşine takılmaktadır. Bu süreci kırma noktasında örgütlülüğümüz belli adımlar atmış, ancak yetersiz kalmıştır. Ne reformist bakış açısının egemen ve yönlendirici olması durumu ne de kitleyle devrimcilerin bağı koparma politikası kırılmamıştır ve bunda bizlerin de ciddi bir payı vardır.

Gelişen hareketlere gücümüz oranında müdahale etmek ve var olan kendiliğinden hareketlerin dışında örgütlü protestolara vücut vermek, kazanımlar elde etmek gerekmektedir. Bunun için gelişen yeni süreçte her zamanki gibi mücadele etmek yetmeyecektir. Bizlerin de politik ve pratik bir yenilenişe giderek, daha hareketli olmamız, çok daha fazla efor sarf etmemiz gerekmektedir. Bu eforun en önemli parçasını ise kitlelere gitme, kitleyle buluşma çabası oluşturmalıdır. Gerçek kahramanlarla yani halkımız ve özelden halk gençliği ile birlikte yürüyerek tüm bu karanlık tabloyu yırtacağımız, somut kazanımlarla egemenlerden hesap soracağımız yadsınamaz bir gerçektir. Örgütlülüğümüzün geçtiğimiz dönem meselenin en önemli ayağı olan kitle ayağını boş bırakmış, militanlığı kiteselleştirme de yeterli adımlar atamamış-

tır. Normalin üstünde bir enerji açığa çıkartmak ve kitlelere yoğun şekilde gitmek için de en iyi yöntemlerden birisi kampanyalardır. Öğrenci gençlik nezdinde yürütülen yeni ekonomik-akademik-demokratik saldırılara, yeni süreçte, yeni ve güçlü bir kampanyayla karşı koymak önümüzdeki sürecin en önemli gündemidir.

Halk gençliğinin geleceği ipotek altına alınmakta, anadilde eğitim, örgütlenme gibi en temel hakları yok edilmekte, geleceği ellerinden alınmaktadır. Daha geçtiğimiz günlerde yine ataması yapılmayan bir öğretmen arkadaşımız intihar etmiştir. Gençliğin sabrı artık tükenmekte, bu yüzden egemenler her uygulamalarıyla üstümüze daha çok gelmekte, elma şekerlerinin yetmeyeceği günlerin yaklaştığını görmektedir. Bu tablo karşısında hareketsizlik, pratiksizlik halk gençliğini cehennem ateşinde bırakmak, varlık zeminimizi yok etmek demektir.

Son Söz

Gelecek kendisine dikensiz gül bahçesi yaratmaya çalışan hükümrânın değil bugün geleceği parça parça ipotek altına alınan, hakları gasp edilen gençliğindir. Bir devrime vücut verilemese de Ortadoğu'daki ayaklanmalarda önemli bir misyon oynayan gençler bunu bizlere bir kez daha göstermiştir. Geleceksizliğe tepki olarak, kendini yakan, sokaklara

dökülen, ekmek, onur ve özgürlük için haykıran binlerce eylemci, ezene de ezilene de gençliğin geleceğini eline alma mücadelesinin sürdüğünü net bir şekilde göstermiştir. Sözde model ülke Türkiye'deki tabloda da geleceğimizi ellerimize alma mücadelemiz sürmüştür ve zafere kadar devam edecektir. Geleceğin sahipleri olarak geleceğimizi ellerimize almak için, Ortadoğu halklarının umudumuzu artıran isyanının bize kattığı güçle harekete geçmemiz, karşı koymamız, örgütlenmemiz ve örgütlenmemiz bir zorunluluktur. Önümüzdeki süreçte egemenlere ve onların temsilcilerine üniversitelerin ve liselerin gerçek sahiplerinin biz öğrenciler olduğunu göstereceğiz.

Gazınız, copunuz, genelgeniz, YÖK'ünüz bize yetmez, gelecek bizindir. Gençliğin gücü örgütlülüğü, örgütlülüğü özgürlüğüdür...

“GENÇLİĞİN GÜCÜ ÖRGÜTLÜLÜĞÜ, ÖRGÜTLÜLÜĞÜ ÖZGÜRLÜĞÜDÜR”

Halk gençliğinin Mısır’da, Tunus’ta, Libya’da, Yunanistan’da açığa çıkan gücünü ülkemizde bir gerçekliğe dönüştürmek için: Sarıl ana, sarıl güne...

YDG 5. Konferansı, bahar yarıyılı döneminde, halk gençliğine dönük saldırılara karşı koyuşu örgütlenme temelinde bir kampanya başlatma kararı almıştı. 18 Şubat’ta 14 alanın katılımıyla Ankara’da örgütlenen YDG Divan Toplantısı’nda, kampanyanın politik ve örgütsel hedefleri ele alınmış ve 21 Şubat-1 Mayıs tarihleri arasında “**Gençliğin Gücü Örgütlülüğü, Örgütlülüğü Özgürlüğüdür**” politik perspektifiyle kampanyanın yürütülmesi kararı alınmıştır. Halk gençliğinin kendisine dönük gerçekleşen saldırılar karşısında, koyu bir geleceksizliğe mahkum edildiği ve geleceğinin çalınması, karartılması karşısında tek alternatifin halk gençliğinin örgütlü gücü üzerinden yükselteceği bir mücadele olduğunu vurgulamak için gündelik ajitasyon-propaganda faaliyetinde “GelecekSizsiniz” şiarının öne çıkarılması ve etkin bir kitle faaliyeti ve eylemsel bir hat örülmesi kararı alınmıştır.

YDG Konferansında böylesi bir kampanyaya duyulan ihtiyaç, Bologna Projesi çerçevesinde gerçekleşen saldırılar ve son dönemde üniversite ve liselerde artan faşist baskı ve uygulamalara karşı ele alınmış ve süreci bir kampanya ile ele almanın gerekliliği ortaya konulmuştu. Kampanyanın genel politik ve örgütsel hedeflerine değinilmiş olsa da esas olarak divan toplantısında bu kampanyanın geniş içerik ve hedefleri tartışılmıştır. Dergimizin bu sayısında, İsyân, Forum, Ufuk, Özgür Okul, Dengê Ciwanê ve Genç Kadın köşelerinde kampanyanın politik içeriği ayrıntılı bir şekilde halk gençliğinin farklı kesimleri açısından ele alınmış ve politik-örgütsel bir perspektif sunulmuştur. Bu yazıda ise genel olarak bu kampanyanın nasıl bir sürecin, ihtiyacın ürünü olduğu ve yine çeşitli genel hedeflerimiz ele alınacaktır. Ayrıca kampanya süresince yoldaşlarımızın alan faaliyetlerinde öne çıkarmaları gereken pratiklere değinilmeye çalışılacaktır.

Bologna Projesi’nin 2020 yılına kadar uzatılması ile birlikte, bu sürecin egemenler cephesinden genel hedeflerine ulaştırılmadığı ve sürecin daha ciddi saldırılar yara-

tacağı ortaya çıkmıştır. Öğretim süreci ve sonrasını kapsayan ve eğitimin piyasanın ihtiyaçları temelinde yeniden

“gelecekSizsiniz”

yapılandırmasının amaçlayan bu süreç, Avrupa Yükseköğretim Ağı (AYA) oluşturmayı amaçlamaktadır. Fakat ekonomik krizin doğurduğu yeni ihtiyaçlar ve çeşitli protesto ve karşı koyuşlar egemenlerin süreci 2020 yılına kadar uzatmalarına neden olmuş ve elbette yeni saldırı paketlerini de devreye sokmuştur. Eğitimin Esnekleştirilmesi, Yaşam Boyu Eğitim, Öğrenci-Öğretim Görevlisi Hareketliliği, Fırsat Eşitliği, İstihdam Edilebilirlik, Eğitimin Yeniden Yapılandırılması, Eğitim Piyasa İlişkisi vd. kavramlar üzerinden yükselen süreç; birçok yerde olduğu gibi ülkemizde de halk gençliği açısından eğitimin tüm dönemleri ve çalışma yaşamı dahil, gelecek açısından ciddi bir belirsizlik yaratmaktadır.

Son dönem gündemde olan Torba Yasa’da, gençlikle ilgili yapılan düzenlemelerin yanı sıra, diplomalı işsizlikteki artış, güvencesiz çalışma koşullarının yaygınlaştırılması, düşük ücretli işler bulunuyor. Artık çocukluktan başlayarak dershane ve özel kurslara yatırılan paralar da halk gençliğinin “geleceğini kurtarmaya” yetmemektedir. Gençlik açısından, özellikle öğrenci gençlik açısından, gelecek büyük bir risk ve belirsizlik anlamına gelmektedir. Güvencesiz, sigortasız çalışma koşulları, örgütlenme önündeki engellerle birleşmekte ve geleceksizlik gençlik açısından yaşanması mecburi bir kader haline getirilmek istenmektedir.

Bologna Projesi çerçevesinde üniversite ve liselerde (özellikle meslek liseleri) yapılan eğitim reformlarının doğurduğu sonuçlar halk gençliği açısından ciddi sıkıntılar yaratmaya devam ederken, YÖK genelgesi ve çeşitli faşist baskı ve uygulamalar ile sürecin ayrı bir yönü ortaya çıkmıştır. Ayrıca YÖK’ün yeterince teşhir olan kirli yüzünü sıvazlamaya dönük adımlar da atılmak istenmektedir. Başbakan’ın rektörlerle yaptığı toplantılardan YÖK’ün yeniden yapılandırmasını hedefleyen bir çalış-

tay kararı alınmıştır. YÖK'ün anayasa tartışmaları ışığında ve üniversitelerin değişen misyonuna uygun olarak piyasanın ihtiyaçlarına uygun şekillenmesi karar altına alınmıştır. Dolayısıyla öğrenci gençliğin müşterileştirilmesini sistemleştirmek ve daha yoğun bir baskı işletmek gündemde olacaktır. Bunlarla birlikte gençliğin örgütlenmesinin engellenmesini sağlamak ve bu uğurda her türlü anti-demokratik uygulamanın önünün açılmasını sağlamakta yoğun bir şekilde gündemde olacaktır. Öğrenci eylemlerinin azgınca ve faşist yöntemlerin neredeyse tamamı denenerek bastırılması, her türlü örgütlenmenin engellenmesi, MOBESE ve Güvenlik Kameralarının fakülte binalarının içine kadar yaygınlaştırılması, ÖGB'nin artırılması, fakülteler arası geçişin yasaklanması, turnike ve parmak izi uygulamalarının uygulanmaya başlanması... Görüldüğü gibi süreç ülkemizde "Eğitimin Paralı-

laştırılması", "Üniversitelerin Piyasalaştırılması", "Baskı ve Denetim Aygıtlarının Uzmanlaştırılması" temelinde ele alınmakta ve mezuniyet sonrası ciddi bir rekabet güdüsünün yanında piyasaya uygun bireylerin yaratılmasını hedeflemektedir: Yani "istihdam edilebilir" bireyler yaratmak... Esas olarak öğrenci gençliği doğrudan ilgilendiren bu saldırıların yanı sıra esnek çalışma modelleri (özellikle taşeronlaştırma), özelleştirme vb. birçok uygulama ile birlikte tüm emekçi sınıflar açısından bir saldırı ve dönüşüm durumu söz konusudur.

Öğrenci gençlik açısından; Ücretli Avukatlık, Sözleşmeli-Ücretli Öğretmenlik, Yetkin Mühendislik, Performansa Dayalı Çalışma, 50/D, diplomalardan unvanların kaldırılması, formasyon hakkının gasp edilmesi, KPSS-UDS-TÖS vb. sınavları kazanmak için dersanelere verilme zorunda kalınan onca paralar yetmemektedir artık. Öğrenci gençlik tüm bunları severek kabul edecek bir geleceğe mahkûm edilmiştir; çünkü çığ gibi büyüyen bir diplomalı işsizlik gerçekliği onu beklemektedir. Bu ger-

çeklik halk gençliğinin geleceğine dair söz söyleme özgürlüğünü de ayaklar altına almaktadır.

Sürece karşı ülkemizde de tepki örgütlenmektedir. Formasyon mağdurları, diplomalı işsizler örgütlenmekte, sözleşmeli-ücretli öğretmenliğe, yetkin mühendisliğe, harç zamlarına, YÖK genelgesi vb. karşı tepkiler örgütlenmekte; çeşitli platformlar oluşturulmakta, çeşitli mesleki örgütlenme ve sendikalarda da yer yer tepkiler yükselmektedir. Öğrenci gençlik krizin etkileriyle birlikte daha da kötü hale gelen yaşam koşullarına karşı kendiliğinden örgütlenmelere gitmektedir. Kurulan çeşitli örgütlenme ve platformlar geniş ve kitlesel bir zemin yakalamaktadır. Fakat tepkiler ve kurulan örgütlenmeler bütünsel olarak parçalı bir duruşa sahiptir. Bu yanı sıra öğrenci gençlik açısından bir alternatif arayışı söz konusu iken, bu arayışı kucaklayacak bir örgütlenmenin olduğunu söylemek zordur. Bu yanı sıra geleceksizlik kıskacında sıkışan öğrenci gençlik öfkesini biriktirmekte, alternatif arayışına yönelmektedir.

Kampanyamız bu tablonun doğurduğu bir ihtiyaç temelinde doğmuştur. Öncelikle halk gençliğine karşı geliştirilen saldırıların, hak gasplarının ve dayatılan geleceksizliğin karşısında barikat olabilmektir amacımız. YDG'nin **halka hizmet et** şiarının anlam bulmuş halidir bu; yani halk gençliğiyle birlikte ve halk gençliğinin önünde; geleceksizliğe barikat olmak, geleceği inşa etmek... İkinci olarak halk gençliğine alternatifsiz olmadığı gerçeğini anlatmaktır. Geleceksizliğe mahkûm edilen gençliğin, geleceğin kendisi olduğunu haykırmak...

Sürekli-Yaygın-Eylemsel Bir Dönem

Konferansımızın belirlediği hedefler ışığında yaygın bir kitle çalışması ile birlikte sitemin bütün saldırılarına karşı koyuşu örgütlemek ve alternatif bir duruş inşa etmek için başlatmış olduğumuz bu kampanyanın hedeflerinin netliği ve iyi örgütlenmesi kampanyanın başarısı için elzem bir yerde durmaktadır. Kolektifin Sesi köşemizde kampanyaların nasıl dönemler olduğu ve nasıl ele alınması gerektiği üzerine bir değinide bulduğumuz için burada yeniden üzerinde durmayacağız. Fakat bu kampanya özgülünde ne gibi somut hedefler ortaya koymaya çalıştığımızı ve nasıl bir çalışma temposu oluşturmak istediğimizi çeşitli somut pratikler üzerinden anlatmaya çalışacağız. Bu durum kampanyanın iç ve dış dönük hedeflerini tekrar gözden geçirmemiz gerektiğini bizlere hatırlatmaktadır. Halk gençliğinin sürecin getirdiği saldırılara karşı tepkisini parçalı bir biçimde geliştirdiğini belirtmiştik. Bu durumun somut nedeni sürecin saldırılarından bütünsel anlamda bihaber olmaktır.

Dolayısıyla kampanyamızın bir yönü bilgilendirmeyi hedeflemektedir. Çeşitli forum, panel, sempozyum vb. pratiklerin dışında bildiri dağıtımı, afiş, sinevizyon, duvar gazetesi gibi A/P araçlarını yaygın bir şekilde kullanmak bu konuda başvuracağımız yol ve yöntemler olacaktır. Bu araçları merkezi olarak kullanmanın dışında yerellerin özgünlükleri temelinde ele almak esas olarak daha verimli ve özgün çalışmaların önünü açacaktır.

Bologna Projesi'ni ilk olarak gündemleştirdiğinden bu yana YDG esas olarak sürece karşı tepkiyi etkisi oranında bilgilendirme ve karşı koyuş temelinde ele almıştır. Fakat sürecin saldırıları yoğunlaşmış, etkileri kendini daha aktif olarak hissettirmeye başlamıştır. Bunlarla birlikte öğrenci gençliğe sıkı bir örgütsüzlük dayatılmaktadır. Bunlar doğal olarak kampanyamızın esas yanının eylemsel bir hat ve karşı koyuş temelinde gelişmesi gerekliliğini zorunlu olarak öne çıkarmaktadır. Haftalık yürüyüş ve basın açıklamaları, refleks eylemler, çeşitli talepler üzerinden yükseltilecek bir mücadele kampanyasının esas yanını oluşturacaktır. Açık ki YDG olarak mevcut tabloyu tersine çevirmek tek başına başaracağımız bir durum değildir. Fakat yükselen kitle hareketleri, dünyadaki çeşitli gelişimler ve halk gençliğinin yükselen tepkisi ve örgütlenmeye var olan açıklığı bu durumu tersine çevirecek dinamikleri ortaya çıkarmaktadır.

Kampanya hedeflerimizin başarılı bir şekilde hayat bulması için en geniş kitlenin harekete geçirilmesi önemlidir. Bu durumun sağlanması YDG'nin kendi iç çalışmasına bağlıdır. Kampanyamızın yeni başladığı şu günlerde ön hazırlık anlamında birçok şey geride bırakılmış durumdadır. Alan örgütlülüklerimiz öncelikle kendi güçlerini esasa alan bir plan çıkarmalı ve hedefleri bunun üzerinden inşa etmelidir. Devrimci, ilerici dostlarımızla kurulacak ilkel platform ve birlikler esas olarak YDG'nin kendi sorumluluklarına yüklenmesi ile mümkün olacaktır. Sürecin bir karşı koyuş temelinde etkili olarak gelişebilmesi en geniş birlik ve platformların inşa edilmesiyle mümkündür. Kampanya süresince yoldaşlarımız çeşitli darlaştırıcı, dar pratikçi, dar grupçu yaklaşımlardan olabildiğince kaçınmalı, bu tür söylem ve sloganların önüne geçmeli ve esas olarak en geniş kitlenin harekete geçmesine odaklanmalıdır. Gerçekleştirilecek eylemlerde dikkat edilmesi gereken bir diğer husus ise eylem ve bu tür pratiklerin kitleden kopuk bir biçimde ele alınmaması gerekliliğidir. Bu tür pratikler kampanyamızın içini boşaltacaktır. Bu durumun önüne geçmenin en iyi yollarından birisi etkide olduğumuz kitle örgütlerinin harekete geçmesini sağlamaktır. Genç-Sen başta

olmak üzere içinde faaliyet yürüttüğümüz veya bir şekilde ilişkimizin olduğu tüm kitle örgütleriyle birlikte iş yapmak ve "gelecekSizsiniz" şiarını halk gençliğinin pratiğinde yaşamsallaştırmak kampanya açısından asıl amaçtır. Bu durum özellikle çeşitli saldırılar nezdinde somut kazanımların gündemleşmesi gerekliliğini doğurmaktadır. Bu nedenle özellikle üniversite ve liselerde son dönem uygulanan ve ciddi bir tepkinin oluşmasına neden olan çeşitli uygulamaların özellikle gündemleştirilmesi ve bu talepler etrafında en geniş kitlenin birleşmesini sağlamaya çalışmak önemli bir yerde durmaktadır.

Yukarıda aktardığımız hedeflerimizin dışında kampanya sürecimizin verimli bir şekilde ele alınması YDG'nin büyük oranda alanlar bazında bir kurumsal-

laşma ve örgütsel deneyim kazanmasını sağlayacaktır. Alan örgütlülüklerimiz kampanya başında olduğumuz bugünlerden başlayarak öncelikle sıkı bir bilgilendirme çalışmasını ilişkide olduğumuz en geniş kitleyle gerçekleştirmeli, okur toplantılarında kampanyanın amaçları tartışılmalı ve alanlara nasıl uygulanacağı kararlaştırılmalıdır. Bunlarla birlikte mutlak bir şekilde en az haftada bir kez olmak üzere düzenli toplantılar alınmalı ve uygun olan, koşulu olan yerlerde her gün böylesi toplantılar örgütlenmeli ve günlük-haftalık planlar gerçekleştirilmelidir. Bu durum, özellikle kolektif çalışma, kitle faaliyeti yürütme, refleksif tutum gerçekleştirme gibi konularda örgütümüz açısından da ön açıcı olacaktır. Ek olarak bu sürecin örgüt yaratma, kurumsallaşma perspektifimizle de doğrudan ilgili olduğu ortadadır...

Tüm bu hedeflerimizde başarıya ulaşmak ellerimizdedir. Halk gençliğinin Mısır, Tunus, Libya ve Yunanistan'da açığa çıkan gücünü ülkemizde bir gerçekliğe dönüştürmek için: Sarıl ana, sarıl güne..

“EKMEK, ONUR VE ÖZGÜRLÜK!”

İşsizliğe, geleceksizliğe, açlığa, adaletsizliğe karşı “ekmek, onur ve özgürlük” şiarının taşıyıcısı olmuştur. Paralı katillere, yağmalama olaylarına karşı silahlanıp halkı koruyan değerleri koruyan ve barikatlarda savaştan olmuştur. Kitlelerin gücünü en önde ve tüm militanlığıyla göstermiştir.

Arap Yarımadası ve Kuzey Afrika ülkelerinin büyük bir çoğunluğuna yayılan isyan dalgası Aralık ayının sonlarından bu yana birçok gelişmeyi ardında bırakarak sürmeye devam ediyor. Tunus'ta Sidi Bouzid kentinde, işsiz olan ve seyyar satıcılık yapan Muhammed Buaziz isimli genç bir bilişim mühendisinin kendisini yakmasıyla başlayan halk isyanı, Tunus'un ardından bölgenin diğer ülkelerine yayılmış ve bölgeyi etkilemeye devam etmektedir.

Burjuva ideologlarınca sıklıkla küçümsenen Arap halkının, bu devrimci kalkışı birçok kesimi şaşırtmış ve “beklenmeyen” bir hadise olarak “tüm dünyada büyük bir şaşkınlıkla” karşılanmıştır. Şaşkınlığın yanısıra isyanların içeriği tartışılmış; özellikle Tunus için, “Yasemin Devrimi”, “Facebook Devrimi” gibi betimlemeler kullanılarak gelişen olayların biçimi ve içeriği çarpıtılmıştır. Olaylar “bir devrim midir?” tartışmalarına, “ABD'nin parmağı var” tespitleri eklenmiş ve “wikileaks depremi” gibi sansasyonel çıkışlar, isyanların çıkış nedenleri olarak öne sürülmüştür. Sürecin tazeliğini koruduğu ilk dönemlerde

ortaya çıkan bu tipten değerlendirmeler gelinen aşamada sürmekteyken daha az ilgi çeker bir hal almıştır. Keza başka bir gerçeklik bu biçimdeki değerlendirmelerin etkilerini zayıflatmıştır: Bu da Arap Halklarının “ekmek, onur ve özgürlük” diyerek başlatmış olduğu isyan dalgasının etki ve pratiğiyle halen etkin olan yanının sürüyor olması ve her geçen gün yeni deneyim ve inisiyatif ortaya çıkarmasıdır.

Emperyalistler cephesinden ciddi bir kaygı ve hüznü ortaya çıkmadan gelişen Tunus olaylarının etkisi Mısır'ı sarınca işin rengi değişmiştir. Tunus olaylarında sessiz kalmaya, isyan eden halka “sevimli” mesajlar göndermeye çalışan emperyalist efendiler isyanın, “kilit ülke” Mısır'a yayılmasından sonra gardlarını daha açıktan almaya başlamışlar ve “sağduyu” mesajları ile rejime desteklerini beyan etmişlerdir. Bu aşamada (Mısır isyanıyla) gelişen olayların yönü, biçimi ve gelişim seyri üzerine söylenecek şeylerin tamamı açısından “yeni” bir mantalite oluşturma ihtiyacı doğmuştur. Özellikle ABD emperyalistleri ve Siyonizmin temsilcileri açısından iç açıcı ol-

mayan gelişmeler yaşanmış ve Türkiye ile birlikte Orta-doğu'daki en önemli kalelerden birisinde ve üstelik tüm Arap dünyasında ciddi derecede etkili olan Mısır'da oluşan bu "kaos durumu" bölge açısından birçok şeyin yeniden düşünülmesine neden olmuştur. Mısır Arap ülkeleri içerisinde ordu ve devlet örgütlenmeleriyle, bilim, sanat ve edebiyat gelişiminde tarihten gelen birikimiyle, nüfus yoğunluğu ve elbette İsrail'le olan ilişkileri itibariyle ayrı bir önemi hak eden bir konumdaydı. Mübarek yönetimi tüm bu nedenlerden ötürü "istikrarlı" (H. Clinton) bulunmakta ve devamı istenmekteydi. Fakat halkın gelişen öfkesi karşısında bu hamlenin tutmayacağı ortaya çıkmış ve devreye "Ordu" sokulmuştur.

Sürecin genel gelişim seyrini anlamak için isyanlara kaynaklık eden zeminin irdelenmesi önemlidir. Tunus'la başlayan "öfke patlaması" Cezayir'le devam etmiş ve Mısır'da daha çüretli bir çıkışa dönüşmüştür. Tunus ve Mısır'da ısrarlı bir mücadele sonucunda onlarca yıllık diktatörler (Bin Ali ve Mübarek) ülkeden kovulmuş ve halk, coşkulu kutlamalar eşliğinde "zafer" in tadını çıkarmıştır. Sürecin bu biçimde gelişimi ve özellikle Tunus'tan sonra Mısır'ın 'zafer' i, "domino taşları" etkisi yaratmış ve halk isyanları; Cezayir, Bahreyn, Lübnan, Yemen, Ürdün, Irak, Libya vb. ülkelere yayılarak birikimini sürdürmüştür. Yaşanan gelişmeler gerici rejimlerin çeşitli ekonomik ve demokratik açılımlar yapmasını zorunlu kılmış ve bu yönlü adımlar da hemen atılmıştır. (Suriye, Ürdün vs.) Diğer taraftan gelişen halk isyanlarının zor ve kan yoluyla baskı altına alınması ve "önleyici uygulamaların" devreye sokulması gündeme gelmiş durumdadır. Birçok ülkede (Libya, Suriye) daha herhangi bir protesto gerçekleşmeden muhaliflere dönük tutuklama terörü başlatılmış, tüm gösteri ve protestolar yasaklanmış ayrıca gelişen çeşitli protestolar zor yoluyla bastırılmıştır. Fakat bu durum bile isyanın "domino taşları" içeriğini değiştirmemiş ve isyan yayılmaya devam etmiştir/etmektedir. Keza Muhammer Kaddafi bir cenaze törenini savaş uçağı ile bombalamaya varacak uygulamalara bile adım atmıştır şimdiden fakat Libya halkının öfkesini baskı altına alamamıştır...

Gelişen halk isyanlarının talepleri ve öne çıkan sloganlar isyanın nedenlerini anlatmaya yetmektedir. "Kuzey Afrika'daki Arap ülkeleri, Arabistan,

genel anlamda İslam ülkeleri 30 yıldır tek adam, tek şef, tek parti ile yönetiliyor. Görünüşte başka partiler var ama hüküm, iktidar, iktidar tekeli, ekonomi ve siyasetin bir avuç zümrenin elinde olduğu oligarşik bir yapı var" diyen Faik Bulut aslında teker teker halkların kızgın öfkesi karşısında titreyen diktatörlüklerin çeşitli ortak yanlarına işaret etmektedir.

Bu diktatörlüklerin diğer bir ortak yanı ise emperyalizmle var olan bağlarıdır. Tamamı yarı-sömürge olan bu ülkeler, kurulduklarından bu yana Rus Sosyal Emperyalizmi ile ABD-AB emperyalistleriyle var olan bağlarından ötürü bölge halkı yoğun bir sömürüye tabi kalmıştır. Ayrıca bölgede yıllardan beri gerçekleşen çeşitli emperyalist işgaller ve Filistin sorunu, rejimlerin işbirlikçi karakterlerinden kaynaklı bölge halkında güçlü bir anti-emperyalist ve anti-Siyonist eğilim geliştirmiştir ve bu tepki yerel işbirlikçileri de hedefine almış durumdadır. Diğer yandan bölgenin tamamı zengin petrol rezervlerine sahip olduğundan ötürü emperyalist devletler açısından ayrı bir ilgi odağı haline gelmekte ve bu durum bölge üzerinde ki hassasiyetleri artırmaktadır.

Son yıllarda tüm dünyada geliştirilen özelleştirme furyası bölge ülkelerinde de yoğun bir şekilde uygulanmış ve sömürü katmerleştirilmiştir. "Bunlara ek olarak küresel sermaye yatırımlarını arttırırken sömürü 5 kat arttı. Eskiden milli burjuvazi iş birliği içinde sömürüyordu, şimdi milli burjuvazi küreselin işportacısı ya da acentesi konumuna geldi. (...) Yerel yöneticiler burada iki tane konjektürel kurnazlık yaptılar; sermaye bize gelsin, sıcak para gelsin dediler. Bu sermayenin gelmesi için kanunlar çıkardılar, IMF, Dünya Bankası'na ve Davos Ekonomik Forumu'na uygun kanunlar çıkardılar."

(Faik Bulut, Sendika Org, Röportaj)

Alıntıdan da anlaşılacağı gibi ve ülkemizde de benzerlerini gördüğümüz bu uygulamalar sömürüyü, istikrarsızlaşmayı, yoksulluğu, açlığı, işsizliği arttırmış ve doğal olarak halkların öfkesinin daha da büyümesinin zeminini güçlenmiştir. Sanayileşmedeki eşitsizlikler, burjuva demokrasisini bile çok gören faşist rejimler, ucuz işgücü olarak kullanılma, yoğun işsizlik, yolsuzluklar vb. uygulamaların tamamının oluşturduğu ekonomik ve sosyal nedenler, halk isyanlarını doğurmuş ve bu isyanlar şimdiden kendi mecrasını yaratmış, çeşitli birikimlerin oluşmasını sağlamıştır. Emperyalist

sömürünün katmerleştirilmesini elbette bir yanıyla yaşanan ekonomik krizle de birlikte ele almak gerekmektedir.

Yaşanan tüm bu gelişmeler birlikte ele alındığında bu isyanlar, “anlaşılamayan nedenlerin yarattığı şaşkırtıcı” bir sonuç değildir. Aksine emperyalist-kapitalist sistemin ve onun uşağı konumundaki yarı-feodal, yarı-sömürge sosyo-ekonomik yapıların üzerinde şekillenen faşist rejimlerin, diğer bir deyişle sınıflı toplumların bir tezahürüdür.

İsyanın Öğrettikleri

Süreç açısından bir sonuçtan bahsetmek için henüz erkendir. Libya ve Bahreyn başta olmak üzere süreç devam etmektedir. Ayrıca Mısır ve Tunus açısından diktatörlerin gönderilmesi biriken öfkeyi belli bir oranda dindirmiş olsa da sürecin ne yönde ilerleyeceğini kestirmek için henüz erkendir. Keza özellikle Mısır açısından, ordunun devreye girmiş olması ABD'nin planları lehine olsa da halkın kendisinin kendi taleplerini karşılamaya dönük iradesi halen güçlüdür. Ayrıca tüm bunlardan daha önemlisi var olan rejimler olduğu gibi varlığını korumaktadır. Fakat Arap halkları açısından “ilk kıvılcım” çakılmıştır. Süreç kendi birikimlerini yaratarak ilerlemekte ve ilerleyecektir. Diğer yandan bölge açısından ortaya çıkacak değişiklikler emperyalistler arası çelişkileri de etkileyecektir. Dolayısıyla bölge ülkelerinin tutumunu ve bölgede soyunacağı yeni görevleri de... Türkiye'nin Mısır ve Tunus olayları karşısında takındığı tutumlar arası farklılığı böyle okumak gerekmektedir. Tunus olaylarının ilk günlerinde Erdoğan tarafından açıklama yapılmış ve halk isyanı “desteklenmiştir.” Aynı günler Obama benzeri açıklamalar yapmıştı. Fakat Mısır olaylarının sekizinci gününe kadar TC Başbakanı sessizliğe gömülmeyi tercih etti. Çünkü ABD Mübarek'i istikrarlı bulduğunu belirtmiş ve henüz gözden çıkarmamıştı...

Tüm bunların yanında Mısır ve Tunus'ta meydanları dolduran, Bahreyn ve Libya'da silahların üstüne yürüyen kalabalıkların öğrettiği çok şey olmuştur ve olmaya devam etmektedir. Birinci olarak bu isyanlar 21. yy.'ın genel karakteri açısından önemli veriler sunmakta ve açlık, yoksulluk, güvencesizlik, geleceksizlik ve işsizlik girdabına sokulan kitlelerin başkaldırı destanları yaratacağını müjdelemektedir. İkinci olarak bu isyanlar, emperyalizmin ideolojik tahakkümüne bir nevi “psikolojik üstünlüğüne” indirilen önemli ve ağır bir darbedir. Ezilen halklar cephesinden isyan etmenin meşruluğu bir kez daha zihinlerde yer edinmiş ve halkın haklı ve meşru öfkesinden daha büyük bir gücün olmadığını kanıtlamıştır. Bu açıdan umut ve kararlılık aşlamıştır tüm dünya ezilenle-

rine. Üçüncüsü halkın yapabilme, yıkabilme gücünü kendisine göstermiştir. Bu açıdan geleceğini yaratma mücadelesinin halkın kendi elinde olduğu gerçekliği, halkın bilincine daha sağlam kazınmıştır. Sürecin doğuracağı yeni gelişmelerin bunu besleyeceği kuşkusuzdur. Ayrıca en az bunların bütünü kadar önemli bir diğer sonuç ise devrimci bir örgütün, proletarya partisinin varlığının gerekliliğidir. Böylesi bir öncüden yoksun olmanın, “en güçlü ayaklanmaları” bile sistem içileştirebildiği görülmektedir. Keza isyanın rejime değil rejimin ferdi uygulayıcısına yönelmesi bundan kaynaklanmaktadır; “İdeolojisizliktir”. Fakat bu devletler, dolayısıyla egemen sınıf aygıtları her açıdan örgütlü ve karşı devrimcidir.

Sonuç yerine belirtmeliyiz ki; biz genç devrimcileri daha fazla heyecanlandıran ve coşkulandıran en önemli olgulardan birinin ise genç kadın ve erkeklerin isyandaki yeri ve konumu olmuştur. Bütün militanlığıyla gençlik isyanların fitilini yakmış ve tüm bu ülkelerde meşaleyi elden ele dolaştırmıştır. Katledilmiş fakat en önde barikat kuran olmuştur. İşsizliğe, geleceksizliğe, açlığa, adaletsizliğe karşı “ekmek, onur ve özgürlük” şiarının taşıyıcısı olmuştur. Paralı katillere, yağmalama olaylarına karşı silahlanıp halkı koruyan değerleri koruyan ve barikatlarda savaşıyor olmuştur. Kitlelerin gücünü en önde ve tüm militanlığıyla göstermiştir.

Biz genç devrimcileri daha fazla heyecanlandıran ve coşkulandıran en önemli olgulardan birinin ise genç kadın ve erkeklerin isyandaki yeri ve konumu olmuştur. Bütün militanlığıyla gençlik isyanların fitilini yakmış ve tüm bu ülkelerde meşaleyi elden ele dolaştırmıştır.

FORUM

Egemenlerin korkularını büyütme zamanıdır!

Saldırıları topyekün gelirken bizlerin de saldırıları püskürtecek bir karşı koyuşu sergileyecek eylemlilikler örgütlememiz, bulunduğumuz her alanda bu saldırılara yanıt olacak örgütlülükler yaratmamız ve geliştirmemiz sürecin en temel ihtiyacıdır.

Bilindiği üzere üniversite gençliği içerisinde geçtiğimiz süreçte bir dizi saldırıyla karşı karşıya kalmaktadır. Ülkemizin 2002 yılında Bologna Süreci'ne dahil olmasıyla yükseköğretim alanında egemenler daha sistemli ve kapsamlı saldırılara kapı araladılar. Hafızaları tazelemek gerekirse, 2010 yılında tamamlanması planlanan proje kapsamında Avrupa çapında yükseköğretimi (pazarını) ortaklaştırma hedefinde görevler tam anlamıyla yerine getirilememiş, krizden en az hasarla çıkmak için yükseköğretim alanına düşen görevlerin altı çizilmiş ve özellikle sosyal boyutundaki eksiklikler öne çıkmış ve süreç yoğun planlarla 2020'ye uzatılmıştı.

2009 toplantı sürecini anımsayacak olursak dönemin en önemli ihtiyacı emperyalist krizden sistemin sağ çıkabilmesiydi. Bu kapsamda Bologna Projesine düşen görevler 29 Nisan 2009 tarihli toplantıda "Avrupa Yükseköğretimden Sorumlu Bakanlar Konferansı Bildirgesi" üçüncü maddesinde: "*Bugünlerde toplumlarımız küresel ekonomik krizin etkileriyle yüz yüzedir. Sürdürülebilir ekonomik iyileşme ve gelişmeyi sağlamak için dinamik ve her düzeyde eğitim ve araştırma arasındaki bütünleşme temelinde yenilikler getirmek için çalışacaktır. Toplumlarımızda kültürel ve sosyal gelişmeleri desteklemek ve yüz yüze kaldığımız sorunları başarı ile atlatmak istiyorsak, bunları gerçekleştirmede yükseköğretimin kilit bir rol oynadığını kabul etmeliyiz. Bu nedenle, yükseköğretimde kamu yatırımının çok önemli olduğunu düşünmekteyiz*" denilerek eğitimin ve özellikle yükseköğretimin değişen piyasa ihtiyaçlarına göre şekillenebilmesi ve sorunlara çözüm olabilmesine du-

yulan ihtiyacı ifade etmektedir.

Emperyalizmin yaşadığı derin krizin etkisiyle ülkemiz egemen sınıflarının baskı ve sömürüsü boyutlanmış, özelde ise halk gençliğini yoğun bir şekilde geleceksizliğe mahkum eden Bologna Projesi kapsamında saldırılar son dönemde artmıştır. Proje ilk bakışta sadece üniversite gençliğine yönelik bir saldırı olarak görülse de, diplomalardan ünvanların kaldırılması, stajerlik uygulaması, yetkinlik ve ömür boyu eğitim gibi saldırılarla halk gençliğinin bütününe ciddi oranda tehdit etmektedir.

2009 Nisan ayında yapılan toplantıyla sürecin 2020 yılına uzatıldığını ifade etmiştik. Yapılan toplantının şiddetli etkisini ise halk gençliği bu dönem saldırı silsilesiyle net bir şekilde görmüştür. Projenin birçok yanı hayata geçmiş olmasına rağmen, saldırılar hız kesmeden yaşamımızın bir parçası olmaya devam ediyor.

Eğitimi daha fazla piyasalaştıran bu süreçte egemenler, eğitim almak yerine "eğitimin satın alınması" kavramı oluşturmaya çalışıyor. İstihdam edilebilirlik, fırsat eşitliği, yaşam boyu eğitim, eğitim piyasa ilişkisi, yeniden yapılandırma, ortak yüksek öğretim alanı ve müfredat oluşturma, öğrenci ve öğretim üyesi hareketliliği gibi kavramlar üzerinden yükselen bu süreç öğretim süreci ve çalışma hayatının tamamını düzenlemeye dönük birçok plan ve programın uygulandığı ve uygulanacağı bir süreçtir.

Eğitimin her geçen gün daha da bilimsellikten uzaklaşması, üniversite ve lise eğitiminin piyasa odaklı bir hale getirilmesi, eğitimin daha fazla piyasalaştırılması, diplomalardan ünvanların kaldırılması, stajerlik uy-

gulaması, ücretli ve sözleşmeli çalışma, esnek çalışmanın yaygınlaştırılması, performansa dayalı çalışma ile rekabetçi bir işgücünün oluşturulması ve daha sayabileceğimiz birçok saldırı ülkemizde daha sürecin başında hayat bulmuştur ve saldırılar devam etmektedir.

Eğitimin piyasalaştırılması, artık alınır-satılır bir meta haline gelmesi öğrenci gençliğin yaşamını doğrudan etkilemiştir. Birçok üniversite her dönem harç paralarını ödeme sürelerini düzenli olarak uzatmaktadır. Bunun anlamı çok açıktır, her dönem öğrenciler harç paralarını denkleştirmekte güçlük çekmektedirler ve her dönem ödenemeyen harçlardan kaynaklı okulla ilişkisi kesilen öğrenciler olmaktadır. Harç parasının yanında kayıt, kitap, kırtasiye, dersane, elbise, barınma ve sağlıklı beslenme masraflarıyla yaygınlaştırılmış, eğitimin emekçi çocuklarının “satın alamayacağı” bir hizmet haline getirilmesi durumu ortaya çıkmıştır. Her ile açılan üniversitelerle A ve B tipi üniversiteler oluşturulmakta ve sürecin en büyük etkilerinden biri olan sınıfsal bariyerler halk gençliğinin yaşamını daha fazla etkiler hale gelmektedir.

Bologna Projesi “1. Bilginin metalaşması 2. Üniversitenin piyasalaşması 3. Baskı-denetim aygıtlarının uzmanlaşması” (Üniversite Konferansı, Tebliğ No:78) şeklinde ilerlemektedir. Yazının ilerleyen bölümlerinde detaylandıracağımız istihdam edilebilirlik doğrudan bilginin metalaştırılmasıyla ilgilidir. Geleceksizliğin bir dizi ifadesi olan bu kavramlar halk gençliğini bir dizi yarıya mahkum bırakmaktadır. İstihdam edilebilirlik kavramı, örneğin bu dönemde ortaya çıkan ve bu karanlık geleceğin en iyi ifadelerindedir. Artık işgücü piyasasında istihdam konusu kişilerin kendini “geliştirmesi”, sertifika alması, ömür boyu eğitime tonla para akıtarak kendisini istihdam edilebilir duruma getirmesi beklenmektedir. Yani “İstihdam, sistemin değişen ihtiyaçlarına yanıt olabilecek niteliğe sahip bir dizi eğitim programından ‘başarıyla’ geçme koşuluyla açığa çıkabilecek, bireysel bir meseledir” denilmektedir. Bu kavram egemenler tarafından ön lisans ve lisans olarak iki biçimde ele alınmaktadır. Ön lisans eğitimi ile öğrencilerin pazara

-yani sömürü boyunduruğuna uygun- hazırlanması, pazar için çekici ve pazarın ihtiyaçlarına uygun bir bilgi donanımına erişmiş olması, dolayısıyla mesleki eğitim ağırlıklı bireylerin kendisini istihdam edilebilir duruma getirmesi istenmektedir. Ön lisans mezunları “Emek piyasasına girdiklerinde ise, istihdam edilebilmenin korunması ve sürdürülmesinden bütünüyle kendileri sorumlu olacaklardır.” İkinci aşama öğretim (lisans), daha çok, özel bir fayda içeren bir niteliğe sahip gibi görülmekte ve bedelinin kamu bütçesinden değil, öğrencinin kendi cebinden karşılanması istenmektedir.

Bu eğitimleri **satın alma hakkına** herkes sahiptir ve bu kapsamda her kesim **fırsat eşitliğine** sahiptir. Eğitimde eşitliğin yerini “fırsat eşitliği” kavramı almaktadır. Diğer taraftan eğitimi piyasalaştırmanın ayaklarından biri olan ömür boyu eğitim safatasıyla istihdam edilebilirlik ve fırsat eşitliği de ömür boyu gündemimizde olacaktır. Yani kendimizi istihdam edilebilir (katmerli sömürüye boyun eğebilir) bir niteliğe getirebilmemiz ömür boyu sürekli eğitim merkezlerine para akıtmanın anlamına geliyor. Son süreçte halka yönelik en kapsamlı saldırılardan biri olarak Torba Yasa tam da bu kapsamda gençliği doğrudan geleceksizleştiren bir yasa olarak Bologna Projesi’yle oldukça uyumludur. Tüm çalışma alanlarının genel prensibi haline getirilmek istenen esnek çalış-

manın yaygınlaştırılması, ucuz ve istihdam edilebilir bireyler sadece çalışma alanında değil, yukarıda da ayrıntılı bir şekilde değindiğimiz eğitim alanının da temel gündemi ve hedefidir. Doğal olarak bütünlük arz eden saldırıların günümüzdeki özgünlüğü, kapsamının ve derecesinin şiddetli şekilde artmasıdır.

Yasada öğrenci affının süresiz hale getirilerek okuldan atmaların yasaklanması, meslek liselerinde staj yapan öğrencilerin maaşlarının 229 liradan 178 liraya düşmesi, 18-29 yaş arası işçilerin patronun ödemesi gereken priminin işsizlik fonundan karşılanacak olması bu yasanın torbayı dolduran ve bir hamlede geçen ya da seçimlerden hemen sonra geçirilecek olan maddelerdir. Okuldan atmanın yasaklanmasının anlamı, bu cezanın yerini para cezalarına, harçların artırılmasına

evrileceğinin en açık ifadesidir. Parası olana istediği kadar okulda kalma “fırsatı” verilmektedir. 18-29 yaş arası işçilerin primlerinin İşsizlik Fonundan karşılanmasının doğuracağı sonuçlar ise 29 yaş üstü işçilerin rahatlıkla işten atılmaları olacaktır. Diğer taraftan genç işçilerin kısa süreli çalıştırılması yaygınlaştırılacaktır. Bologna Süreci ile ilgili eğitim bakanlarının gerçekleştirdiği Mart 2010 tarihli Budapeşte-Viyana toplantısı sonuç bildirgesi altıncı maddesinde: “(...) Bazı ülkelerde yakın zamanda meydana gelen, aslında Bologna Süreciyle doğrudan ilgili olmayan değerlendirme ve gelişmelere de kısmen dönük protestolar bize göstermiştir ki, Bologna hedefleri ve reformları uygun bir şekilde uygulanmamakta ve anlatılmamaktadır. Öğrenciler ve öğretim üyelerinin içinden yükselen eleştiri-

rilere kulak verip itibar edeceğiz. AYA (Avrupa Yükseköğretim Alanı)'ya ulaşmak için Avrupa düzeyinde ve ulusal, özellikle de kurumsal düzeyde, öğrenci ve öğretim üyelerini de dâhil ederek, ilave bazı uyarlamalar ve çalışmaların gerekli olduğunu not ediyoruz” denilerek protestolardan duyulan büyük rahatsızlık çarpıtılarak da olsa ifade edilmiştir. Son dönemde ülkemizdeki gelişmelere bakacak olursak bu alıntıyla birlikte gelişmeler daha da anlamlı hale gelmektedir. Dolmabahçe eylemi ve yumurtalı eylem derken sürece sözde öğrenci temsilcileri olarak ÖTK'ların da “katılması” burada anlam kazanmaktadır. Egemenler demokrasi oyunlarından biri olarak sürecin sosyal diyalog boyutunu örmeye çalıştıkları imajını vermeye var güçleriyle çalışmaktalar. Bunun önem kazanmasının en temel nedeni ise yapılan eylemlerdir. Ancak bizim cephemizden bu emperyalist saldırıyı püskürtecek nitelikte eylemliliklerin olduğunu ifade etmek yanlış olacaktır. Bu eylemler parçalı

ve kendiliğinden bir görünüm arz etmektedir. Bundan kaynaklı saldırılara karşı koyacak nitelikte değildir, bu yüzden süreç halk gençliğinin aleyhine işlemektedir. Yukarıda detaylandırdığımız projenin daha hızlı ve etkili bir şekilde hayata geçmesinin adımlarını ülkemizde YÖK'ün yeniden yapılandırılmasıyla görmek mümkündür. Piyasanın yükseköğretime doğrudan müdahalesi anlamına gelen Mütevelli Heyetleri ilk olarak geçen yıl ortaya atılmış ve bu kapsamda yükseköğretimin yeniden yapılandırılmasının emareleri görülmüştür. Üniversite rektörleriyle Başbakan'ın toplantısı ve çalıştay kararı bunun ayaklarından biri olarak gündeme oturdu. Üniversite gençliği olarak özerk, demokratik halk üniversiteleri mücadelemizde kurulduğu günden bugüne hedefe koyduğumuz YÖK kurumunun, çok açık ki artık egemenler tarafından yeniden yapılandırılmaya ihtiyacı vardır. YÖK'le hesaplaşmaktan bahsetmeleri elbette bir demokrasi oyunudur, egemenler nezdinde YÖK'ün halen miyadını doldurmadığı ise yeniden yapılandırma çalışmalarından bellidir, YÖK halen iş görür bir kurumdur. YÖK'e karşı duyulan tepki de kullanılarak kurum revize edilmektedir. Bu süreç eğitimi ve üniversiteleri yeniden yapılandırmakla paralel yürütülmektedir. Keza TÜBİTAK Başkanı Nüket Yetiş, Başbakan'ın rektörlerle yaptığı toplantı sonrasında, “Üniversitelerin gelecekteki vizyonları üzerine konuşulmuş ve kalifiye eleman yetiştirme gibi konular ele alınmıştır” diyerek hem YÖK'ün yeniden yapılandırılmasının ne anlama geldiğinin, hem de toplantının amacının çıplak özetini yapmıştır. Toplantı sonrasında öğrenci eylemliliklerine karşı polisin saldırı ve üniversitelerde sivil polis, çevik kuvvet ve soruşturma saldırılarının artışı ise saldırıların boyutunu özetler niteliktedir. Özetlersek, halk gençliği özeldir ise üniversite gençliği yoğun saldırılarla karşı karşıya kalmaktadır. Saldırıların artacağı ise egemenlerin yaklaşımlarından ve Bologna Süreci'nin kapsamından görülmektedir. Süreç eğitimin metalaştırıldığı, daha da piyasalaştığı ve baskı ve denetim aygıtlarının uzmanlaştırıldığı bir süreçtir. Üniversite gençliğinin akademik-demokratik mücadelesinin niteliği bu açıdan oldukça önemlidir. Saldırıları topyekun gelirken bizlerin de saldırıları püskürtecek bir karşı koyuşu sergileyecek eylemlilikleri örgütlememiz, bulunduğumuz her alanda bu saldırılara yanıt olacak örgütlülükler yaratmamız ve geliştirmemiz sürecin en temel ihtiyacıdır. Zaman egemenlerin korkularını büyütme zamanıdır.

Ö
Z
G
Ü
RO
K
U
L

Saldırlara karşı koyacağız Geleceğimize sahip çıkacağız!

Somut koşullardan çıkan ihtiyaçların cevabı olan kampanyalar, en etkili araçlarla hayata geçirilmeyi bekler. Bu nedenle herhangi bir kampanya için öncelikle bilince çıkartılması gereken şey hangi olgunun veya olguların kampanyanın yapılmasına neden olduğudur. İkinci şeyse bu olguları açığa çıkartan sorunların çözümüne kampanya kapsamında nasıl gidileceğidir. Bu iki şey bir kampanyanın siyasi ve örgütsel yanını açıklar. Kampanyanın siyasi ve örgütsel yanının genel yönelimimizle bir paralellik içinde olması gerekmektedir.

Genel anlamıyla ajitasyon/propaganda çalışmalarının, kit- le çalışmalarının, siyasi çalışmaların en üst düzeyde yapıldığı sürece denk gelen kampanya dönemleri “seferberlik” dönemleri olarak işletilmeli ve örgütümüzün ideolojik-örgütsel ekseninden kaymadan kampanyanın amaçları hayata geçirilmelidir.

YDG 5. Konferansı’nda kararını aldığımız kampanyamız, başta öğrenci gençlik olmak üzere tüm halk gençliği üzerinde artan saldırıları geri püskürtme amacı taşımaktadır. Bu kapsamda kampanyayı politik ve pratik ayaklarıyla liselerde örnek esas amaçlarımız arasındadır.

Bologna süreci kapsamında hayata geçirilen politikalarla her geçen gün geleceği daha fazla elinden alınan liseli halk gençliği, artan faşist saldırılarla da doğrudan okullarında “kontrol altına” alınmak istenmektedir. Bologna Projesiyle beraber, eğitimin kalitesi gittikçe düşürülerek, düz liseler bitirilmekte, “fırsat eşitliği” adı altına gizlenen gerçekler üniversite sınav sonuçlarında, okullarda verilen eğitimlerde açıkça görülmektedir. Bugün bütün liseler anadolu lisesi yapılmıştır, bu ilk başta kulağa hoş gelmektedir. Ancak bütün liselerin anadolu lisesi yapılması demek, bütün liselerde eğitimin kalitesinin yükseleceği anlamına gelmemektedir. Artan, liselerde eğitimin kalitesi değil, eşitsizlikler olacaktır. Daha lise döneminden itibaren öğrenciler arasına sınıfsal bariyerler inşa etmeyi amaçlayan sistem, eleme sınavları eliyle sürdürdüğü süreci derinleştirmek istemekte, farklı ekonomik koşullardan gelen öğrencilerin arasına daha büyük duvarlar inşa

edilmektedir. Düz liselerin son bulmasıyla liselere giriş sınavlarında belli bir puan alan öğrenciler anadolu liselerine yerleşirken, geriye kalanlar da ucuz işgücü kapsamında meslek liselerine yerleştirilecektir. Bu anadolu liselerinin hepsi adında “anadolu”yu taşıyacak ama hiçbirini aynı seviyede olmayacaktır. Bu liselerden mezun olan herkes üniversiteye yerleşirken, “fırsat eşitliği” de sağlanmış olacaktır. Gerçek eşitlikle uzaktan yakından ilgisi olmayan bu “eşitlik” kavramının eşitsizlikleri daha fazla derinleştirdiyse kesindir. Üniversitelerin A ve B tipi üniversite olarak ayrıştırılması durumunda olduğu gibi, liseler iyi anadolu liseleri, daha iyi anadolu liseleri ve kötü anadolu liseleri olmak üzere sıralanacaktır. Bu sıralamanın sonucunda amansız bir rekabet çabasının gerekliliği halk gençliğine daha fazla dayatılacaktır.

Rekabetin derinleşmesi demek ise elbette dershanecilik sektörüne yarayacak, eğitimin piyasalaştırılması daha ayakları basan bir yere oturtulmuş olacaktır. Dershanelerin yaygınlaşması, devlet okullarının etkisizleştirilmesi, eğitim sisteminin hiçbir yerinde bilime dair tek bir şeyin öğretilmemesi durumu korkunç bir boyuta gelmiştir. Eleme sınavları çalışmayan öğrenciyi değil daha fakir öğrenciyi ayırmak dışında hiçbir işe yaramamakta, Türkiye’nin “iyi” üniversitelerine ancak dershaneye gidebilen, özel ders alabilen, yani zengin bir ailesi olan öğrenciler gidebilmektedir. Artık öğrencinin, velinin, öğretmenin bakış açısında da durumun böyle olması gerektiği algısı görülmektedir. Dershaneye gidemeyen öğrencinin üniversiteyi kazanması mümkün değildir ve bu gittikçe daha fazla kanıksatılmaktadır. Dershaneler paralı eğitimin en somut örnekleri olmaya devam ederken, yeni politikalarla bu durum güçlendirilmekte ayrıca, paralı eğitim kapsamında sistem kendine daha fazla para kaynakları yaratmaktadır.

Meslek liseleri ise sömürünün en fazla yaşandığı yerler olarak varlığını sürdürmektedir. Meslek liselerinde eğitimin kalitesi düşüktür ve meslek öğretiminden fersah fersah uzakta olan bu liselerde, öğrencilerin ucuz iş

gücü olarak görülmesi durumu yıllardır devam etmektedir. Meslek liselerinde yaşanan sömürü günden güne artmaktadır. Bu sömürü ağının en büyük ayağı olan staj sömürüsü Torba Yasayla daha keskin bir hale gelmektedir. Okuduğu bölümle doğru düzgün ilgisi olmayan işler yaptırılarak, patronun yoğun baskısı altında, stajyer öğrenciler zorunlu olarak, üstüne bir de karın tokluğuna çalıştırılmaktadır. Torba Yasayla yarı yarıya düşürülen staj ücretleri tam bir emek sömürüsüne işaret etmekte, “karın tokluğuna çalışma” bile denemeyecek ücretlerle çalışma meslek liselilere reva görülmektedir.

Birbirinden hiç de ayrı olmayan, bütünlüklü bir sürecin parçaları olan bu saldırılar, okullardaki faşist saldırıların artmasıyla da bir paralellik içerisindedir. Gençlikteki ve özelde liseli gençlikteki potansiyeli gören ve olası güçlü tepkileri önlemek için şimdiden önlem alan okul idaresi ve kolluk kuvvetleri, ele ele vermiş bizlere saldırmaktadır. “Güvenlik” kameralarıyla öğrencilerin attığı her adım takip edilmektedir. Okullarda bulunan sivil polisler anlaşılın yetersiz görülmüş olacak ki son süreçte yeni bir uygulama hayata geçiriliyor: müdür yardımcılarının birisinin emniyetle doğrudan ilişki içerisinde olması sağlanacak.

Devlet, bir yandan tüm okullarda bunları hayata geçirmeyi planlarken bir yandan da okulları “boş bırakmaksızın” güvenlik görevlilerini ajanlaştırma çalışmalarına girişmektedir. Okul giriş-çıkışlarında polis ekipleri gövde gösterisi için okul önlerine gelmekte, ellerini, kollarını sallayarak okul bahçesinde dolaşmaktadır. Tüm bu kameraların, polislerin, ajanlaştırılan öğretmenlerin öğrencilerin güvenliğini sağlama amacıyla var olduğu dile getirilmektedir. Liselerde gittikçe yaygınlaşan uyuşturucu, fuhuş gibi kirliliklere bu “güvenlik uygulamaları” nedense bir türlü çözüm olmamakta, polislerin, okul idaresinin söz konusu uyuşturucu ve fuhuş olunca gözleri kapanmaktadır. Ne de olsa asıl tehlike terör örgütleridir!? Faşizmin adı haline gelen bu uygulamalar öğrencilerin gerçek anlamda güvenliğini sağlamayı değil, devrimci, muhalif liselileri yok etmeyi birinci elden hedef tahtasına oturtmaktadır. Örgütlenmeye dair hiçbir adıma tahammülü olmayan devlet, ilk elden devrimci, demokrat liselileri engellemektedir. Disiplin soruşturmalarıyla, okuldan atmalarla, Tekel işçilerine

destek veren, imza toplayan, bildiri dağıtan öğrencileri okuldan atarak, eğitim hakkını gasp etmektedir.

Tam da böylesi bir sürece denk gelen kampanyamız politik ayaklarıyla doğru bir yönelime işaret etmektedir. Kampanya sürecini panellerle, bildirilerle, afişlerle demokratik kitle örgütlerini harekete geçirerek, kitle çalışması ayağını esasa alacak bir şekilde örmek önemlidir. Bu süreçte tüm yoldaşlarımızın politik, pratik adımlarıyla kampanyayı olabildiğince verimli bir hale dönüştürmesi gerekmektedir. Politikalarımızı merkezileştirme konusunda tıkanıklığı da açmakta fayda sağlayacak olan bu kampanyayla kitle ilişkilerimizi daha da geliştirme fırsatı yakalanmış olacaktır. Çalışmalarımızın merkezine taleplerimizi oturtarak, atacağımız her adımın kampanyayla nasıl bağdaştıracağımızı düşünmek, kitleye günlük ajitasyonumuzu çekerken kampanyanın gündemlerini ön plana çıkarmak, işçi ve emekçilere yö-

nelik saldırıların nedenleriyle aynı yola çıkan bu saldırı silsilesini bütünen ele almak gerekmektedir. Ve bu saldırılar bütünen bir anlam kazanırken, karşı koyuşumuzu da olabilecek en geniş kitleyle yapmak daha güçlü bir duruş sağlayacaktır. Sistem daha fazla örgütsüzlüğü dayatırken, bizim örgütlü kimliğimizi daha fazla öne çıkart-

mak ve bu örgütlü kimliğimizi kitlelerle buluşturma hedefi taşıyan bir yol izlememiz gerekmektedir. Sistem daha fazla saldırıyor ve halk gençliği her geçen gün sistemin yeni bir saldırısıyla karşı karşıya kalıyorken, basık araçları da giderek uzmanlaştırılırken, sadece gönlüyle bu örgüte bağlılık değil, bilinciyle de bu örgüte bağlı hale gelen kitleler yaratmak için kampanya sürecini olumlu geçirmemiz oldukça önemlidir.

Devrimci önderlere sempati duyan, eylemlerde, devrimci önderlerin anmalarında alanları dolduran, alternatif arayışı içerisinde olan liseli gençlikle ele ele vererek bu saldırı dalgasına karşı koymak bir zorunluluktur. Liselilerin bugününde sınav stresi, dershaneler, yoğun bir rekabet, yozlaşma, aralıksız sömürü ve niteliksiz eğitim vardır. Halk gençliği ve özelde liseli gençlik için yarın ise tamamen bir karanlıktır. Geleceksizlik dayatmalarına karşı geleceğimizi ellerimize alacak gücümüz vardır. Örgütlenecek ve bu bugün piyasalaşmanın ve faşist uygulamaların katmerlenmesi ile daha fazla derinleşen karanlığı yırtacağız.

NAFİLEDİR YALAN VE YANILTMA

Onlar yıllar önce gözaltına alınıp bir daha haber alamadıkları yakınlarının akıbetini öğrenmek için tam 307 haftadır toplanıyorlar Galatasaray Meydanı'nda. Çoğu zaman polis tarafından engellenen, saldırıya uğrayan, gaz ve cop yiyen ama yılmadan mücadelesine devam eden Cumartesi Anneleri'ni son günlerde medyada daha sık görmeye başladık. Bunun sebebi ise başbakanın Cumartesi Anneleriyle gerçekleştirdiği görüşme.

Başbakanın Galatasaray Meydanı'na gidip Cumartesi Anneleriyle beraber oturduğunu düşünmeyin sakın. Kendileri Cumartesi Annelerini ayağına çağırarak onları Dolmabahçe'de dinleme yolunu seçmeyi uygun görmüş. Elbette bizlerin de farklı bir beklentisi yoktu kendisinden. Basının ilgisini toplayan Cumartesi Annelerinden olan Cemil Kırbayır'ın annesi 103 yaşındaki Berfo Ana, 30 yıldır "kayıp" olan oğlunun akıbetini öğrenmek için çaballıyor. 12 Eylül Darbesinden sonra gözaltına alınan ve kendisinden bir daha haber alınmayan Cemil Kırbayır'ın önceleri firar ettiği açıklanmıştı. Ancak kısa süre önce devlet ve genelkurmay yetkililerinin yaptığı açıklama Kırbayır'ın aslında firar etmediğini, hatta uzun süre kayıp olduğu halde mahkemelerinin kendisi varmış gibi devam ettiğini ortaya koydu. Bu açıklamaların ardından ortaya çıkan Fevzi Çelik isimli bir tanık ise Cemil Kırbayır'ın akıbeti hakkında

önemli bir iddiada bulundu. Fevzi Çelik yaptığı açıklamada Cemil Kırbayır'ın Kars Emniyet Müdürlüğü'nün üçüncü katından atılarak öldürüldüğünü ifade etti. Bu örneğe baktığımız zaman aslında "kayıp" sözcüğünün kimileri için pek bir anlam ifade etmediğini görmek zor değil.

Seçimlerin yaklaşmasıyla beraber Başbakanın bu davranışının ne derece samimi olduğunu sorgulamakta fayda var. Kendi iktidar döneminde sadece bir kişinin "kayıp" olduğunu ifade eden ve bununla övünen Başbakan, yıllardır bu kayıpları için ne yapıldığı sorulduğu zaman ise verecek cevap bulamamaktadır. Başbakan bir noktada haklı! Çünkü partisinin hükümette olduğu süre boyunca gözaltında kayıplara "ihtiyaç" duyulmamıştır. Başbakan ve onun kolluk kuvvetleri zaten "çocuk da olsa kadın da olsa" insanları aleni bir şekilde katletmekten geri kalmamışlardır.

Uğur Kaymaz, Ceylan Önkol, Aydın Erdem, Şerzan Kurt, Hrant Dink gibi isimlerin faillerini ortaya çıkarmayan bir hükümetten, yıllar önce gözaltında kaybedilmiş insanların akıbetinin ne olduğunu sormak o hükümete yapılmış "büyük bir haksızlık" olur.

Cumartesi Anneleri ile yaptığı görüşmenin ardından notlar alan ve kayıpların bulunması için elinden geleni yapacağını ifade eden Başbakanın talimatıyla kayıpları araştırmak için meclis çatısı altında bir komisyon oluşturuldu. Bu komisyonun nasıl çalışacağı, bir sonuç elde edip edemeyeceği ise merak konusu. Cumartesi Anneleri için küçük de olsa bir umut ışığı belirmiş durumda.

Bir yandan böylesi bir siyasi hamleyle Cumartesi Annelerini umutlandıran hükümet, diğer yandan Kürt coğrafyasında ardı ardına çıkan toplu mezarlar karşısında ise

sessizliğini korumaya devam ediyor. Bir açıklama yapmak bir yana dursun, belki de birçok "kayıp" insanın akıbetini ortaya koyacak olan bu kazıların yapılmasına bile izin verilmiyor. Bir süre önce Mutki ilçesinde jandarma karakolunun bahçesinde yapılan kazının ardından ortaya çıkan toplu mezarın ardından, kayıplarını bulmak umuduyla başka yerlerin de kazılmasını isteyen kayıp yakınlarının bu talepleri savcılar tarafından karşılık bulmamış,

hatta devam eden kimi kazılar durdurulmuştu. Önümüzdeki günlerde T. Kürdistanı'nda ortaya çıkacak toplu mezar sayılarının artacağını şimdiden söylemek mümkün. Her ne kadar engellemelere başvurulsa da o coğrafyada yürütülen haksız savaşın gerçek yüzü toprak altında kalacaktır.

Devletin ve hükümetin aslında kayıpların akıbetini ortaya çıkarmak, sorumluları yargılamak gibi bir niyeti olmadığı ortadadır. 9 yıldır Cumartesi Anneleri başta olmak üzere, gözaltında kaybedilen insanların yakınlarının feriyadını duymamakta ısrar eden AKP hükümeti ve Başbakan, bu seçim hamlesinin ardından yine gerçek kimliğine bürünecektir. Görünen o ki "**Merhamet değil adalet istiyoruz**" cümlesini sık sık duymaya devam edeceğiz bu topraklarda...

NEWROZ KÜRT HALKI'NIN İSYAN ZILGİTİDİR!

Ateşin ve güneşin kızılığıyla rengini bulmuştur Ortadoğu. Binlerce yıllık tarihinde hem kahramanlık destanlarını bağrında büyütmiş hem de ihaneti en yakınıyla tanımıştır. Vazgeçilmedi şimdiye dek. Vazgeçilmedi gerçeğin gizini aramaktan. Kökünü tarihten aldı bu vazgeçmeyiş. Zulmü kabullenmemek insanlığın mirası olarak kaldı bugüne. Unutmadı tarihini ve belleğinde hep taze kaldı geçmişi. İsyanla, direnişle, başkaldırıyla karşılık buldu egemenlerin saltanatı. Bu direniş kültürü, zulmü kabullenmeyiş Mezopotamya'da Demirci Kawalarla, Newrozla cisimleşti ve ete kemiğe büründü. İsyan oldu halkın haklı öfkesi ve zalim Dehakların kafasına balyoz olup indi. Demirci Kawa'yla yakılan Newroz ateşi bugüne kadar hep büyüdü ve başta Mezopotamya olmak üzere Ortadoğu halklarına umut olup, serpildi. Umudu hep diri tuttu Kürdistan'da.

Bugün umudun adı gerillayla taşındı daha ileri mevizilere. Ve örgütlenince ve gerilla olunca daha iyi anladı demirci Kawa'yı bu halk. Gerilla olup büyüttü Newroz ateşini. Umudu tekrardan yeşertti gözyaşıyla, kanla sınınan bu topraklarda. İsyanın adı serhıldan oldu Kürt coğrafyasında. Newroz; Şırnak'ta, Cizre'de en net ifadesini buldu '90'lı yılların başında. Bedel ödedi halk; insanlık onurunu korumak için. Baş eğmediği için bedel ödedi. Ama yine de vazgeçmedi direnişten. Vazgeçmedi ve daha sıkı bağrına bastı gerillayı. Yetmedi, oğullarını, kızlarını verdi gerillaya. Gidenler için ağıtlar yaktı; tek bir vücut olmasını bildi düşmana karşı.

Newroz başkaldırısı simgeler, baharı müjdeler ve baharla isyan yüklü bulutları yurduma boşaltır. Newroz baharı müjdeler ve hazırlığını yap, az kaldı sığınmaktan çıkmana der gerillaya. Newroz, gerillaya dağların binbir rengini, sularını, havasını müjdeler. Halkıyla olan hasretine son vermeyi müjdeler gerillaya. Düşmana net mesajlar verir ve korkularını kâbusa çevirir dağlarla ve serhıldanlarla. Düşmanın en güçlü olduğunu düşündüğü zindanlarda devrimci irade olur ve göğsünü gerer düşmana teslim olmaz yine de tutsak bedenler. Mazlum olur Newroz ateşine dönüşür düşmanın karanlık zindanlarında direniş. Bedenini ateşe verir destan olur. Ama vazgeçmez onurlu mücadelesinden. Teslimiyete, ihanete ateş olur; ateşle yakar zulmün karanlığını. İhanete ve teslimiyete karşı isyan bayrağını dalgalandırır. Newroz bir vazgeçiş olur düzenden. Egemenlerin korkularını gerçeğe dönüştürür, saltanatlarını kor ateşle yakar.

Kürt halkı uzun yıllardır var olma mücadelesi verdi ve mücadelesini bugünkü düzeye taşıdı. Kim kolay olduğunu

söyleyebilir ki bu mücadelenin. Anaların yaşadığı evlat acısını, çocukların yetim, öksüz kalmasını, sevdalıların yarsız kalmasını anlatmak için yeter mi sözcükler. Yaşanan bu acıların tarifini yapmak mümkün mü? Elbette ki değil. Yaşanan acılar, yapılan baskılar bugün de varlığını korudukça buna yeltenmek de asıl olan değildir. Baskı devam ediyorsa, sömürü katlanarak varlığını sürdürüyorsa, imha ve inkâr varsa bizim de üzerimize düşenler vardır elbette. Demirci Kawa'dan bugüne 21. yüzyıl kendi Kawalarını yaratıyor. Ondan değil midir ateşin harlanarak yanmaya devam etmesi.

TC'ye Osmanlı'dan miras kalan farklı milliyetlere ve uluslara faşist, baskıcı yaklaşım, varlığını bugün de sürdürmektedir. Bugün dün olduğu gibi karşısında örgütsüz, parçalı bir halk değil; aksine örgütlenmiş ve hesap sormasını bilen bir halk vardır. Bundandır ki inkâr en kaba haliyle yer yer kendisini gösterse de bu şekilde sürekliliğini sağlayamadığından daha inceltilmiş yöntemlere başvurulmaktadır: Asimilasyon ve kendine yedekleme. Kürt halkındaki düşman bilincinin gelişkinliği, gerillayı kendisinden görmesi, sahiplenmesi; isyanlarla süregelen tarihi, silahlı mücadeleye olan yakınlığı ve bunun zorunluluğunu iyi kavramış olması mücadelemizin gelişim dinamiğine de işaret etmektedir. Kuru bir bozkıra kıvılcımı çakmak için T. Kürdistanı'nı seçip, gerilla mücadelesine Dersim'de başlayan İbrahim Kaypakkaya, 40 yıl öncesinden bu tabloyu iyi okumuş ve pratiğe geçirmiştir. T. Kürdistanı veya daha geniş bir ifadeyle Kürt halkının devrimimiz açısından önemi ve vazgeçilmezliği bugün varlığını korumaya devam etmektedir. Öyleyse bu sürecin ve bu durumun bizlere getirdiği görevler bizler açısından net olmalıdır. Devletin Kürt ulusuna yönelik saldırılarının devam ettiği bu süreçte ille de daha fazla Ulusların Kendi Kaderini Tayin Hakkını (UKKTH) savunmak ve Kürt halkının gördüğü her türlü ulusal baskıya karşı aktif tavır almak, demokratik anlamda öne sürülen bütün taleplerin birebir savunucusu olmak ve alanlarda, sokaklarda, dağlarda baskıya karşı direniş barikatlarında, mevzilerde yer almak görevimizdir. Alanlarda yakılan newroz ateşinin başında omuz omuza halaya durmak, hep birlikte marşlarımızı, türkülerimizi söylemek bizi bize daha da yakınlaştırır. Aynı barikatlarda birlikte direnirsek o zaman belki daha iyi anlayacağız birbirimizin dilinden. Aklımızdan bir an bile çıkarmamız gereken ve mücadelemizin hatını da belirleyecek olan şudur ki; ülkemizde newroz ateşi 1 Mayıs'ın kızılığıyla bütünleştiği zaman devrim ateşine dönüşecektir. **Newroz piroz be!**

Bir YDG'li

Denge
Ciwanê

BAHAR'I KARŞILAMAK İÇİN HAZIR OLALIM!

***B**aharla birlikte hareketliliğin atacağı bu dönemde sokaklarda da mücadelenin seyri yükselişe geçecektir. Kampüs alanlarımızda kampanyamızın çalışmalarını yürütürken diğer yandan da sokaklarda, serhıldanlarda yerimizi almak ve direnişi omuzlamak bizi bekleyen bir görevdir.*

Gelecek **Sizsiniz** şiarıyla başlatmış olduğumuz kampanyamızın T. Kürdistanı'na özgülenmesi, bölge üniversitelerinin yerel sorunlarıyla harmanlanması ve bölge dinamiklerini göz önünde tutup politikalarımıza can vermek elzem bir yerde durmaktadır. Ulusal sorunun yakıcılığını koruduğu ve önümüzdeki süreçte daha da yakıcılığını hissettireceği bir süreç yaşayacağız. Baharın gelmesiyle birlikte kitle eylemlerinin yaygınlaşacağı, serhıldanların gelişeceği bu sürece en iyi şekilde dahil olmak ve ezilenlerden yana esen rüzgarı fırtınaya çevirmek, bu bilinçle ve emekle kampanyamızı ele almak önümüzdeki süreçte temel görevimizdir. Devletin anadilde eğitim talebine tek dil şeklinde yanıt vermesi ve bu hakkın talep edilmesine dair baskıyla, soruşturmayla, tutuklamayla yanıt vermesi bu hakkın tarafımızdan daha fazla talep edilmesi gerekliliğini de görev olarak önümüze koymaktadır.

Eğitim alanına ilişkin gerçekleşen saldırıları genel olarak iki başlık halinde toplamak mümkün. **Birincisi** akademik, sosyal ve ekonomik alanda gerçekleşen saldırılardır. **Bir diğeri** ise gerek bu politikaların yaşama geçirilebilmesi adına gerekse de anadil hakkı talebine ilişkin devletin ve sivil faşistlerin devreye sokularak var olan muhalefetin bastırılmasına dair yapılan yasal düzenlemeler ve gerçekleştirilen faşist saldırılardır. Gelişen saldırıların niteliğine göre konumlanmak ve bölge özgülünde bu saldırıları boşa çıkarmak için politikalarımıza bu bilinçle yön vermek önemli bir yerde durmaktadır.

Özellikle bölgede açılışı yapılan çok sayıda yeni üniversitenin AKP hükümeti ağzıyla sürekli propagandası yapılmakta ve sunulan bu "nimetlere" şükretmemiz istenmektedir. Kürt halk gençliğinin devletin sunduğu

nimetlere şükretmesinin egemen sınıflar nezdinde ayrı bir öneminin olduğu zaten bilinmektedir. Açılan bu "yeni" üniversitelere baktığımız zaman herhangi bir alt yapı çalışmasının olmadığını görmekteyiz. Açılan bu üniversiteler derme çatma binalara asılan üniversite tabelalarıyla "üniversite" ilan edilmektedir. "**Her ilde bir üniversite açtık**" propagandası yapılan bu üniversiteler Bologna Süreciyle de hedeflenen B Tipi Üniversiteler olma özelliği taşımaktadırlar. Yeterli teknik ve akademik alt yapı olunmaksızın açılan bu üniversitelerdeki eğitimin, bilimin niteliği iyice dibe vurmakta ve bu durum büyük bir aymazlıkla sergilenmektedir.

Bu sorunla birebir yakınlık taşıyan bir diğer mesele de özellikle bölge üniversitelerinde yaşanan kadrolaşma sorunudur. AKP hükümetiyle birlikte cemaat yanlısı gerici kadrolar en alttan en üste kadar kadrolaşma içerisindedirler. AKP eliyle gerçekleşen bu kadrolaşma üniversite bileşenlerinin tamamına sorun yaratmakta ve var olan tepkiyi daha geniş bir yelpazeye yaymaktadır. Kürt halk gençliği içerisinde de bu cemaat örgütlenmesi yaygınlaştırılmakta bölgedeki gençler içerisindeki devrimci, ilerici dinamik yok edilmek istenmektedir.

Bölge üniversitelerinde okuyan öğrencilerin bir çoğu eğitimin dönüştürülmesi adı altında dayatılan bu saldırılardan bir bütün anlamıyla habersizdir. Gündemde olan saldırılar daha çok faşist saldırılardır. Ekonomik ve akademik alanda yapılan saldırılar ise daha çok parçalı okunmakta ve bu durum saldırılar silsilesine bütünlüklü yanıt olamamayı da beraberinde getirmektedir. Süreci bütünlüklü bir şekilde ve parçalı saldırıların birbirleriyle uyumunu teşhir etmek ilk elden yapılması gerekenlerdendir. En zengin şekilde araçlar geliştirilebilir ve öğrencilerin sorunlarını tartışacağı zeminler yaratı-

labilir. Panel ve sempozyumlar örgütleyerek öğrencilerin kendi sorunlarını tartışması sağlanabilir. Bu araçlar bölge faaliyetimiz açısından monotonlaşmış faaliyetler değildir. Dahası üniversiteli gençlik açısından talep edilen, istenen araçlardır.

Devletin kırmızı çizgisi olarak ifadesini bulan Kürt ulusunun ulusal taleplerine faşizan yaklaşım kendisini anadilde eğitim talebinde de en kaba haliyle göstermektedir. Anadilde eğitim hakkının meşruiyeti üzerine tarafımızca söylenecek bir şey kalmadığını düşünüyoruz. Devlet tarafından adeta papağanlaşarak dile getirilen “tekçi” söylemler ulusal taleplere nefreti sıkça gündeme taşımaktadır. Anadilde eğitim taleplerine karşılık anadilde öğretimin kanallarını açan devletin yaklaşımı inkar da ısrar politikalarını da göstermektedir. YÖK’ün kaldırılması ya da misyonunun değiştirilmesi sık sık gündeme gelmekte ancak bu tartışmalarda anadilde eğitim talebine ilişkin en ufak bir ilerlemeye rastlanmamaktadır. Onca boş seçim vaadinin içerisinde bile anadil yoktur. Üstüne üstlük anadilde eğitim talebine yönelik faşist saldırganlığın da yoğunluğu daha farklı olmaktadır. Anadilde eğitim hakkını talep etmek her koşulda yasa dışı örgüt üyeliği ile eş tutulmaktadır. Cop, gaz, soruşturma Kürt halk gençliği için “yetmemekte” devreye tutuklamalar hatta sokak ortası infazlar girmektedir. En demokratik hak taleplerine yönelik devletin adres gösterdiği hapishanelerde onlarca öğrenci bulunmaktadır. Basın açıklamalarına, yürüyüşlere katıldıkları gerekçesiyle yüzlerce öğrenciye örgüt üyeliğinden davalar açılmakta ve onlarca da tutuklu bulunmaktadır. Üniversite yönetimleri tarafından açılan soruşturmalar, verilen disiplin cezaları ve okuldan uzaklaştırmalar ise tavan yapmış durumdadır. Söz konusu ulusal taleplere ilişkin eylemler olunca polis daha da pervasızlaşmakta, gözünü kırpmadan öğrencilerin üzerine ateş açmaktadır.

Kürt halk gençliğine dönük saldırılar ayyuka çıkmışken biz YDG’lilerin, bu saldırılar karşısında kendimizi birbir muhatap görmemiz bugün daha da fazla önem taşımaktadır. Kampanyanın bölgedeki ayağını örerken anadilde eğitim talebinin sürekli gündemleştirilmesi gerekmekte, Kürtçe’ye yönelik yasakçı anlayışlar sürekliliği sağlanmış bir şekilde teşhir edilmelidir. Bölge üniversitelerinde faaliyet yürüten yoldaşlarımızın pratikte anadile gerekli ilgiyi ve hassasiyeti göstermemesi de yaşadığımız bir diğer önemli sorundur. Öyle ki yazılarımızda, bildirilerimizde Kürtçe’yi kullanmayı şımız; Kürtçeyi ajitasyon dili olarak kullanmamamız

bölge faaliyeti açısından da darlaştırıcı olduğu kadar, sorunun özünü kavramada eksiklikler yaşadığımızı göstermektedir. Bu pratiği tersine çevirmek, egemenlerin Kürtçe’yi yok sayan anlayışına da pratikte vereceğimiz en güzel cevap olsa gerek.

Kampanyamızın içeriği çerçevesinde düşündüğümüzde ekonomik ve akademik sorunları da Kürt halk gençliği içerisinde gündemleştirmek önemli bir çalıma olacaktır. Zaten sürekli bir şekilde yürütmemiz gereken bu politika kampanya sürecinde daha yoğun şekilde hayata geçirilebilir. Kimliğe yönelik sorunların alanda öne çıktığı bu noktadaki saldırıların bizim açımızdan da yadsınmayacak bir öneme sahip olduğu ortadadır. Ancak bu kampanyamızın anadil talebi dışındaki gündemlerini öne çıkartmayacağımız anlamına gelmemelidir. Hem akademik alanda hem de idari alanda yaşanan sorunları da kapsayacak çalışmalara hayat verilmeli ve en geniş üniversite bileşenlerinin birlikte mücadele edebileceği platformlar oluşturulmalıdır. Üniversitede Eğitim-Sen ile birlikte bu politika hayata geçirilebilir. Bunun birçok bölge üniversitesinde olanağı vardır. Akademik ve mesleki alanda kurulmuş olan örgütlülüklerin gündemine Bologna süreci çerçevesinde gelişen saldırıları gündemleştirmek ve harekete geçirmek önemli bir yerde durmaktadır. Yetkin mühendislik saldırısını inşaat mühendisleri odasında sokmak; ücretli öğretmenliği, sözleşmeli öğretmenliği, KPSS sınavını eğitim fakültelerinde teşhir etmek ve örgütlülüğün oluşmasını sağlamak daha somut olması açısından önemlidir.

Baharla birlikte hareketliliğin atacağı bu dönemde sokaklarda da mücadelenin seyri yükselişe geçecektir. Kampüs alanlarımızda kampanyamızın çalışmalarını yürütürken diğer yandan da sokaklarda, serhıldanlarda yerimizi almak ve direnişi omuzlamak bizi bekleyen bir görevdir.

Açıklama: Elimize e-mail yoluyla ulaşan aşağıdaki bildiri güncelliğinden dolayı olduğu gibi yayınlıyoruz.

TMLGB 3. KONGRESİ'NE

Yoldaşlar,

Bir dizi engel ve olumsuzluğa karşın, ciddi bir çalışma ve özveriyle toplanan Komsomol'un 3. Kongre'sini büyük bir coşku ve heyecanla selamlıyoruz!

Kongre'nin komünist gençlik faaliyetini daha ileri taşıma ve demokratik halk devrimi mücadelesine en üst düzeyde katkı sunma yolunda başarılı olacağına dair inancımız tamdır!

Yoldaşlar,

Yalnızca Partimiz değil genel olarak Türkiye'deki devrim mücadelesine katılım gösteren ve göstermeye çalışan bütün devrimci, ilerici ve yurtsever güçler açısından çok çeşitli sorun ve engellerle dolu bir süreç yaşanmaktadır. Bunun 1980'lerde alınan ağır yenilgi ve '90'larda dünya ölçeğinde gelişen gerici dalga ve saldırılarla yakın ilgisi olduğu kadar yine bu ve devam süreçte devrim adına geliştirilen hareketlerin yanıt oluşturmada ideolojik olarak yetersiz kalmalarının payı bulunmaktadır. Sürecin özeti, önderlik sorunundaki boşluktur.

Partimiz bu sorunla ilgili hamle ve çabaların kendinden başlatılmasına karar vermekle 8. Konferansımızda yönelim tespit etmiş ve bu doğrultuda faaliyet örgütlemeye çalışmıştır. Bu çalışmaların belli bir olgunluğa doğru evrildiği süreç, daha ileriye doğru atılmaları koştulamaktadır. Partimiz bu aşamanın görevlerini de yerine getirme kararlılığındadır.

Genç Komünistler, Yoldaşlar,

Partimizin gerek bu evre gerekse de sonrasına ilişkin üstlendiği görev ve sorumlulukların önem ve ağırlık derecesi görülmektedir. Bu noktada güven ve beklentinin odaklandığı örgütlenme alanlarının başında sizler gelmektedir. Bu umudu diri tutan bir geçmiş ve birikim üzerinden yol aldığımızı ve bu tarihi süreç ve pratikten dolayı size güvenebileceğimizi biliyoruz.

Parti ve Komsomolun başarmaya mahkum olduğu görevler dizisi ancak büyük bir enerji ve azimle, sıkı bir çalışma ve gayretle, sabırlı ve inatçı bir mücadeleyle başarılabilir. Bu faaliyetin gerektirdiği karakter ideolojimizin gereğidir ve gösterileceğine dair hiçbir kuşumuz yoktur!

Yoldaşlar,

Büyük zorluklarla ördüğümüz ve ciddi darbelere rağmen taşıdığımız gençlik çalışmalarında yeni bir atılım, yeni bir hamle ve adımın içindediniz. Bu konudaki başarının anahtarı, önce kendiniz ama bununla beraber içinde bulunduğunuz koşulların nesnel bir değerlendirmesini yapabilmektedir. Somut koşullar esprisinin gerçekliği devrimci kılan yönünde bu analizin önceliği vardır.

Ama sonrasının mutlak tayin ediciliği pratiktedir. Militan olma ve direnişi militan bir tarzda örmenin kararlılık ve inan-

cı gösterme, azmi ve gücü ortaya koyma bakımından önderlik etme ve örgütlemeye basamak oluşturacağı bilinmelidir. Akşinin egemen olduğu, istisnalara rağmen ana eğilime rengini vermeye devam ettiği bir süreç akmaktadır. Akıntıya kaşı koymak, rüzgarın yönünü terse çevirmek zorundayız.

Bunun yalnızca gençlik mücadelesine ait bir işlevi olacağını düşünenler büyük bir yanılgı içerisinde. Geçmişe ait bir dizi deneyden de anlaşılabilirdiği gibi bunun ülke devrimine ait rolü yalnızca kadrolar bakımından değil bir bütün ateşleyici ve canlandırıcı kimliğindedir.

Yoldaşlar,

Gençliğin, ilerici ve devrimci potansiyel taşıyan gençliğin büyük oranda reformist, ekonomist ve legalist ağırlarla kuşatıldığı, popülist ve pasifist bir tarza mahkum edildiği süreçte, militan bir mücadele çizgisinin örülmesi gerektiği kendini daha yakıcı biçimde dayatmaktadır. Bunun şu dönemdeki çeşitli ülke pratikleri üzerinden yapılacak örnekleme de sanırsanız ki yeterince açıklayıcıdır.

Faşist diktatörlük gençliğe kanallar açan ve onları bir biçimde düzene yedeklemek için büyük kampanyalar örgütleyen bir yerde duramamaktadır. Özellikle belli dinamiklerle ilişkili öğrenci gençliğin kolay kandırılmaya yatkın olmayışı karşısında şiddet hala onca çıplaklığıyla kendini dayatmakta, çeşitli ceza ve yaptırımlarla hareket alanı kısıtlanmaktadır. Ama bu aynı zamanda "karşı" tavrın yalın ve net olmasını da koştulamıştır.

Genç yoldaşlar,

Militan mücadele ve eylemli çizgi, devrimci direniş hatının büyümesi ve komünist karakterin yoğrulması için şarttır. Bu karakterin bugün en çok, reformist ve gerici perdeyi yırtmak, her türlü savrulmaya karşı set oluşturmak için doğru biçimde sergilenmesi gerekmektedir. Savaşa göre şekillenme denilen olay budur. Bu şekillenişin üreteceği en önemli sonuç, omurgası sağlam, direnişçi ve savaşı bir örgütlenmedir.

Partimizin geleceğini tayin edecek olan da gençliğin böyle bir zeminde şekillenmesi, örgütlenmesi ve savaşmasıdır. Partimiz bu rotada kaydedilen gelişmeden umutludur.

3. Kongre'nin bu umudu büyütecek bir mevzi olacağı, yeni bir mücadele hamlesi başlatacağı, partimizin geleceğine uzanan bir perspektifle yeni adımlar atacağına inanıyoruz!

Proleter dünya devriminin bütün birikimleri ve enerjisi önünüzü açsın!

MLM ideolojinin bilimsel hattı yolunuzu aydınlatsın!

Devrim ve komünizm uğruna ölümsüzleşenler; Ferdi ve Çiğdem yoldaşlar rehberiniz olsun!

3. Kongreniz, faşizme ve emperyalizme karşı ateştir; yaksın, tutuştursun!

TKP/ML MK SB

GENÇ KADIN

GELECEĞİMİZE SAHİP ÇIKACAĞIZ!

Kampanya sürecimiz eğitim hakkımızın gaspına; eğitimde, meslek seçiminde ve iş bölümünde cinsiyetçi yaklaşıma; eşitsizliğe karşı mücadeleyi büyüteceğimiz, örgütlülüğümüzü güçlendireceğimiz bir kaldıraç olsun!

Avrupa Birliği'ne uyum sürecinin bir parçası olarak yükseköğretim alanında politik süreci belirleyen ve Türkiye'nin 2001 yılından bu yana üyesi olduğu Bologna Süreci ülkemizde YÖK, hükümetler ve üniversite yönetimlerinin el birliğiyle yaptığı çalışmalarla hayat bulmaktadır.

Bu politikalar hem ülkemizde hem de Avrupa genelinde yükseköğretim politikalarının uyumlulaştırılması doğrultusunda önemli adımların atılmasına sebep olmuştur ve aradan geçen 10 yılda sürecin kazananları ve kaybedenleri daha net şekilde ortaya çıkmaktadır. Bu süreçte eğitimin ticarileşmesi doğrultusunda atılan adımlar yükseköğretim alanında sınıfsal bariyerlerin yükselmesine sebep olmuş, yoksul ailelerden gelen öğrenciler açısından yaşam şartları daha kötüye gitmiştir. Bununla beraber sermaye-özel sektör işbirliği adı altında özel sektörün müfredat ve üniversitelerin izlediği politik hattın belirlenmesindeki etkisi artmış, oldukça kârlı bir alan olduğu anlaşılan yükseköğretim alanına yapılan yatırımlar hızla yoğunlaşmıştır. Bu süreç sonucunda eğitimin özellikle master ve doktora programlarının elitleşmesi, parası olanın nitelikli eğitime ulaşabilmesi ve eğitim müfredatının Amerikanlaşması vb. olgular daha da derinleşmektedir.

Bu süreç doğrultusunda atılan adımlar eğitimin yanısıra mezuniyet sonrası mesleki hakların gaspına da sebep olmaktadır. Diplomalardan ünvanın kaldırılması, yetkin mühendislik, ücretli-sözleşmeli öğretmenlik vb. uygulamalar, ömür boyu eğitim adı altında esnek çalışmanın yaygınlaştırılması vb. gelişmeler gençlik için yeni engellerin ortaya çıkmasına da sebep olmaktadır.

Bu genel tablo içerisinde eğitim hakkını kullanabilme, meslek seçimi, iş bulabilme vb. birçok konuda genç kadınların iki kat saldırıya maruz kaldığı açıktır. Farklı alanlarda derinleşen eşitsizlikler elbette kadımla erkek arasındaki eşitsizlikleri de derinleştirecektir. Özellikle bizim gibi yarı-feodal, yarı-sömürge ülkelerde kadınların okula gitme, özellikle de üniversiteye gitme oranı çok düşüktür. Ülkemizde eğitimden faydalanmanın cinsler arasındaki oranına baktığımızda kadının hep geriden geldiği bir aralık görürüz. Kürt illerinde başta olmak üzere aileler yoksulluğun kıskaçında çocuklarını okula gönderirken bir tercih yapmaya zorlanmaktadır. Erkek egemen bir toplumda okula gönderilme şansına sahip olansa erkek çocuk olmaktadır. Sistemin, eğitim sistemi içerisinde kadına biçtiği mesleki rollerin bu durumla olan bağlantısı açıktır. Kadın okumasa da olur. Zaten evlenecektir ve ev işlerini de öğrenmesi

gerekmektedir. Yani daha ilkököl sıralarında ona zaten, onu eve hapsedmeye yönelik roller yüklenmektedir. Açık ki, günümüzde paralı eğitimin gittikçe yaygınlaştığı, her şeyin özelleştirildiği okullarımızda; eğitimimizi sürdürmemizin gittikçe daha paralı hale gelmesi biz genç kadınlara zaten

bir "lütf olarak bahşedilen" eğitim görme hakkımızı daha da geriletecektir.

Üniversiteye gidebilenlerimizin ise zor şartlarla başbaşa kalacağı açıktır. Çoğumuz geçim sıkıntısı yaşadığımız için "cinsiyetimize uygun" part-time işlerde çalışmak zorunda kalacağız. Bazılarımız geçim sıkıntısı nedeniyle okulunu bırakmak zorunda kalacak. Üniversitede karşılaştığımız taciz, verilen eğitimin cinsiyetçi içeriği, barınmada yaşayacağımız sıkıntılar... Tüm bu maddeleri çoğaltmak elbette mümkün.

Sadece okul döneminde değil, üniversiteden mezun olduktan sonra da emperyalist yasalar genç kadınları katmerli bir sömürüyle karşılamaktadır. Toplumda kadına biçilen misyonlardan dolayı kadın, her mesleği seçememektedir. Çalışma hayatının içinde olurken aynı zamanda iyi bir eş, iyi bir anne, iyi bir ev kadını olabileceğimiz mesleklere yönlendiriliriz ataerki sistem tarafından. Hemşirelik, öğretmenlik gibi birkaç meslek dışında diğer meslekler "kadın işi" olarak görülmemektedir. Avukatlık, doktorluk, mühendislik gibi iş kollarında kadınların iş bulması ya da istedikleri şartlarda çalışması daha da zorlaştırılmaktadır. Kadının bu "erkek işi" olarak görülen alanlarda zaten zor iş bulduğu, birçok sertifikası, yabancı dili olsa bile sırf kadın olduğu için işe alınmadığı ya da daha düşük ücretlerle çalıştırıldığı bir ortamda Bologna Süreci kapsamında devreye sokulan mesleki hak gasplarının kadın-erkek eşitsizliğini derinleştirdiği açıktır.

Başbakanlık Kadının Statüsü Genel Müdürlüğü'nün 2010 verilerine göre istihdam edilenlerin % 71.7'si erkek nüfustur. Çalışan kadın nüfusun durumu ortadayken bugün egemenler tarafından "istihdam edilebilirlik" tartışılmaktadır. Bu ne demektir ve biz kadınlar üzerinde ne

gibi etkileri vardır? Bu, ömür boyu eğitim adı altında esnek çalışmanın yaygınlaştırılması demektir. Yani sürekli kendini geliştirmek için çeşitli kurslarla hayatını geçirmek ve kölelik koşullarında çalışmaktır. Evi, eşi ve çocuklarıyla ilgilenmek zorunda olan kadınlar, kuşkusuz ki çalışma

hayatında ilk gözden çıkarılacaklardır.

Sadece bir kısmına yer verdiğimiz emperyalist politikalarla birilerinin kâr hırsı için yaşamlarımız bile hiçe sayılırken en çok kadınların anti-emperyalist bir bilinç kuşanması gerekmektedir.

Bizler, uzun süredir Bologna Süreci karşıtı çalışmalara özel önem veren bir gençlik örgütlenmesi olarak ülkemizde gelişen bu ilgiyi daha ileri taşımak, konunun öznesi olan farklı kesimler arasında diyalogun gelişmesine katkı sunmak ve ortak mücadele yöntemlerini bulmak amacıyla "**Geleceğimiz örgütlülüğümüzdür, örgütlülüğümüz özgürlüğümüzdür!**" şiarıyla bir kampanya başlatmış bulunmaktayız.

Kampanyamızı kadın çalışmalarında somutlamak ve bu süreci kadın çalışmalarını yoğunlaştırdığımız bir süreç olarak ele almalıyız. Bir kampanyanın başarısı ne kadar kitleyi harekete geçirdiğimiz ve onları kendi sorunları etrafında ne kadar örgütleyebildiğimizle ölçülür. Biz bu süreçte kampanya gündemlerimiz, yani kitlenin temel sorunları etrafında onları harekete geçirebilirsek, kadın örgütlenmelerini yaratabilirsek, var olan kadın örgütlülüklerimizi güçlendirebilirsek bu kampanya sürecini başarıyla taçlandırmış oluruz.

Kampanyamızı başarıyla sonuçlandırmak içinse ilk önce kampanyamız hakkında yeterli bilgi ve donanımına sahip olmamız gerekmektedir. Sürekli ve yoğunlaştırılmış bir kitle faaliyeti örmek ve kolektif mekanizmayı işletebilmek olmazsa olmazlarımızdır.

Kampanya sürecimiz eğitim hakkımızın gaspına; eğitimde, meslek seçiminde ve iş bölümünde cinsiyetçi yaklaşıma; eşitsizliğe karşı mücadeleyi büyüteceğimiz, örgütlülüğümüzü güçlendireceğimiz bir kaldıraç olsun!

Elimize e-posta yoluyla gelen, Türkiye Marksist Leninist Gençlik Birliği'nin 3. Kongre belgelerinden olan yazıyı yayınlıyoruz.

Genç Kadın Çalışmalarımız

Kadın yoldaşlarımız bir kadın olarak özgürleşmek, önderleşmek için gerekli bilinçsel sıçrayışları yapmakta partiden yeterli desteği göremezse özgürleşme mücadelesinde güvendiği en önemli kaleden darbe yer, ikincilleşir veya inisiyatifli olma adına erkekleşir, kendine yabancılaşır. Dolayısıyla öncelikle kadın yoldaşların partilileşmesi ve önderleşmesi için özel bir çaba ve tüm parti genelinde bir bilinçlendirme çalışmasına ihtiyaç vardır.

Örgütümüzün kitleler içindeki çalışmalarında en başarısız olduğu alanlardan biri kadın çalışmasıdır. Gerek günümüzde, gerekse de tarihimizde kadınlara özgü örgütlenmeleri oluşturma, güçlendirme ve kadınlara yönelik politika belirleme konusunda, çok kısa süren belli dönemler dışında yalnızca yetmezlik değil ciddi bir duyarsızlık olduğu da açıktır. Bunu klasikleşmiş cümlelerle açıklamak da mümkündür: Göğün yarısı olan kadının örgütlenmemesi devrimimiz için büyük bir kayıptır.

Bir sorunun çözümü öncelikle o sorunun doğru ve detaylı bir kavranışına bağlıdır. Bu, kolektif örgütlerde bireylerin ötesinde kolektif iradenin de ilgi gösterip emek vermesine bağlıdır. Bu anlamıyla kadın sorununun en sonunda saflarımızda gündemleşmesini, belirli inisiyatiflerin desteklenmesini, kadınların örgütlenişini üzerine yazıların üretilmesini geç kalınmış da olsa bir gerekliliğin yerine getirilmesi olarak olumlu bulmaktayız.

Bu yazıda elbette kadın sorununun tarihine ve tahliline girmeyeceğiz. Belirli başlıklar altında düşüncelerimizi iletacağız. Ancak birkaç vurgu da yapmak istiyoruz. Öncelikle bilinmektedir ki, kadın-erkek arasındaki çelişki sınıfların ortaya çıkışından önceye dayanmaktadır. Sınıflar ve devlet olgusu mevcut eşitsizliğin kurumsallaşmasını sağlamıştır. Sınıflardan önce ortaya çıkan bu çelişkinin sınıflı toplumdan önce çözülmesini beklemek de sanırız oldukça güçtür. Dolayısıyla sınıflı bir toplum olan sosyalizmde de kadın-erkek arasındaki eşitsizliğe dayalı ilişki sürecektir. Devrimin gerçekleşmesi bu sorunun çözülmesine, patriyarkanın yıkılmasına sebep olmamaktadır. Ekonomik değişimden daha uzun zaman aldığına göre üstyapısal çelişkiler, kadınların ikincil rolü sosyalizm döneminde de sürebilecektir. Ancak vurgulamamız gere-

ken, patriyarkanın yıkılması, kadının kurtuluş yolunun açılması için devrim şarttır. Kapitalizm dahilinde bu eşitsizlik sürekli yeniden üretilecektir. Devrim yolun açılması için şarttır ancak devrimin gerçekleşmesi yetmemektedir. Kültür devrimleri ile ve sürekli mücadeleler ile bu sorun çözüm yolunda ilerleyecektir. Bu nedenle feministlerin sosyalizme yönelik sosyalist ülkelerde kadınların ezilmeye devam ettiği, sosyalizmin çözüm olmadığı savunusunun bir karşılığı vardır. Ancak feministlerin niyetlerine karşın sosyalizmin anti-propagandasını yapacak bir zemin oluşturamaz. Evet, sosyalist ülkelerde kadın o günün dünya şartlarına nazaran önemli siyasi ve ekonomik kazanımlara sahip olmuştur ancak sorun varlığını korumuş, kadınlar örgütlenerek ve bilinçlenerek kazanımlarına sahip çıkamamıştır ve sosyalizmden geri dönüşlerle be-

raber kadının konumu yeniden gerilemiştir. Bunlara değinmemizin nedeni “kadının kurtuluşu devrimde, sosyalizmde” iddiasının gerçekliği tam anlamıyla yansıtmadığını ifade etmek içindir. Kadının kurtuluşu kadının kendi ellerinde, örgütlenişinde, proleter ideolojinin rehberliğinde kendi özgün mücadelesini sürdürmesindedir. Kadının ezilişinin sınıfsal bir altyapısı elbette mevcuttur ama bununla sınırlı değildir.

Patriyarkaya karşı mücadelenin egemen sınıflara karşı, sınıfsal mücadeleden farklı, kendine özgü yanları da mevcuttur. Dolayısıyla kadınlara dair politikalarımızda sınıfsal kurtuluşla erkek egemenliğinden kurtuluş arasındaki karşılıklı ilişkiye özel önem vermek ve erkek-egemen yapıya karşı politikalara ağırlık vermek gereklidir. Mesele sürekli sınıfsallığa vurgu yapmak değil erkek egemen yapıya yönelik eleştiri ve mücadelemizde MLM yaklaşımına süreci çözümlenebilmektir.

Bir diğer konu partimizde ve doğrallığında kitlemizde erkek egemen anlayışın hakim olduğu gerçekliğidir. Bu söylemlerde, konuya yaklaşımda gösterilen duyarsızlık ve küçümsemede görülebilmektedir.

Ancak en bariz göstergesi örgütlülüklerimizde kadın yoldaşlarımızın hem sayısal azlığı hem de önderlik konusunda kadın yoldaşların ya yok denecek kadar azlığı ya da yokluğudur. Kadın yoldaşlarımız genellikle partiye bağlı, verilen görevleri yapan orta düzey kadrolar olarak kalmaktadır. Parti tarihimizde MK’da görev yapan kaç kadın yoldaşımız olmuştur, kadın sorununa dair ne kadar yazı, politika üretmişizdir, teorik-politik konularda partiye ciddi katkılar sunan, politika üretim konusunda öne çıkan kadın önder yoldaşlarımız kaç tanedir veya var mıdır? Kadının örgütlenmesi, mücadele etmesi, komutanlaşması vb. konularda örnek gösterdiğimiz az sayıda kadın yoldaşın kaç tanesinin kadın sorununa dair meselelerde özel bir yoğunlaşması olmuştur? Bu soruların cevaplarının genelde “yetersiz” olduğu açıktır. Bizler kadınların yalnızca kitle örgütlenmelerinde değil partimizde de örgütlenmesinde, örgütlenen kadın yoldaşlarımızın önderleşmesinde, teorik-politik açılım sunan bir konuma gelmesinde başarısızız. Partimiz bir bütün olarak kadın sorununa dair kafa yorup politika üretmede, teori geliştirmede yetersizdir. Patriyarkanın yarı-feodal ülkemizde feodalizm ve kapitalizme özgü patriyarkalardan farkına dair özel bir ince-

lememiz yoktur. Kadın sorununa dair yaklaşımımız belirli kalıpların ötesine gidememektedir. Bunlar doğruysa ve bizler yeni sürece iddialı bir çıkış yaparak devam etmek istiyorsak o zaman ciddi bir özeleştiri ile kapsamlı bir tartışmaya ihtiyacımız vardır. Dostlar alışverişte görsün misali birkaç yazı, bazı politik-ajitatif belgeler ve sınırlı bir kadın kitle örgütlenmesi duyurusu ile yetinirsek biz kaybederiz. Erkek-egemen yaklaşım belgelerimizde o yokmuş gibi davranarak, belirli bir genel yaklaşım etrafında dolanarak yok olmaz, bunlar ancak ataerkil zihniyetin varlığını pekiştirir. Kadın yoldaşlarımız bir kadın olarak özgürleşmek, önderleşmek için gerekli bilinçsel sıçrayışları yapmakta partiden yeterli desteği göremezse özgürleşme mücadelesinde güvendiği en önemli kaleden darbe yer, ikincilleşir veya inisiyatifli olma adına erkekleşir, kendine yabancılaşır.

Dolayısıyla öncelikle kadın yoldaşların partilileşmesi ve önderleşmesi için özel bir çaba ve tüm parti genelinde bir bilinçlendirme çalışmasına ihtiyaç vardır. Hem partimizde hem de Komsomolda gözlemlediğimiz

bir olgu da ilgi çekicidir. Yönetici ve alan komitelerimizde kadın yoldaşlarımız varsa bir erkek yoldaş rahatlıkla komiteye girebilmekte, adapte olabilmektedir. Ancak yalnızca erkek yoldaşlardan oluşan komitelerimize alttan bir kadın yoldaşın girebildiğini genellikle gözlemleyemeyiz. Bu alanlarda kadın yoldaşlar nedense örgütlenemekte, örgütlenenlerse gelişmemektedir, kadın yoldaşlar eğer alanlarında faaliyet yeni başladıysa, erkek yoldaşlar azsa gelişip sorumluluk yüklenmektedir. Bu meseleyi kitle örgütlenmelerine kadar genişletebiliriz. Tabanımızdaki kadınların sendika ve dernek gibi DKÖ yönetimlerine girmesi konusundaki teşvikimiz çok azdır, hele ki başkanlığa önermek aklımıza dahi gelmemektedir.

Bir başka konu ise kadın çalışmalarına dair politikalarımızda, kadına dair politikalarımızda ve kadın örgütlenmesinin kuruluş safhasında kendi kitlemiz içinde savunan, edilgen değil saldırgan, hırslı, kavgacı bir çizgi izlemektir. Yayınlarda, toplantılarda “feminist değiliz, sınıfsal bakıyoruz” diye tekrarlamak, savunmada kalmak yerine kadın sorununa duyarsız olanları, sorunu küçümseyenleri, ukalaca sınıfsallık üzerine nutuklar atanları sert şekilde teşhir etmeli, emeklerimizin rahatça hor görül-

mesine izin vermemeliyiz. Bu Partide komünist kadınlar, Komsomolda genç komünist kadınlar vardır, bu parti komünist bir önderliğe sahiptir, kolektif bir yapıdır. Kadın konusunda hatalı bir çizgi izlenirse sorumlusu kadın-erkek tüm örgüttür. Feminizme veya diğer burjuva ideolojilere kayan sadece kadın yoldaşlar değildir, böyle bir sorun varsa ya da olacaksa hepimiz bundan sorumlu oluruz ve nasıl ki Kürt ulusuna dair çalışmalarımızda sınıfsallığa, Kürtlerin yoksulluğuna değinmekle yetinmiyorsak ve kimlik-ulus sorununa-UKKTH'na özel önem veriyor, ön plana çıkarıyorsak kadın sorununda da erkek-egemen sistem teşhirinin öne çıkması doğaldır. Mesele kadın olunca burjuva ideolojik sapmaları akla getirip ilk elden bu “uyarıyı” yapmak meseleyi küçümsemenin, ukalalığın bir göstergesidir. Genellikle benzeri bir durum Kürtlerin örgütlenmesinde, köylülerde veya öğrencilerde aklımıza gelmemektedir. Kürt coğrafyasında UKKTH, öğrenciler arasında eğitim ön plana çıkıyorsa, kadın alanında da doğal olarak kadın ön plana çıkacaktır, kadına dair politikalar üreten, bunun üzerine kurulu olan ve çok çeşitli alt dalları bulunan feminizmle bazı konularda ortaklaşması veya benzer konulara değinmesi doğaldır. Dolayısıyla partimizde ve tabanımızda kadına dair esprilere, küçümsemelere, ukalalığa prim verilmemesi gerektiği gibi sert bir mücadeleye girilmelidir. Burada sert müdahaleden elbette tepkiselleşme anlaşılmamalıdır. Örgütlüğümüzün ve örgütlülüğün parçası olan yoldaşların ideolojik zaafiyeti olarak ele alınarak eleştiri- özeleştirici kültürümüzün gereği yerine getirilmelidir. Buradaki sert müdahale ciddiyetle, sürekliliği sağlanarak ele alınacak, tavizsiz mücadele anlamındadır. Bu politik eğitimin bir parçasıdır.

Bu çalışmaya başlarken elbette diğer ülkelerdeki kardeş partilerden öğrenilmelidir. Başka ülkelerdeki KP'lerden bazıları bu konuda iyi bir deneyim sunmaktadır. MLM partilerin bu konudaki deneyimleri MLM ideolojiye dayanarak ele alma hedefiyle yaklaştığımız kadın çalışmalarımızda önemli bir rehberdir. Çeviriler, ziyaretler, davetler bu anlamda önemlidir. Ancak Kürt Ulusal Hareketinden ve feminist örgütlerden de öğrenmek, sıkı ilişkiler kurmak gereklidir. Bu konuda yeterince bilgili değilsek, geri olduğumuzu kabulleniyorsak daha iyi olanlardan öğrenmeliyiz. Kürt Ulusal Hareketi ve feministlerin ideolojik zafiyeti bilinmeyen bir şey değildir. İdeolojik mücadele bu safhada ön plana çıkacaktır ancak ortak hareket için de şartları zorlamamız gereklidir. Olumlu ve olumsuz tarafları MLM bakış açısıyla değerlendirerek, bu örgütlenmelerin olumlu yanları kadın kitleleri daha iyi örgütlemek, örgüt içi ataerkil zihniyetin etkilerinin kırmak

üzerinden ele alınmalıdır.

Yine, yalnız, kadınların katıldığı toplantı, eylem, etkinlik düzenlemek reddedilmemelidir. Hatta ciddiyetle özel bir önem verilerek düzenli olarak örgütlenmelidir. Komsomol önderliğimiz somut planlamalarında meseleyi gündemleştirmelidir. Sadece demokratik alanda, kitle çalışmalarında değil Komsomolun kendi iç etkinliklerinde de bu tarz bir yönelime gidilmelidir...

Kitle faaliyetleri açısından da buna ciddi bir ihtiyaç vardır. Nasıl ki gençlerin toplantısına yaşça daha büyük birileri girdiğinde gençlerin kendi aralarındaki normal sohbet tarzı değişiyorsa bu kadınlar için de benzerdir. Benzer sorun ve özellikleri taşıyanların birlikte görüşüp karar vermesi, eylem yapması doğaldır. Komsomolcu yoldaşların da erkek yoldaşların olmadığı ortamlarda kendilerini daha rahat ifade ettikleri düşünüldüğünde kadın kitleleri için bu koşulların yaratılması daha büyük bir gerekliliktir. 8 Mart'larda kadın-erkek birlikte eylemlere katılmak daha anlamlıdır. Ancak bu salt kadınların katıldığı eylemlere dahil olmamız gerektiği anlamına gelmemelidir. İçeriğine uygun olarak, eleştiri hakkımızla beraber yer alabilmeliyiz. En azından ilkesel bir tutum olarak ele almamalı, yere ve koşullara göre değerlendirmeliyiz. Ayrıca bu eylemlerde “kadın-erkek el ele” gibi erkeği de vurgulayan sloganlar yerine kadına özel-özgü sloganları öne çıkarmalıyız. Nasıl ki Newroz'da “Türk-Kürt el ele” yerine UKKTH'yı öne çıkarıyorsak...

Parti içinde özerk bir kadın örgütlenmesine ihtiyaç olduğu kanaatinde değiliz. Ancak kadın çalışmalarının gelişimine ve tartışmaların alacağı biçime göre bu konuda katı bir yaklaşıma gerek olmadığını düşünmekteyiz. Ancak kadın sorununa ve kadının örgütlenmesine dair uzmanlaşan birim yaratmak, kadın sorunu söz konusu olduğunda görece daha esnek, daha özel bir örgütlenme modeli yaratmak gereklidir. Örneğin bu konuda uzmanlaşan yoldaşların diğer alanların çalışmalarına katılma, öneri sunma, müdahale etme hakkı diğer alanlara nazaran daha fazla olmalıdır. Bu örgütlenme sadece kadın yoldaşlardan oluşmak zorunda değildir elbette. Bunda kadın olduğu için değil soruna ilgi duyan, farklı görüşlere açık, istekli, konuyla ilgili üretim yapma iddiasında olan yoldaşları görevlendirmek gereklidir. Ancak örgütlülüğümüzde belli bir kültür ve gerçek anlamda bize mesafe kat ettiren bir kafa açıklığı sağlanana kadar bu özgün çalışmanın özgün bir tarzda kadın yoldaşlarca ele alınması daha doğru olacaktır. ..

Kadın çalışmasının uzun bir mücadele ile birlikte olgunlaşacağı açıktır.

TECAVÜZÜ MEŞRULAŞTIRMAK!

Dünyada ilkel komünal toplumların ortadan kalkmaya başlaması kadının ardarda aldığı tarihsel yenilgileri önceliyor. Yenilginin nedeni konusunda büyük ölçüde görüş birliğine varılmış durumda: kadının üretim sürecinden kopuşu, kadın üretiminin ikincil plana düşmesi ve değersizleşmesi. Kadın emeğinin bu “değersizleşmesi” sürecine, kadın bedeninin ve kişiliğinin “değersizleşmesi eşlik ediyor. Bunun somut göstergeleri ise, bir yandan kadın sağlığı ve kadına yönelik şiddete ilişkin veriler, diğer yanda ise, “kadın karşıtı söylem”in eriştiği pervasızlık düzeyi.

Yukarıda bahsettiğimiz süreç üzerinden her toplumsal formasyon, kadının sınırlarını kendi gerçekliğine uygun düşecek ve kendini yeniden üretmesini sağlayabilecek biçimde çiziyor. Bugün Avrupa üzerinden belirlenen “muasır medeniyet seviyesine” ulaşmak için çabalayan Türkiye, onun, mağrur boynunda taşıdığı “aydınlanma çağı”ndan gözleri kamaşmış bir halde, toraklarında hüküm süren feodal toplum yapısı ile “aydınlanmacı” Avrupa arasında gelgitler yaşıyor. Bu durum kadına daha fazla aşağılanma, daha fazla sömürü ve şiddetten başka bir şey getirmiyor. “Kadınlar politik topluma değil, aileye aittir ve tabiat onları kamu hizmetleri için değil, ev işleri için yapmıştı” sözleri bizzat Bonald’a ait değil midir? İşte feodal devletin kendisi için

tahayyül ettiği en ileri nokta bu.

Ataerkil-feodal sistem, adeta gazete yapraklarından, sokaklardan, işyerlerinden taşıyor; akla zarar binbir türlü olayın içine yuvalanıp her fırsatta karşımıza çıkıyor.

Son 7 yılda % 1400 artmış bulunan kadın cinayetlerinde, çoğunlukla LGBTT bireyleri hedef alan nefret cinayetlerinde bulaştı ellerimize. Sonrasında hâkim cüppesi giydi, katilleri kolladı. Gece evine giderken taksicinin tecavüzüne uğrayan kadına “gece o saatte dışarıda ne işi olduğunu” sordu. Bununla yetinmedi, temyizlerde “Yargıtay” adını aldı, “Kadın bağırmasa tecavüz değildir”, “Bekâret kadınlarda bulunması gereken bir nitelikler”, “Boşanan kadın tazminat ödemelidir; çünkü erkek ev hizmetinden mahrum kalmıştır”, “Erkeğin namusunu iki şey belirler: biri kendisine bağlı kadınların iffetini koruması diğeri ise başkasının namusuna el atmaması” gibi açıklamalarda bulundu.

Son zamanlarda Selçuk Üniversitesi İlahiyat Fakültesi Anabilim Dalı Başkanı “Prof. Dr.” **Orhan Çeker** eşliğinde çıkıyor karşımıza ataerkil feodal sistem.

AKP milletvekilleri tarafından TBMM’ye sunulan ve “hadım yasası” olarak nitelendirilen “cinsel saldırı suçu ile çocuklara ve reşit olmayana tecavüzden yargılananların hadım edilmesini” öngören tasa-

rıyı yorumlayan Selçuk Üniversitesi İlahiyat Fakültesi Ana Bilim Dalı Başkanı Prof. Dr. Orhan Çeker, tecavüz suçunun sorumlusunun dekolte giyen kadınlar olduğunu açıkladı! Çeker'in, "her ülkede olduğu gibi" Türkiye'de de tacizcilerin olduğunu söyleyerek, "*Sorunun odağında kim var? Kadın var. Kardeşim sen dekolte giyinirsen bu tür çirkinliklerle karşılaşman sürpriz olmayacaktır. Tahrik ettikten sonra sonucundan şikâyet etmen makul değildir*" dedi.

Erkeklerin hadım edilmesinin ne Kuran'da ne de Hz. Muhammed'in sünnetlerinde olmadığını anlatan Prof. Çeker, "Yaygın bir ahlak anlayışı olmadan ve çıplaklık engellenmeden bunun önüne geçmek imkânsızdır" yorumunu yaptı. Çeker hangi kıyafetlerin tahrik edici olaca-

ğına ise bir komisyonun karar vermesi gerektiğini ileri sürdü.

Bu sözlerin üzerine daha ne söylenebilir ki? Neresinden tutsanız elinizde kalır, pis yapış yapış bir bilinç(sizlik)...

"Sayın" Çeker'in eleştirdiği hadım meselesi ise ayrı bir değiniyi hak ediyor. AKP tarafından hazırlanan ve "hadım yasası" olarak nitelendirilen "cinsel saldırı suçu ile çocuklara ve reşit olmayanlara tecavüzden yargılananların hadım edilmesi söz konusu. Tasarıya göre cinsel saldırı suçundan, çocukların cinsel istismarı suçundan veya reşit olmayanla cinsel ilişki suçunun nitelikli halinden hapis cezasına mahkûm olanlar, cezanın infazı sırasında ve koşullu salıverildikleri takdirde, denetim süresi içinde; testosteron etkisini önemli ölçüde azaltıcı tedaviye tabi tutulabilecekler, tedavi amaçlı programlara katılmakla yükümlü kılınabilecekler, suçun mağdurunun oturduğu ve çalıştığı yerleşim bölgesi dışında başka bir yerde ikamet etmekle yükümlü kılınabilecekler. Bu suçların birden fazla işlenmesi halinde, bu kişilerin, söz konusu tedavi ve

yükümlülüğe tabi tutulması zorunlu olacak.

Böylece zaten münferit olarak görülen ve hastalık sonucu ortaya çıkan tecavüz de tarihe karışmış oluyor(!). İkna olan var mı? Sanmam.

İçinde bulunduğumuz ataerkil- feodal toplumda kadın bir "birey"den ziyade "meta"dır. Özne değil, nesnedir. Ailenin, üzerinde serbestçe tasarruf edebileceği, mülkü konumundadır. Doğallığında kendi bedeni üzerinde de söz hakkı yok sayılmaktadır.

Topluma, gözü kapalı bir şekilde temel bir ahlak normu olarak kabul ettirilen toplumsal cinsiyet rolleri, erkeği her zaman sahip olan bir özne, kadını ise her zaman sahip olunan temel bir nesne, temel bir obje olarak tanımlar. Toplumsal cinsiyet zihniyeti ve üzerinden kendisini sürdüren erkek egemen sistem, böylelikle erkekte de kadında da birbirine karşı temel bakış açıları oluşturmuştur. Erkeğin bakışında kadın, her zaman sahip olunması gereken bir mal, bir mülk, bir sermayedir. Keşfedilmesi gereken, fethedilmesi gereken, tahakküm edilmesi gereken, yasalarla yürütülmesi gereken iradesiz, bedeni bir maddi varlıktır.

Tecavüz ise, tekelci bir gücün başka güçleri kendi denetimine, kendi buyruğuna alması için karşısındakinin iradesini teslim almaya dönük her türlü yöntemi kullanmaktır. Bu da göstermektedir ki tecavüz toplumsaldır. Kaynağını toplumsal çürümüşlükten almaktadır. Hazırlanan yasada her nasılsa "pas geçilen" temel önerme budur.

Tecavüzü toplumsallığı içinde ele almak sanıyoruz ki egemenler açısından feodal sistemin değirmenini döndürdüklerinin bir itirafı olurdu ve bu yüzden konunun özünden bucak bucak kaçmalarında anlaşılacak bir şey yoktur.

O halde cüreti kuşanmak ve "sistemin mezar kazıcıları olma" misyonumuzun hakkını vermek bizim yüklenmemiz gereken bir görev. Değiştirici güç bizleriz; hastalıklı zihinlerin tezahürü yasalar değil, egemenler hiç değil!

Ankara YDG Kadın Komisyonu

Tecavüzü toplumsallığı içinde ele almak sanıyoruz ki egemenler açısından feodal sistemin değirmenini döndürdüklerinin bir itirafı olurdu ve bu yüzden konunun özünden bucak bucak kaçmalarında anlaşılacak bir şey yoktur.

YAŞAMDA VE MÜCADELEDE

VARDIK, VARIZ, VAROLACAĞIZ!

Tarih 8 Mart 1857... ABD'nin New York eyaletinde 40.000 dokuma işçisi daha iyi çalışma koşulları istemiyle bir tekstil fabrikasında greve başladı. Baskı direnişi çağırıyordu, direniş kanlıydı. Sadece insancıl koşullarda çalışmak isteyen binlerce işçiye saldırmışlardı. Fabrikaya kilitlenen işçiler çıkan yangından kaçamamış ve çoğu kadın 129 işçi can vermişti.

Tarih 26-27 Ağustos 1910... Danimarka'nın Kopenhag kentinde 2. Enternasyonale bağlı kadınlar toplantısındayız. Kanla yazılan tarih unutulur mu! Almanya Sosyal Demokrat Partisi önderlerinden Clara Zetkin'in sesi geliyor kürsüden. Tekstil fabrikasında ölen kadın işçiler anısına 8 Mart'ın Dünya Emekçi Kadınlar Günü olarak anılmasını öneriyor ve oy birliğiyle kabul ediliyor.

Tarih 16 Aralık 1977... Yer ABD, Birleşmiş Milletler Genel Kurulu 8 Mart'ı "Dünya Kadınlar Günü" olarak kabul ediyor. New York'da yakılarak can veren kadın işçilerden ise söz eden olmuyor. İyiye, güzele dair ne varsa yok eden emperyalizm, emekçi kadınlara atfedilen bu günün de içini boşaltmak istiyordu. Ama emekçi kadınlar buna sessiz kalmayacaklardı.

Tarih 8 Mart 1999... Alanlar rengarenk flamalarla, coşku ve sloganlarla doluyordu. Dünyanın tüm emekçi kadınları tek bir ses olup birleşmişti o gün; "Yaşasın 8 Mart Dünya Emekçi Kadınlar Günü". Emperyalizme, faşizme, feodalizme karşı New Yorklu kadın işçilerin sesini taşıyorlardı alanlara. 129 kadın işçiye yakan ateş, sömürücü güçleri de yakacak ateşin fitili olmuştu.

8 Mart'ta sadece alanlarda yankılanmıyordu sloganlar. Dağ başlarında isyan ateşi yakan Partizanlar, baharın başkaldırın ruhuyla 8 Mart'ta bir ses göndermek istiyorlardı yoldaşlarına ve ezilen tüm emekçi kadınlara... 8 Mart'ta yapacakları eylem için hazırlanmışlar ve yola koyulmuştu partizan yürekler. Kadının örgütlenince ne muazzam bir güç olabileceğine en güzel örneklerden biri olan Ayfer Celep ise grubun komutanı.

Ayfer Celep şefkatle harenmiş bir zekâ, isyankâr bir neşe, cesur bir duruştan dokunmuş bir tülkü. Tam da bombaların saatinde. O en gürültülü demini yaşayan; öfkeli, üstübaşı darmadağın Tokat'ın üstüne gerilivermiş bir tül... .

Tereddütsüz bir duruşun hikâyesini anlatıyordu. Patlamalı bir kahkahaydı, kurulu olana karşı. Nereden bakılsa gem vurulamayacak bir özgürlük çabasını anlatıyordu güzel gülüşü. Kendisine kader diye çizilen bir hayatı asla kabul etmeyecek bir kadının kendini hayata tercüme etmesinin hikâyesiydi onunki. Kahramancaydı, muzaffer bir kahraman... .

Yepyeni bir dünyanın peşindeydi onlar. Adaletten, özgürlükten bahsediyor, sınırları zorluyorlardı. 8 Mart onun ve yoldaşlarının son eylemi olmuştu. Hayatının baharında kısacık bir süre ışıyıp serüveniyle gözlerimizi kamaştıran bu benzersiz kadın birçok mirasçı bırakmıştı geriye... . Sonra bir bir ışıyıp yittiler Dilekler, Mehtaplar, Çiğdemler... . Hepsisi de aynı mesajı verdi bize. "**Biz kadınlar yaşamın ve mücadelenin nesnesi değil, öznesiyiz!**"

Tarih 8 Mart 2011...Biz kadınlar ne New York'ta yakılan işçi kadınları, ne Ceylanpınar'da boğulan tarım işçisi kadınları, ne nefret cinayetlerinde öldürülen, tecavüze uğrayan genç kadınları ne yok sayılan Kürt kadınları ve ne de yüzünü aydınlık geleceğe dönen Ayferleri, Nergisleri, İdilleri, Güleleri, Beritanları unuttuk.

Yaşamda ve mücadelede var olduğumuzu bir kez daha ve hiç usanmadan haykırdık alanlarda, anfilerde, dağlarda...

UFUK

SALDIRILARA KARŞI MÜCADELEYİ YÜKSELTECEĞİZ!

Emperyalist-kapitalist sistemin içine girdiği ve gidecek çıkamaz hale geldiği ekonomik krizin, sisteme göbekten bağlı TC devletini, sözcüsü AKP hükümetinin tüm “hasıraltı etme” girişimlerine karşı “teğet” geçmediği ortadadır. “Teğet” geçmeyen ekonomik krizle beraber, işçi ve emekçi kitlelere saldırıların artacağı, krizin faturasını işçi ve emekçilere ödetme noktasında egemenlerin azami gayret göstereceği aşikârdı. Nitekim egemenlerin son süreçteki hamlesini, gayretli bir çalışmayla ortaya çıkardıkları, “**Torba Yasa**” olarak adlandırılan son yılların en kapsamlı saldırı paketi oluşturmaktadır. 29 Kasım’da Meclis Alt Komisyonu’na ardından da özünde bir değişiklik yapılmadan 27 Ocak’ta Meclise sunulan, “Torba Yasa” milletvekillerinin gece-gündüz azimli çalışmalarıyla beraber bir bir meclisten geçmektedir. Birbirinden bağımsız ve alakasız birçok konuda tasarı sunmasından kaynaklı “Torba Yasa” ismini alan yasal düzenlemeler zinciri, işçi ve emekçi kitlelerini dizginsiz sömürüye tabi tutmakta, yaşam alanlarını daha da darlaştırmaktadır.

Dizginsiz bir sömürü cenneti kurmanın ve bu sömürü cennetin de “diledikleri gibi at oynatmanın” önündeki engelin örgütlülük olduğunun bilincinde olan egemenler ilk elden örgütlü mücadeleye saldırmaktadır. Zaten örgütlülük açısından dibe vurmuş, örgütlü kesiminin de sendika ağaları tarafından sarmalanmış, giderek darlaşan sendikaları iyice işlevsiz hale getirmek, adeta ölümü bekleyen “yatalak bir hastaya” dönüştürmek istemektedir. Artarak devam eden direnişler, sendikal bürokrasiyi iyice zorlamaktadır. Bu durumun böyle gitmeyeceği açıktır. Egemenler bunları görmekte, kendileri için sendikalarda esecek ters rüzgârın şimdiden önünü kesmeye, rüzgârı kontrol altında tutmaya çalışmaktadır.

Egemenlerin her zaman övünç kaynağı olan gençler de Torba Yasa’da unutulmuşlardır. Tabi bu unutulmanın anlamı övünç ve gurur kaynağı olmaktan gelmemektedir. Taşındığı işgücü potansiyeli bakımından kendilerince bulunmaz bir nimet olan gençler, elbette Torba Yasa’dan en fazla nasibini alanlardan olacaktı, ki öyle de oldu. Genç işçilerin daha fazla sömürülmesinin önündeki engeller bir bir kaldırıldı. Mesela, işe alınmadan önceki deneme süresi iki aydan dört aya çıkartılmıştır. Öte yandan 16 olan asgari ücret yaşı 18’e çekilerek, yüz binlerce gencin daha ucuza çalışması amaçlanmakta-

dır. Staj adı altında sömürülen öğrencilerin aldıkları ücret ise indirilecektir. Esnek çalışma yasalaştırılarak, esnek çalışmaya “uzaktan çalışma, evden çalışma, çağrı üzerine çalışma” adı altında yeni çalışma tarzları getirilerek; ucuza, kısa süreli, güvencesiz çalışma dayatılmaktadır.

Yukarıda bir kısmını ele aldığımız Torba Yasa’nın kapsamı geniş halk kitlelerini ilgilendirmektedir. Saldırıların büyüklüğüne baktığımızda “Torba Yasa” karşı cepheden hak ettiği ilgiyi görememektedir. Bu durumun da elbette çeşitli nedenleri vardır. Özellikle egemenlerin “torbanın” derinliklerine girmeden, bizlere sunduğu ve tartıştırdığı, tartıştırmak istediği maddelerin de etkisi vardır. Nitekim Yasa’nın “torba” olma nedenlerinden biri de budur. Esas mevzuları hissettirmeden geçirmek, tek tek geçirildiğinde daha fazla karşı koyuşla karşılaşacağı saldırıları bir çırpıda yasalaştırmak. Gündeme getirilen ve üzerinde günlerce tartışılan “tıksırıncaya kadar” içmek üzerinden dönen içki yasağı mevzusu bunun örneğidir.

Diğer bir mesele başına sendika ağalarının çöreklenmediği sendikal bürokrasinin tavrıdır. Adeta sistemin sözcülerine paralel olarak hareket eden sendikal bürokrasi birkaç eylemlik dışına çıkamamıştır. Bunu yapmasının sebebi de tabandan gelen basınca daha fazla dayanamamasından kaynaklanmaktadır. Bunun yanında sendikal bürokrasiye karşı duran çeşitli sendikaların şubelerinin yaptıkları eylemler önemlidir. Bu eylemlerin büyümesi zorunludur. Gençlik cephesinden de hak ettiği ilgiyi görmeyen “Torba Yasa” gelecek bakımından tüm gençleri ilgilendirmektedir. Tüm halk kitlelerine geniş bir saldırı paketi olan bu yasaya, yine geniş halk kitleleri ile karşı koyulacaktır.

Bu durumda bizim rolümüz önemlidir. Yasayı iyi anlatmamız gerekmektedir. İçeriğini, özünü kavratıp gerçek saldırının büyüklüğünü göstermemiz önemlidir. Bunun yanında eyleme geçmek, parça parça geniş birliktelikler oluşturmak olmazsa olmazdır.

Esas direniş mevzisinin militan bir pratik içerisinde örüleceği açıktır. Tunus, Mısır, Cezayir, Libya halklarının bizlere gösterdiği yol anlamlıdır. Kararlı bir duruş ve ısrarlı militan bir pratikle nelerin olabileceğini, ne yıkılmaz tahtların, saltanatların yıkılabileceğini tüm dünya gibi hepimiz bir daha gördük. İnatla, sabırla, azimle bu militan pratik hat içerisinde ilerleyelim...

KOLEKTİFİN SESİ

Bir Kampanyanın Arifesinde; Kampanyalar Üzerine

“Devrim kitlelerin eseri olacaktır”. Bu belirlemenin tartışılmaz doğruluğu, kitlelerin örgütlenmesine yönelik harekete geçilmesi gerekliliğinin, zorunluluktan öte bir durum olduğunu bizlere göstermektedir. Kitlelerin devrimdeki rolünün bilince çıkarılması ve bu yönlü seferber olunması, dar veya geniş, her türlü örgütün var olma nedenidir.

Ancak kendi pratiğimizden de çıkardığımız, bu zorunluluğun yeterince kavranmadığı ve hak ettiği değeri bulmadığıdır. “*Son günlerde, Partinin kitle çalışmalarından sıkça söz edildiğini duyuyoruz. Herkes bu konu üzerine konuşuyor. Fakat soruna daha derinlemesine bakacak olursak, pek çok kişinin bu konuda, gerekli açıklıkta ve kesinlikte somut bir anlayışa sahip olmadığını görüyoruz...*” Kalinin ve Kalasnikov’a ait olan Bolşevik Ajitasyon Üzerine’den bu alıntı aslında bizim durumumuzu özetler niteliktedir. Bizde gerek genel örgütlenmede gerekse kitle faaliyeti özgülünde esas sorunun, doğru çizgiyi pratiğe uygulamada yaşandığı bir gerçektir. Doğru çizginin neden pratikleştirilemediğine baktığımızda, burada karşımıza yalın ve net biçimde, devrimde kitlelerin rolü meselesi çıkmaktadır. Kitlelere gitmek, onları kazanmak, kitlelerle bütünleşmek, kitleleri savaştırmak vb. noktalar onların devrimdeki rollerinin kavranmasıyla başarılabilir. Kitlelerin örgütlenmesinin zor ve zahmetli bir iş olduğu ortadadır. Bu zorluk sistemin ve sistemin her türlü araç ile etkilediği kitlelerin mevcut durumundan kaynaklıdır. Ancak başarılı kitle çizgisinin kullanıldığı birçok zor alanda başarılı sonuçlar alındığını alınabileceğini bilmekteyiz. Demek ki zorluk, bizim meseleyi kavramamız ve ele alış tarzımız ile alakalıdır.

Esas sorunu kitlelere gidip, onlarla iletişim kurmada yaşadığımızdan bahsettik. Kitle çalışmasından bahsederken kullandığımız “kitle” kavramı ile devrimden çıkarı olan en geniş kesimden bahsetmekteyiz. Kitlelerin örgütlenmesi ise, kitlelerin harekete geçirilmesi, kendi sorunlarını sahiplenerek mücadele etmesi, savaşması demektir. O

zaman kitle çalışmasında yaşadığımız sorunları aşmak için öncelikle doğru politikalara, sonra da kitlelere aktarılması için uygun araç ve yöntemlerin seçilmesine ihtiyaç vardır. Buradan ele alırsak kampanyaların, kitlelerin örgütlenmesi ve örgüt açısından önemi açığa çıkmaktadır. İçeriği ne olursa olsun kampanyalar kitlelerin ihtiyaçları üzerinden şekillenerek, belirli bir hedef doğrultusunda kitleleri harekete geçirmeyi amaçlar. Kampanyalar sınırları belli yoğunlaşmış süreçlerdir. Yazımızın konusu gereği bu özellikleri birazdan daha geniş ele alacağız, burada vur-

gulamak istediğimiz nokta ise kampanyaların kitle çalışmasındaki öneminin nedenlerinin anlaşılmasıdır.

Bu temel üzerinden kampanyanın kitleler ve kitle çalışması ile arasındaki bağ anlaşılması olacaktır. Buradan yakalamamız gereken bir olgu da, kitle çalışması olgusunun örgüt olgusu ile olan bağının üzerinden kampanyaların örgütsel çalışma açısından öneminin kavranmasıdır. Yani hiçbir çalışmamızın kitle çalışmasından bağımsız olması, kampanyaların da kitle çalışmalarında önemli bir yerinin olması, kampanyaların örgüt açısından da önemli süreçler olduğunu bizlere göstermektedir. Esas söylememiz gereken kampanyaların bir örgüt faaliyeti olarak ele alınması gerekliliği ve parçalı ya da alancı faaliyetlerin örgütün, merkezi bir örgüt olma sorununun pratiğe yansımaları olarak görülmelidir.

Kampanyaların örgüt ve kitle çalışması açısından önemi ile gerekliliğine değindik. Buradan yazımızın esas konusu olan kampanyaların ne demek olduğuna, işlevine ve nasıl ele alınması gerektiğine geçelim.

Nasıl ki her örgütlülük bir ihtiyacın ürünü olarak doğuyorsa her kampanya da belirli bir ihtiyacın ürünü olarak ortaya çıkar. Yani temelde bu ihtiyaca cevap olup, tüm araçları ile buraya yüklenerek kitlelere sorunun özünü göstermeyi, kitleleri bilinçlendirerek en geniş kitleyi seferber etmeyi ve belirli ölçülerde o olguyu çözmeyi amaçlar. Burada “kitleleri seferber etmek” ve “olguyu çözmek” kavramları yanlış anlaşılmalıdır. “Kitlelerin seferberliğinden” kastımız o sorunu çözmek isteyen en geniş bileşendir; tabii ki “genişlik” kampanyanın verimi ile doğru orantılıdır. “Olguyu çözmek” ise hayalcilik ile karşılaştırılmamalı ve somut durumlar üzerinden belirlenen kazanımlar olarak algılanmalıdır. Kampanyalar, belir-

lenen politika ışığında seferberlik ilan etmek, kampanyayı doğuran nedenleri bombardımana tutmak demektir. Yani önemli olan nokta kampanyayı ortaya çıkaran ihtiyacın güçlü bir şekilde kavranması, bu ihtiyaca en etkili cevabın verilebilmesi için ideolojik-örgütsel yol ve yöntemlerin saptanarak hedefe kilitlenilmesidir. Partizan sayı 34'te bu durum genişletilerek şu şekillerde açıklanıyor; “Sonuç olarak, bir kampanyanın başarısızlığının temelinde, kampanyayı doğru bir şekilde ele almamak, kavrayıp-kavratmamak, yönlendirip seferber edememek yatar. Bir kampanyayı başarıyla yürütebilmek için, objektif ve subjektif durumu iyi açığa çıkarabilmek, günceli yakalayarak doğru taktik politikayı belirlemek, kavrayıp kavratmak ve doğru bir yönlendirmeyi yapmak gerekmektedir.” “Siyaset, anda ağırlık verilecek noktaların belirlenmesi ve noktalara yönelme, seferber olma... meselesidir. Siyaset üretilirken ağırlık verilecek noktaların tespiti önemli bir meseledir.”

Bu temel noktalardan hareketle anlaşılacağı üzere “öznellik” sürecin baş düşmanlarından biridir. Öznelciğe düşmemek ise kitlelerin içinde olmak ve somut ko-

şulların somut tahlili ile mümkündür. Yani kitlelerin durumu, sorunlarını ve arzularını, çelişkilerini vb. bilmek ve nesnel gerçekliğe uygun davranmak başarının anahtarıdır. “Yığınlarla ilişki kurmak için yığınların ihtiyaçlarına, isteklerine uymamız gereklidir. Yığınlar için her çalışmada, herhangi kendi iyi niyetimizden değil de, onların ihtiyaçlarından hareket etmeliyiz” diyerek meseleyi tamamlıyor Mao.

Tabii ki bu şekilde belirlenen gerçeklik üzerinden kampanyanın ajitasyon\propaganda araçları şekillenecektir. Araçlar, sağ ve sol sapmaya düşmeden, kitlelerin sorunlarına sahip çıkmaya dönük olarak ele alınmalıdır.

Kampanyaların verimliliğini etkileyecek küçük burjuva hastalıklar arasında kendiliğindencilik ve durgunluk da baş sıralarda yer almaktadır. Bizlerin her faaliyetinde planlı-programlı hareket etmek elzem bir noktada durmaktadır. Şayet bu görülmez ise dört bir yana yumruk salanarak, dar pratiğe sürüklenilir.

Kampanyalar amaca yönelik planlı-programlı, doğru bir çalışma tarzı ile başarıya ulaşır. Aynı zamanda genel geçer kağıt üzerinde söylemler değil, belirleyici olan pratik mücadeledir. Teoriyle pratiğin bütünleştirilmesidir. Kampanya sürecinde pratiğe dökülmeyen çağrılar, planlamalar doğal olarak anlamsız kalacaktır. Kampanyanın kendisi bütünlüklü, topyekûn güçlü bir eylemdir.

Bu eylemi durmadan sürekli olarak kitlelere taşımaya yönelik bir pratik hat çizmemiz gerekli olandır. Kampanyanın başarısını belirleyecek olan aynı zamanda pratik hatımızın süreklilik ve yoğunluk durumudur. “Tarih sınıflar mücadelesi tarihidir. Her tarihi kesitte, politika üretenler onu hayata geçirmede kararlı ve ısrarlı davrandığı ölçüde, o başarı kazanır; ya da nesnel gerçeklikle bütünlük arz etmediği için, zaafa uğrar, hayat hakkı bulmaz. Ama her koşulda bir politikanın, bir eylemin –silahlı ya da silahsız-hayat bulabilmesi, ona sahip olanlar tarafından kararlı ve inatçı bir şekilde pratiğe geçirmeleriyle mümkündür. Bu bir zorunluluk yasasıdır!.. Eğer bu noktada, yani teori ile pratik arasında bir kopukluk varsa, teoriyle-pratik arasında uçurum söz konusu ise ve bu noktada bir atıllık hüküm sürüyorsa, o asla zafer yüzü göremeyeceklerdir; tarihin ve pratiğin hükmü karşısında, yok olmanın serüvenini ve trajedisini yaşayacaklardır.” (Partizan, Sayı 34)

Öneminden kaynaklı, kampanya süreçlerinde vurucu bir nokta olan yoğunlaşmış süreç olma meselesine dönelim. Bunun somut biçimi, tabiri caizse, kampanya ile yatıp kampanya ile kalkmak ya da kampanya dönemlerinin seferberlik dönemlerine benzetilmesi olabilir. Her adımda her faaliyette kampanyayı, kampanya sloganlarını öne çıkarmaktır. Sınırlı bir süreci kapsamayı ve esas-tali ayrımı ile belirli sloganların öne çıkarılması bu ihtiyacın sonucu-

dur. Aksi takdirde kampanyalar uzun süreçlere yayılarak özel yönelim olma özelliğini kaybedecektir. Evet, kampanyalar özel süreçlerdir ve bu nedendendir ki özel olarak ilgiyi hak etmelidirler. Kampanya süreçleri geçmiş sürece göre bir adım ileride olmak zorundadır, geçmişin gerisinde veya tekrarı olmamalıdır. Bu nedenle kampanyalarda amaçlanan, kapsadığı tüm alanlarda normalden fazla çalışma, normalden fazla hareketlilik, normalden fazla yaratıcılık ve normalden fazla fedakârlıktır.

Tekrar kısaca değinmek gerekirse kampanyalar, doğru politikaların ve doğru çalışma tarzının belirleyiciliği ile somut, canlı ve güncel teşhirler etrafında kitleleri harekete geçirmeyi amaçlayan, geniş ve doğru araçlar ile yoğunlaştırılmış pratik süreçlerdir.

Bir kampanyaya başlarken...

Örgütümüz yıllardır yürüttüğü faaliyet süreci boyunca başarılı ya da başarısız sayısızca kampanya faaliyeti örgütlemiştir. Bunların hepsi muazzam bir deneyim olarak önümüzde durmaktadır. Daha önceki kampanya deneyimlerimizde sıkça eleştirdiğimiz bir konu olan, kampanyanın ilk başta şevkle başlaması ancak daha sonrasında gündemimizden düşmesi ve sıradanlaşmasını, aynı zamanda kampanyalarımızı bütün alanlarımızda temel gündem maddesi yapmamak gibi sıkıntıları bu kampanyamızda bir tehdit unsuru olmaktan çıkarmalıyız. Bu kampanyamızın diğer birçok kampanyamızdan farklı ve diğer kampanya sonuçlarından çıkardığımız derslere uygun olarak, belirli bir hazırlıktan ve ciddi bir inceleme-araştırmadan sonra başlatılması kayda değer bir olumluluktur.

Arap ülkelerindeki son gelişmeler ile Avrupa'da yaşanan eylemlilikler, ülkemizde gelişen lokal eylemlilikler yıllar öncesinde kulağımızda çınlayan dipten gelen dalganın gözlerimizdeki yansımalarıdır. Sürecin niteliğini abartmadan ele almakla beraber, görmemiz gereken yönetenler ile yönetilenler arasındaki çelişkinin yüzeye vuruşudur.

Ülkemizde ise son dönemde gelişen öğrenci eylemlikleri hem bizim hem de egemenlerin gündeminde genişçe yer bulmuştur. Kısacası, bizim bu süreçten okuduğumuz egemenlerin eğitim alanındaki saldırılarının yükseleceği yönündedir.

Bugün örgütsel gerçekliğimizi incelediğimizde, yetmezliklerimizin yanında ilerleme anlamında en verimli dönemlerden birini yaşadığımızı görmekteyiz. Faaliyet yürüttüğümüz alanlar oldukça geniş ve birçok alanımızda genellikle yeni yoldaşlar üzerinden çeşitli pratik faaliyetlerde istikrarlı bir şekilde ilerlemektedir. Bu kampanya-

mızın verimliliği bu durumumuzu daha da ileriye taşıyacak bir olgudur. Unutmayalım ki "kampanyalar faaliyetimizin sıçrama tahtalarıdır." Kitlelere kapalılığımızı aşılıp, yüzümüzü kitlelere döndüğümüz, kitleleri dinlemeye, onların öğrencisi olmaya başladığımız, kitlelerin gerçek sorunlarını esas uğraşımız haline getirdiğimiz takdirde kampanyamızın başarılı geçmesi kaçınılmazdır. Bu anlamda devrimci durumun sürekli olduğunu ülkemizin topraklarının bereketli olduğunu daha iyi kavrayacağımız bir döneme girmiş bulunuyoruz. Daha örgütlü, daha güçlü ve daha kitlesel olmak için veya bu yolda adımlar atabilmek için bu dönemi en üst düzeyde verimle yaşayalım. Daha planlı, daha coşkulu, kitlelere giderken ve kitlelere çağrılarda bulunurken daha cüretli pratikler sergileyelim. Sesimizi daha yüksek çıkaralım, teşhirin niteliğini derinleştirelim. İlişkide olduğumuz, kampanyamıza olumlu bakan herkesin az ya da çok katkı sunmasını sağlayalım, bu taleple kitlelere gidelim.

Alanımızda gitmediğimiz, konuşmadığımız öğrenci bırakmayalım. İlişkide olduğumuz kitle örgütleri ile birlikte eylemler, mitingler, basın açıklamaları, şenlikler, sempozyumlar örgütleyelim, sınıf konuşmaları, sesli ajitasyonlar düzenleyelim.

Kampanya yönelimimiz üzerine kafa yormamız ve her birimizin "alanlarımızda bu yönelimi nasıl uygulayabiliriz" şeklinde bir sorgulayışa girişmemiz gerekmektedir. "*Burada en önemli mesele ideolojinin sahibi olabilme ve öncü misyonunu oynayabilme meselesidir. Yani sınıf mücadelesini benimseyen her birey vagon olma değil, lokomotif olma bilincini kuşanmalı ve bu bilince uygun hareket etmelidir. Unutmayalım ki, lokomotifler olmadan vagonlar kendine yürüyemez, lokomotif ne kadar güçlü sahip olursa o kadar çok vagon lokomotiflerin peşinde sıralanacaktır.*" (Partizan, Sayı 34)

Açıktır ki kampanyamız gençliğin ve geniş halk kesimlerinin yaşadığı can alıcı sorunları ele almaktadır. Vurgulamak gerekir ki bu kampanyamız öz itibarıyla tek başına bir bilgilendirme, aydınlatma çalışması değildir; somut anlamda kazanımlara yönelen bir kampanyadır.

Sonuç itibarıyla bu kampanyamız Mayıs ayı başında sona erse de söz konusu saldırılar gündemimizde yerini almaya devam edeceğinden daha sonraki sürecimizde de politik olarak işlenebilecektir. Yani iki aydan fazla bir zaman, kampanyanın hakkını vererek yoğunlaşmalı, daha sonra ise kampanya gündemimiz diğer gündemlerimizin içerisine yedirerek ele alacağımız bir süreç olarak uzun bir dönem politik yönelimimizi oluşturacaktır.

İRDEMİZ ÖRGÜTÜMÜZDÜR!

İrade kelime anlamı itibariyle, bir şeyi yapıp yapmamaya karar verme, belirleme gücüdür. Kelime anlamından da anlaşılacağı gibi bizi amaçlarımız doğrultusunda bir pratiği ortaya koymaya iten gücümüz, irademizdir.

Burada amaç konusu önemlidir. Amaçlarımız irademizi şekillendirir. Devrimci mücadele bakımından, amacımız devrimi gerçekleştirmektir. Bu anlamda örgütlü kişi amacını gerçekleştirmek için bir irade ortaya koyarak örgütlenir. Örgütlü bir devrimci, örgütlendiği noktadan sonra, hedefimizin, yani devrimin ancak ve ancak örgütlü bir güçle gerçekleşebileceğini, bizzat kendi yaşam pratiğiyle ortaya koymuş demektir. Bu yüzden devrim için bir araç olan örgütlülük, amacımıza hizmet ettiği sürece ona bağlı olmak, onu inşa etmek, geliştirmek bir devrimcinin en önde gelen amacı olur. Bu çerçevede örgütlü insanlar bilinçli bir tercih olarak örgütlü mücadeleye adım attıklarında, iradelerini örgütlülükle birleştirmiş olurlar. Özcesi YDG'li birey için irade devrimci örgütümüz, bir komsomolcu için ise irade parti ve komsomoldur. Bireyin kendi iradesi bu anlayışta elbette yok sayılmaz. Bireyin iradesi örgütün iradesinin bir parçası olarak varlığını sürdürür.

Daha somuttan gidersek: YDG toplantıları, dergimiz eliyle yürütülen tartışmalar, divan toplantıları vs. bunların hepsi YDG'lilerin örgütlülüğü kolektif olarak şekillendirdiği yerlerdir. YDG konferansları YDG'nin en üst iradesi olarak bu konuda en önde gelen mekanizmadır. YDG'liler konferans sürecinde (konferans öncesi ve sonrası da dâhil olmak üzere) birlikte tartışırlar, birlikte karar alırlar. Komünist bir örgütlenme için ise durum belli farklar arz etmekle birlikte (ki bu farklar önemlidir), öz aynıdır. Komite toplantıları, raporlar, yayın üzerinden yürütülebilecek tartışmalar, örgütlülüğe her an bireyin kendini katabilmesini sağlar. Kongreler ve konferanslar burada da en üst iradedir. Ve demokrasinin de en üst boyutta ortaya konduğu alanlardır. Faşizm koşullarından kaynaklı komünist örgütlenmelerde seçim ve atama yöntemleri birlikte işletilir. Ancak örgütlenerek zaten bir güven ve irade beyanı, ortaya koymuş birey, konferans veya kongre süreçlerinde de, doğ-

rudan ya da dolaylı olarak oy kullanır ve seçimlerini yapar.

“İrademiz örgüttür” anlayışı çerçevesinde düşündüğümüzde örgütün bizim için simgeleştiği her bileşen, mekanizma, farklı düşünsek de bizim irademizi temsil eder. Örneğin bir YDG toplantısında alınan bir kararı doğru bulsak da, hatta toplantıya katılmamış olsak da bizim irademiz temsil edilmiş olunur, çünkü örgütün iradesi işletilmiştir. Bu söz konusu kararı eleştirmeyeceğimiz anlamına asla gelmez. Eleştirmek elbette hem hakkımız hem sorumluluğumuzdur. Komünist bir örgütlenmede de bulunulan kolektifin ya da “üst”ün aldığı karar bu biçimde değerlendirilmelidir. Bu tür örgütlerde örgütün iradesini sadece içinde bulunulan bileşen temsil etmez. Hiyerarşik düzlemde üst, örgütün iradesini temsil eden esas unsurdur. Bu elbette “üst”ün sorgulanmayacağı, hata yapmayacağı, eleştirilmeyeceği anlamına gelmez.

Eleştirmekle ilgili bir sorunumuz yoksa sorun nedir? Bugün örgüt bilincimizdeki zaafiyetlerden, benmerkezci küçük burjuva bakış açısından kaynaklı örgüt iradesini, kendi irademiz olarak görmede belli sıkıntılar yaşanmakta, iradeye yani örgüte saygısızlık yapılması yer yer gündeme gelmektedir. Bu saygısızlığın çeşitli görünüşleri vardır. Bunun görünüm biçimlerinden olan görevleri yerine getirmeme veya yeterince yerine getirmeme durumuna geçen sayımızda değinmiştik. Bu sayımızda daha çok özden, anlayıştaki eksikliklerden bağımsız olmayan tarz meselesine, eleştiri ile saygısız tavırları karıştırma pratiklerine değineceğiz. Bir iradeye saygı göstermek sadece alınan kararı pratikte yerine getirmekle ilgili değildir ki tarz anlamında da sıkıntılar yaşatan yoldaşlar genelde göreve yaklaşım konusunda da zaaf göstermektedir.

“Eleştirilerde” açığa çıkan sıkıntılara değinecek olursak; eleştiri dediğimiz şey örgüt içerisinde her durumda kullanacağımız en güçlü silahtır. **Ancak örgütü ya da yoldaşları küçümseyen, kendini merkeze alan, doğru yerde doğru zamanda yapılmayan, ilk elden ve kolayca samimiyet sorgulamaması yapan, kendi payını görmezden gelerek**

ortaya konan eleştirilerin hükmü yoktur. Örgütlü kişi gerek içinde bulunduğu kolektifi, gerek üstünü, gerek altını eleştirirken bu hassasiyeti gözetmelidir. Bir güvenin eseri olarak bu örgüte katıldığını, örgütlülüğün doğallığında, birçok demokratik mekanizma ile kişileri sürece kattığını göz önüne alarak eleştiri yapılmalıdır. **Bu noktaları ve örgütün iradesi ile kendi iradesinin artık bütünleşmiş olduğu gerçeğini görmeyen kişi, çoğu zaman kendi iradesine saygısızlık yapıldığını düşünür. Bunu kimi zaman açıktan kimi zaman da davranışlarıyla dile getirir. Ancak böyle düşünen yoldaşlar, aslında örgütün esas iradesini hiçe saymakta ve anti-bilimsel bir düşünüş tarzı geliştirmektedir.**

Örgütümüzün, örgütlülüğü oluşturan bireylerin niteliği ne olursa olsun illa ki eksiklikleri yetersizlikleri vardır. Örgütümüz bu yüzdendir ki olması gereken yerin uzağındadır. Bu eksiklikleri tespit ettikçe, tespit ettiğimiz zaafarla hesaplaştıkça örgütümüz ilerleyecektir. Sorun olumlulukları, belli başlı çabaları ve kendi yetersizliklerini görmeden sanki kendisi örgütün dışındaymış gibi örgütü eleştirmektedir ve bu sorunu kendi dışında görme dediğimiz hastalıklı bakış açısının ürünüdür, iradeyi yanlış yerde aramaktır. Hele de bu hastalıklı bakış açısını açığa vururken üslubun da ölçülü olmaması meseleyi boyutlandırmaktadır. “Eksikliklerimiz görevlerimizdir” anlayışı burada vurgulanmalıdır. **Her faaliyetçi ya da militan, her bileşen önce kendi sorumluluğunu tartışmalıdır.** Elbette bazı bileşenlerin ya da yoldaşların her durumda kendi üzerine sorumluluğu daha fazla alması gerekmektedir. Daha fazla sorumluluk alması gerekenler, YDG için daha nitelikli ve deneyimli yoldaşlar, komünist örgütlenmelerde sorumlu kişi veya yönetici organlardır. “Eleştirdiğimiz” muhabatımız bir kişi de olsa

bir organ da olsa, bizim irademizin yani örgütün iradesinin bir sonucudur. Önderlik misyonu olan militanlar ya da inisiyatifli faaliyetçiler yetersizse daha alt düzeydeki yoldaşlar da eksik olur. Ancak bunun tam tersi de söz konusudur, diyalektik bir bağ vardır. “Alt”, “üst”ün, “üst” “alt”ın görüngüsüdür. Elbette “üst”ün geliştirici misyonu daha fazla olmalıdır ancak her birim, her kişi önce kendi eksiklikleri bağlamında örgütlülüğün eksikliklerini tartışmalıdır. O noktadan sonra elbette, diğer yoldaşların, örgütün geri kalanının, “alt”ın ya da “üst”ün eksikliklerini tartışmak gerekmektedir.

Örgütümüze çok yeni katılmış, en fazla eksikliği olan yoldaşlar bile belli bir niteliği barındırmakta, önemli bir gelişim potansiyeli taşımaktadır. Bu potansiyel önemlidir ve değerlidir. Bu önemli ve değerli potansiyeli yanlış biçimde değerlendirerek, örgütün yarattığı yıllara varan birikim ve deneyimin yeterince hakkını vermemek ciddi bir sorundur. Örgütlülüğün faaliyetçilerine, faaliyetçilerin potansiyeline verdiği değer ortadadır. Ancak bu potansiyeli daha doğru düzgün ortaya koymadan, henüz daha bir birikim ve değer yaratmadan bu potansiyeli bir kendini beğenmişlik unsuru haline getirmek doğru değildir. Her yoldaş sorgulamalı ve eleştirmelidir. Ancak kendi durduğu yeri, deneyimsizliğini, eksikliklerini görmeden küçümseyici bir bakış açısıyla örgütü, yoldaşları sorgulayan faaliyetçilere, bu örgütlülüğe herkesin gönüllü olarak katıldığını ve gönüllü olarak bu örgütlülüğün iradesi oluştururken hepimizin rol aldığını hatırlatmak gerekmektedir. Aynı şekilde bir yoldaşı saygısızca “eleştirmenin” ya da bir yoldaşa saygısız davranmanın onun içerisinde bulunduğu 20 küsur yıllık birikimin ürünü olan kolektife, organa, kolektifin iradesine yani örgüte saygısızlık olduğu da unutulmamalıdır.

Bugün bu sorunlar örgütümüzün geneline yayılmış ve kronikleşmiş değildir. Hakim kültür, örgütün kültürüne belli bir yabancıklık olsa da, örgüte gereken değeri vermek şeklinde kendini göstermektedir. Hatta birçok alanımızda yeni yoldaşlarımızın örgütümüze, örgütün yarattığı değerlere verdiği önem üst boyuttur. Ancak münferitte olsa böyle sorunlarla karşılaşmamız büyük bir sorundur ve bu soruna hemen müdahale etmek gerekmektedir.

Potansiyeli, niteliği ne olursa olsun örgütün, komisyonların ya da komitelerin, bir organ olarak üstün, bireyden her zaman için daha önde olduğu unutulmamalıdır. Bedellerin, yoğun bir emeğin sonucu olan örgütümüze ve bu örgütün görünüm biçimi olan organlara, yoldaşlara gereken değeri vermek ve önce kendi eksikliklerimizi tartışmak gerekmektedir.

BİR ADIM ÖNE ÇIKMAK VE KOMSOMOL

Yapılması gereken “bir adım öne çıkmaktır”. Genç komünistler bu potansiyelin farkındadır. Bu potansiyelin farkında olmak bir çağrıdır aynı zamanda. Her an, her durumda halk gençliğinin yanında olmak, devrim mücadelesini yükseltmek ve komünist saflarda birleşmektir bu çağrı... Yapılması gereken devrimci gençler için açıktır. Çağrıya yanıt olmak ve bu çağrıyı büyütmek...

Devrim mücadelesinde yer alan her birey için, yenilenmek, ilerlemek ve devrim mücadelesindeki kararlı duruşunu yükseltmek her daim gündemdedir. Kişiler mücadelesinde yaşadıkları çelişkileri giderdikçe ve mücadelenin yüklemiş olduğu sorumluluklar arttıkça, bir yenilenme, ilerleme ihtiyacı açığa çıkar. Bu ihtiyaca yanıt olmak, ideolojik, politik ve örgütsel anlamda bir gelişimi gerektirir. Şüphesiz bu gelişim bugünden yarına yaşanan sınırları net olan bir durum değildir. Kişiden kişiye, yetenek, olanak, kapasite ve gelişim isteği temelinde değişen, bir sürecin bütünüdür. Fakat bunlar içerisinde esas olarak öne çıkan olgu kişilerdeki gelişim isteğidir. Gelişimi, ileriye doğru bir gelişimi istemek, özellikle ne istediğini, ne için istediğini bilen bir birey için önemli bir yerde durmaktadır. Çünkü bunun altında ideolojik bir şekilleniş yatmaktadır. Bireylerin ideolojik duruşları da ileriye ve geriye doğru değişen bir durumdur. İdeolojik netlik bireylerde istemenin temelini oluşturur. Yapma ve cüret etme cesaretini oluşturur. Bu bakımdan istemek ve neyi nasıl istediğini bilmek, bu bilincin ise farkında olmak önemlidir.

Bu tablo ışığında son dönem sıklıkla tartışılan, birçok etkinlik ve yazının ana konusu olan bir adım öne çıkmak esprisi üzerinde duralım... Şüphesiz, “bir adım öne çıkmak”, akla ilk olarak, bir ilerleme isteğini getirmektedir. Peki, bu ilerlemeye neden ihtiyaç vardır? Devrim mücadelesi zaten kendi “rutinliğinde” bir ilerleme ihtiyacını dayatmaktadır. Bu ilerleme gerekliliği bu dönemde neden özel olarak dillendirilmektedir? İlerlemek için ne yapılmalıdır? İlerleme olarak kastedilen şey, genel doğruların dışında, süreç açısından neye denk düşmektedir?

Bu sorular doğru bir “kaygının” ürünüdür. Sonda söy-

lenmesi gereken şeyi başta söylemek gerekirse süreç açısından zorunlu bir ihtiyaç olarak öne çıkma gerekliliği söz konusudur. Bu zorunluluk birçok açıdan kendini dayatmaktadır ve birçok anlamda ilerlemek ve öne çıkmak mümkündür. Fakat biz bu yazıda esas olarak çeşitli konularda açıklayıcı olmaya çalışacağız.

Süreç ağır-aksak, belirsiz ve ne yöne doğru akacağı belli olmayan bir mecrada değil aksine, belirgin, hızlı ve olabildiğince belli bir yöne doğru akmaktadır. Kitlelerin sistemden duyduğu rahatsızlıkların, dolayısıyla kitle hareketlerinin arttığı ve egemen sınıfların hak gasplarını yoğunlaştırdığı bir süreçten geçilmektedir. Halka yönelen saldırılara karşı barikat olmak, kitlelerin yükselen hareketinin önünde ve içinde olmak için hazırlanmak... Sürecin belirgin bir şekilde öne çıkan çelişkisi kabaca bu şekildedir. Ülkede ve dünyada var olan gelişmeler, kitle hareketlerinin yükseleceğini çok somut olarak göstermiş ve “ayaklanmalar ve devrimler yüzyılı” nitelemesi daha başında bu sıfatı hak ettiğini göstermeye başlamıştır.

Ülkemiz gençliği içerisinde de var olan hareketlilik aynı paraleldedir. Gençlik hareketi yükselmekte, bu yükseliş militan bir mücadeleyi zorunlu kılmaktadır. Halk gençliği böylesi bir mücadeleye olan ihtiyacı polisle girdiği çatışmalardan, sahiplendiği gerilla cenazelerine, katıldığı işçi eylemlerinden, Deniz, Mahir ve İbrahimlerin fikirlerini sahiplenmesine kadar birçok yerde göstermektedir. Buna karşın devrimci gençlik hareketinde iç açıcı bir durum söz konusu değildir. Özellikle ideolojik tasfiye rüzgarlarının etkisi altında bir yalpalanma ve sağa savrulmuş söz konusudur. Gelişen birçok pratikte doğru bir tutum takınılmamakta, egemenlerin çeşitli saldırılarına karşı ciddi bir duruş ser-

gilenmemekte ve birçok devrimci örgüt açısından çeşitli pratiklerde reformist anlayışların peşinden sürüklenmek doğal bir hal almaktadır. Bu tablo içerisinde ideolojik netlik zorlaşmakta ve aynı oranda artan bir değere kavuşmaktadır. Özellikle silahlı mücadele, illegal mücadele, örgütlü mücadele gibi kavramlar en çok tartışılan ve en çok bilinç bulanıklığı yaratılan kavramlar haline getirilmek istenmektedir.

Devrimci gençlik hareketinin ve genel durumun sergilediği bu tablo içerisinde, ideolojik netlik sergileyen yegane örgütlerden birisi Komsomol'dur. Komsomol, gerçekleştirmiş olduğu son kongresi ile birlikte savaşı, devrimi, silahlı mücadeleyi, halk gençliğinin militan bir mücadeleye duyduğu ihtiyacı tartışmış ve gerçekliğini bu temellerde sorgulamaya yönelmiştir. Devrimci gençlik hareketi açısından, komünist gençliğin bu kararlı duruşu umut verici

iken kararlılığı büyütme genç devrimciler için bir sorumluluktur, aynı zamanda.

“İlerlemek”, “bir adım öne çıkmak” gibi kavramlar tek başlarına düşünüldüğünde genel anlamları ifade etmektedir. Fakat yukarıdaki tablo içerisinde düşünüldüğünde daha somut anlamlara bürünmektedir.

“Bir adım öne çıkmak”, halk gençliğinin geleceğine dayatılan karanlığa, belirsizliğe karşı savaşa çağrısıdır. Komünist gençliğin saflarını büyütme. Geleceğin bu ideolojik netlik üzerinden yükseleceğini kavramaktır. Halk gençliğinin onurlu mücadelesine öncülük etme kararlılığı ve cüretidir.

Sınıf mücadelesinin çeşitli dönemleri özel ve özgün yanlar barındırır. İçinden geçtiğimiz dönemin böyle bir dönem olduğunu, daha çetin mücadele günlerine hazırlık temelinde ele alınması gerektiğini belirtmek sanırız yanlış içeremeyecektir. Bu nedenle komünist gençliğin yönelimi örgütü hazırlama, örgütü inşa etme ve halk gençliğinin en geniş kesimlerini kucaklayacak bir yapıya dönüştürme temelindedir. Halk gençliğinin önünde doğru bir kurmaylık

gerçekleştirmek, doğru hedeflere yönelip bedel ödemek ve ödetmek, halk gençliğinin devrimci mücadelesine yeni mevziler kazandırmak ve yeni mücadele mevzileri hazırlamak komsomolun anda öne çıkan sorumluluklarıdır. Bu sorumluluklar, komünist gençliğin iddialarını da bu temelde geliştirmektedir. Diğer bir temel ise halk savaşının komünist kurmayının ihtiyaçları ve yönelimleri doğrultusunda şekillenmektedir.

Devrimci-ilerici gençlik açısından tartışılan “ilerleme”, “bir adım öne çıkma” konuları da yukarıda bahsi geçen temeller paralelinde olmaktadır.

Devrim mücadelesi karmaşık ve uzun soluklu, zorlu ve olabildiğince onurlu bir mücadeledir. Tüm bunların yanında devrim, kitlelerin eseridir. Devrimi yapan kitlelerdir. Kitlelerin yapıcı ve yıkıcı gücünü açığa çıkartan ise örgüttür. Bu gerçek bugün tüm dünyanın gözleri önünde Ortadoğu halklarının devrimci kalkışında kendini çok net olarak bir kez daha göstermektedir.

Devrimi isteyen birey olmakla, devrimin olması gerektiğini düşünmekle, devrimci mücadeleye kanalize olmakla, devrimi yapma iddia ve cüretine soyunmak farklı durumlardır ve farklı ideolojik duruşlara tekabül etmektedir. Şüphesiz her bir yaklaşım kendi içerisinde anlamlı ve bir o kadar da onurlu bir duruşun ifadesidir. Fakat burada bahsedilen her farklılığın da tekabül ettiği birbirinden farklı örgütlenmeler söz konusudur. Sınıf mücadelesinde esas olan komünist parti ve onun yan örgütleridir. Yani devrimi yapma iddia ve cüretinde olma esas olan. Dolayısıyla en ileri ideolojik duruşun ifadesini yaşamaktır esas olan.

Ne istediğini bilmek ve ne için ilerlenilmesi gerektiğini bilmek, bilinçli bir ilerlemenin ve “nitelik değiştirmenin de” ön koşulu olmaktadır. Devrimci gençlik saflarında mücadelede öne çıkmak ve ilerlemek isteyen onlarca genç devrimci vardır. Devrimci gençlik samimiyet ve kararlılık temelinde bir beyanda bulunmaktadır. Demokratik Halk Devrimi mücadelesinin yükseltilmesi gerekliliğine dair duyulan bir inançtır bu beyan aynı zamanda. İlerlemenin temeli bu beyanı, bu mücadelenin öncüsüyle buluşturmak. Yarının devrimci önderleri, komutanları, militan ve yiğit savaşçıları bu buluşmadan doğacak enerjinin ürünü olacaktır.

Yapılması gereken “bir adım öne çıkmaktır”. Bir adım öne çıkmanın doğuracağı potansiyelin farkına varmaktır. Genç komünistler bu potansiyelin farkındadır. Bu potansiyelin farkında olmak bir çağrıdır aynı zamanda. Her an, her durumda halk gençliğinin yanında olmak, devrim mücadelesini yükseltmek ve komünist saflarda birleşmektir bu çağrı... Yapılması gereken devrimci gençler için açıktır. Çağrıya yanıt olmak ve bu çağrıyı büyütme...

“BİZ BURAYA DÖNMEMEYE DEĞİL, ÖLMEMEYE GELDİK”

'68 hareketiyle beraber dünyada yükselen devrimci hareketin paralelinde gelişen ülkemiz öğrenci hareketi, geniş bir kitleyi etkisi altına almakta ve her geçen gün de hâkim sınıfları daha fazla korkutan bir hale gelmektedir. Dünya halklarının isyan çılgılığının her yerde büyüklü küçüklü hissedilmesiyle beraber, bu dönemde proletaryanın bilimi Marksizm-Leninizm-Maoizm de başta öğrenciler olmak üzere geniş halk kitlelerinde yankı uyandırmaktadır. Rusya'daki Büyük Ekim Devrimi'nin, Çin'deki Kültür Devrimi'nin hâkim sınıflar ve emperyalist-kapitalist dünya düzenleri nezdinde açtığı çukurlar daha fazla incelemeye tabi tutulmakta, Marksist klasikler oldukça geniş bir kitle içerisinde derinlemesine tartışılmakta ve yorumlanmaktadır. Marksist klasiklerin incelenmeye başlanmasıyla beraber de ülke genelinde artan protestolar, eylemler salt belli hakları elde etme amacından çıkıyor ve düzeni eleştiren, hedef tahtasına hâkim sınıfları oturtan ve zamanla da iktidar perspektifi olan bir yolu kendisine misyon ediyor. Öyle ki Mahir Çayan 1971'de şöyle diyor: *Biz Marksizm'i entelektüel gevezelik ve dünya devrimci hareketinin trafik polisliğini yapmak için okuyup öğrenmiyoruz. Biz dünyayı değiştirmek için, dünyanın Türkiye'sinde devrim yapmak için Marksizm'i öğreniyoruz!*

'68 hareketinin birçok coğrafyada aldığı boyut onu salt bir öğrenci hareketi olmaktan çıkarıyordu. İşçi hareketlerini de sarıp sarmalayan bu hareket, tüm dünya halklarının kurtuluş mücadelesinin ivme kazandığı bir dönemin acemi, genç ama bir o kadar cesur adımlarıdır. Ve bu adımların köşe taşlarından biri olan Mahir Çayan da Türkiye Devrimci Hareketi'nin yaratıcıları arasına girmektedir.

14 Ağustos 1945'te Samsun'da dünyaya gelen Mahir Çayan'ın kininin ve hırslının başlangıcı 6-7 Eylül olaylarına* denk düşer. Fikir Kulüpleri Federasyonu'nda, TİP'te ve sonrasında THKP-C'de hayat verdiği devrimci pratik, tüm genç devrimcilere örnek olmalıdır/olmaktadır. Türkiye İşçi Partisi içerisinde revizyonist, oportünist akımlara karşı verdiği devrimci mücadele günümüz için de

örnek alınması bir yerde durmaktadır. Birçok üniversitede işgaller, grevler, eylemler olurken veya başka bir deyişle “üniversiteler kaynarken” koltuk “kavgası”na tutuşan birçok TİP yöneticisi, eylemleri pasifize etmiş ve bir süre sonra da artık devrim ve karşı devrimde saflarını açık ederek faaliyetlerini sürdürmüştür. Öyle ki devrimci şiddette ısrarı, kararlılıkla taşıyan Mahir Çayan'ın, önderi olduğu örgüte hayat verirken de birincil koşulu bu olmuştur.

Kadroların yetişmesine olanak veren boykotlar, üniversite işgalleri, ABD karşıtı eylemler Mahir'in de fikirlerini geliştirmesinde büyük paya sahiptir. Yarı-feodal, yarı-sömürge Çin'de pratik yansımasını bulan Yeni Demokratik Devrim'in ektiği inanç tohumlarını ülkemizde filizlendirebilmek amacıyla Mahir Çayan mücadeleye girmiştir. Ancak devrimci mücadele hayatında zamanla fikirlerini farklı hatlara eğriktmiştir.

Tasfiye rüzgârlarının devrimci, komünist saflarda da zaman zaman açıktan zaman zamansa inceden hissedildiği bir süreçte, bu rüzgâr gerek '68 kuşağının gerekse Mahir Çayan'ın yarattığı değerlerin dejeneras-

yona uğramasına\uğrutilmasına neden olmaktadır. CHP'nin sözde “devrimci” yüzünün de temelini oluşturan, bu kuşak üzerinden yürütülen kirli siyaset bir yandan bir kez daha egemenlerin ikiyüzlü politikalarını açığa sermektedir. Bir yandan da bu durum '68 devrimci hareketinin sahiplenilmesi, ilerletilmesi açısından bizlere belli sorumluluklar yüklemektedir. Yine tasfiyeciliğin, legalizmin, örgütsüzlüğün ön plana çıkarıldığı bir dönemde, devrimci saflarda egemen kılınmak istenen hastalıkların tedavisi elbette daha fazla örgütlenmek ve elbette ilkelimize daha fazla sarılmak, onları bir adım daha ileriye götürmektir. Mahir, TİP'te artık egemen hale gelen oportünist, revizyonist, reformist akımların kitleler nezdinde yaratmayı amaçladığı örgütsüzlük hastalığına ilişkin “... dayanışma ve disiplin olmaksızın gerektiği gibi mücadele edilemez. Bu bakımdan, örgütsüzlük, hareketimizin mutlaka koparılması gereken ayak bağıdır. Örgüt meselesi, birinci meselemizdir” diyor ve THKP-C'nin, bir örgütün, kuruluş nedenini de açıklıyor. Rehin alma, banka soygunu

vb. eylemlerin biçimlerinin, kapsamlarının eleştirilmesi bir yana, eylemlerde izlenen ısrarlı duruş, içinde bulunduğumuz süreçteki birçok sorunun da düğümlü olduğu noktayı göstermektedir. Birçok kez düşman engellemesine takılıp da ertelenen eylemler olmuştur. Kararı alınıp da düşman engellemesinden kaynaklı istenilen zamanda yapılamayan bir eylem girişimi sonunda Mahir, tekrar istihbarat toplayıp yoldaşlarıyla beraber eylemi daha az riskle gerçekleştirebilmiştir. Bu elbette ideolojik netlikle, örgüt bilinciyle ilgili bir durumdur.

Sözde Mahir'in yolundan gittiğini iddia eden reformist örgütlenmelerse Mahir'in devrimci teori ve pratiğinden uzak, hem sisteme yedeklenmiş, Mahir'den ve Mahir'in yarattığı değerlerden bir hayli uzak bir seyir izlemekteler. Burjuva-feodal medyanın da etkisiyle Mahir'e, Deniz'e ilgi duyan geniş bir gençlik kitlesiye yer yer Mahir'in yolundan gitmeyen bu reformist örgütlenmelerin geri yanlarına takılıp kalmakta; '68'in, Deniz Gezmiş'in, Mahir Çayan'ın ve elbette yoldaş İbrahim Kaypakkaya'nın gerçek özüne ulaşamamakta, ondan beslenememektedir. Bu durum bizlerden bağımsız olmaksızın tali durumda da olsa reformizmin tarihsel niteliğiyle doğrudan ilişkilidir. Kitlelerin geri yanlarıyla uzlaşması elbette değişen, dönüşen, ilerleyen bir devrimci örgüt için geçerli olamaz. Devrimci bir disiplini kendisine ilke edinmeyen bir birey devrimci saflara yakışmaz, devrimin mimarı olamaz. Devrimci dayanışmayı bir ilke kabul etmeyen ve bu ilkeyi pratiğe uygulamayan devrimci bir örgüt içinse yine mimarlıktan söz edilemez. Bedel ödeme konusunda kendisini ilerletmeyen, devrimci savaşın, devrimci dayanışmanın, halkın, örgütün çıkarlarını göz ardı eden ve yaşamının her anını bu çıkarlara göre şekillendirmeyen; proleterya ideolojisinden uzak, küçük-burjuva alışkanlıklarının içine hapsolmuşluk durumu elbette burjuvazinin ideolojisine yakındır. '68 devrimci hareketini bu kapsamda değerlendiresek; devrimci kültür ve devrimci dayanışma konusunda ne kadar eksik olduğumuzu görürüz. Kitleliliğiyle günümüz devrimci hareketinden oldukça yüksek bir seviyede olan '68 devrimci hareketinde ve sonrasındaki '71 devrimci çıkışında, genel anlamıyla, devrimci hareketin nitel ve nicel bir sıçrayış içerisinde olması genel devrimci kültür açısından önemlidir. Örneğin bir derginin, gazetenin ulaşmadığı bir bölgenin dahi politiklik seviyesi yüksektir ve devrimcilere hayranlıkla, saygıyla yaklaşan önemli bir kitlenin varlığı bu dönem için geçerlidir.

'68 hareketi ve bu hareket içerisinde de Mahir'in yerini doğru görmek ve biriktirilen emeği doğru değerlen-

dirmek gerekmektedir, doğru değerlendirip anın koşullarına uygun doğru taktikler geliştirmek gerekmektedir. SBF'de, ODTÜ'de, İTÜ'de ve daha birçok üniverside yaratılan emeklerin büyük çoğunluğu '68 sürecine denk gelmektedir. Onlarca yıl öncesinde yaratılan bu değerler ve sonrasında belli ilerlemeler ve gerilemelerle üstüne konulanlarla, konulmayanlarla değerlerimiz hak ettiği konumda değildir.

1 Haziran 1971'de İsrail Başkonsolosunun kaçırılıp öldürülmesinden sonra, gizlendikleri evden çıkarken, polisler girdikleri çatışmada Hüseyin Cevahir, bir devrimci, bir kez daha uğurlanır sonsuzluğun yolculuğunda. Bu olaydan sonra acıyla, hüznle değil kinle, öfkeyle ve daha fazla inançla sarılır silahlarına devrimciler. Mahir Çayan ise yaralı ele geçirilir. Sonrasında kararlılığı elden bırakmadığı devrim davasında, tutsak edildiği Kartal Maltepe Askeri Hapishanesi'nden kaçarak gizlene gizlene Fatsa'ya geçer.

Bir devrimci örgütün önder kadrolarının bir başka devrimci örgütün önderleri için ölümü çoktan göze almış olarak, girdiği mücadelede şehit düşmesiye ayrı bir yerde durmaktadır. Bu dayanışma basit ortaya konmamış, aksine kan, can bedeli tasasız savaşabilmenin örnekleriyle Mahirler devrimci birlikteliğin sembelleri olmuşlardır. Mahir ve arkadaşları THKO'nun önderlerinden Deniz Gezmiş, Yusuf Aslan, Hüseyin İnan'ın darağacından indirilmeleri, tutsak devrimcilerin serbest bırakılması için 2 İngiliz, 1 Kanadalı teknisyeni kaçırlar. Niksar'ın Kızıldere köyünde teslim olun çağrılarına "**Biz buraya dönmeye değil, ölmeye geldik**" diyerek cevap verirler. İnancın, öfkenin ve kararlılığın özeti olan bu söz eylemin içeriğine de, Mahir Çayan'ın verdiği mücadelenin temellerine de cevap olmaktadır. **Mahir Çayan**, Ertan Saruhan, **Sinan Kazım Özudoğru**, Sabahattin Kurt, **Ahmet Atasoy**, Hüdayi Arıkan, **Cihan Alptekin**, Nihat Yılmaz, **Ömer Ayna** ve Saffet Alp tohum olurlar toprakta. Ve Mahir, silah elde şehit düşer. Onlara görevimiz, hasadımızı yakın kılmaktır.

*6 Eylül 1955'te "Atatürk'ün Selanik'teki evine bomba atıldı." asılsız idealarından yola çıkan Kıbrıs Türk Derneği üyeleri 290 bin baskılık İstanbul Express gazetesi birçok yerde dağıtıldı ve şovenizm zehri bir kez daha halkların kanında dolanmaya başladı. Ve tarihin kanlı takvim yapraklarını oluşturan 6-7 Eylül olaylarında 15 kişi öldü, onlarca kişi yaralandı, Rumlara ait binlerce işyeri ve onlarca Rum Ortodoks kilisesi ateşe verildi. İstanbul'da sıkıyönetim ilan edildi. Büyük bir göç dalgasıyla Rumlar ülkeden göç etmek zorunda bırakıldı.

Ankara YDG

Geleceğimiz ve özgürlüğümüz için, öğrenci gençliğin

birleşik mücadelesini yükseltelim!

Son süreçte öğrenci gençliğe yönelik saldırıların artması ile birlikte gençlik hareketi de mevcut örgütsüz duruşuna rağmen bir ivme kazandı. Yaşanan baskıların bir ürünü olan tepkiselliğin sonucu olarak henüz dar bir bileşen olsa da öğrenci gençlik, haklarını sokakta kazanmanın bilinci ile üzerindeki baskıyı püskürtmek amacıyla yeni eylem süreçleri örmeye başladı. Öğrenci eylemliliklerinin gündeme gelmeye başlaması, Dolmabahçe’de kadın protestocunun çocuğunu düşürmesi ile bu olaylar yeni bir sürece gebe oldu. Cebeci, ODTÜ, YÖK önü ve Erzurum protestoları ile meşru militan bir zemine oturdu.

Ancak burada kamuoyunun gündemine giren konular öğrencilerin eşit, parasız, bilimsel, anadilde eğitim, YÖK kaldırılmalı vb. taleplerinden daha çok burjuva siyasetçilerin bizleri şaşırtmayan üslupsuz sözleri, protesto hakkının sınırı olmuştur. Birçok öğrencinin yaşadığı barınma, yiyecek, har(a)ç vb. sorununa rağmen gaz, cop ve biber gazlı görüntüler eşliğinde orantılı güç tartışılarak asıl taleplerimiz manipüle edilmeye çalışılmıştır.

Öğrencilerin mevcut örgütsüz durumuna ve ege-menlerce sürekli olarak örgütlenmenin anti-propagandasının yapılmasına rağmen yükselen hareketi örgütlü bir karşı koyuşa çevirmek gerekmektedir. Neo-liberal politikaların ürünü olan tüm saldırılara karşı sistematik bir mücadele hattı örmenin gerekliliğini göz ardı ederek, bunun

yerine mücadeleyi üniversiteli olma süresine indirgemek ve sonuçtan daha çok sonuç için kullanılan araçları amaç edinmek buna hizmet etmeyecektir. Bu durumdan doğru yaşadığımız (...) öğrencileri, imzasız afiş ve pankartlar, meşruluğu talepler üzerinden değil yumurta vb. üzerinden sağlama çabaları tarafımızdan eleştirilmiştir ve eleştirilecektir.

Okulların açılmasına az bir süre kala yayınlanan YÖK genelgesi ile birlikte üniversitelerdeki baskılar boyutlanarak artmıştır. Afiş asan, stant açan, tiyatro yapan, halay çeken, türkü söyleyen, basın açıklaması yapan öğrenciler soruşturma, ÖGB ve devlet terörüne maruz bırakılmaktadır. Tüm bu sorunlara karşı ise gençlik, haklarını ve geleceğini alanlarda aramaya başladı. Her eylem, polis terörü ile karşılaşmaya başlamış, hatta arkadaşlarımız sokak ortasında tutuklanmıştır. Öğrenci gençliğin taleplerinden bir haber olan ÖTK’lara karşı ise öğrenci gençliğin gerçek temsilcilerinin bizler olduğunu bir kez daha vurguluyoruz. Bu süreçte ise gençliğin taleplerine dayanan kitlesel militan eylemliliklerin devamını sağlanması gerektiğini düşünüyoruz.

Bu amaçla biraraya gelen **DPG, Ekim Gençliği, Kızıl Hareket** ve **YDG** olarak güçlerimizi birleştirmeye, ortak mücadeleyi yükseltmeye karar verdik. Öğrenci gençliğin dinamizmine dayanan, meşru militan devrimci temellerde bir mücadeleyi yükseltmeyi, egemenlerin kapsamlı planlarının projesi olan Bologna sürecine karşı durmayı planlıyoruz.

Soruşturmalara karşı kapsamlı bir çalışma örmeyi, polis, ÖGB terörüne karşı mücadeleyi yükseltmeyi, üniversite sorunlarına karşı hep birlikte tartıştığımız forumlar düzenlemeyi ve gençliğin sesi olacak kurultayı örgütlemeyi önümüze hedef olarak koyuyoruz.

Biz devrimci kurumlar olarak tüm gençlik örgütlerini, üniversite öz örgütlülüklerini, öğrenci gençliği gücümüzü birleştirmeye ve mücadelemizi, hedeflerine ulaşacak militan bir hatta oturtmaya çağırıyoruz.

Ankara YDG

LİSELİLER SUSMAYACAK, KONUŞACAK HEM DE KENDİ DİLİNDE!

İstanbul Emniyet Müdürlüğü Narkotik Suçlarla Mücadele Şube Müdürlüğü Madde Kullanımını Önleme ve İzleme Büro Amiri Ali Ünlü, 18 Şubat'ta sona eren TUBİM Uyuşturucu Konferansı'nda İstanbul'da lise öğrencileri arasında yapılan araştırmanın sonuçlarını açıkladı. Bu araştırma, Mayıs-Haziran 2010 tarihlerinde İstanbul'daki 28 ilçede, 154 lisedeki 31 bin 272 öğrenciye anket uygulanarak yapıldı. Araştırmanın sonuçları ise şöyle: ailesinin ekonomik geliri çok düşük olan öğrencilerin yüzde 51'i en az bir kez sigara ve yüzde 7'si en az bir kez esrar içtiklerini belirtirken, yüzde 36,3'ü de alkollü içki kullandıklarını söylüyor. Ailesinin ekonomik geliri biraz daha iyi olan öğrencilerde ise bu tür maddelerin en az kullanıldığı söyleniyor. Bu öğrencilerde ise esrar kullanım yüzdesi 2,8-3,1 olarak açıklanıyor. Ekonomik durumu çok iyi olan ailelerin çocuklarının da % 4'ü en az bir kez esrar kullanmış.

Araştırmanın sonuçları elbette yüzde yüz bir objektiflik taşıyor. Veya araştırmayı yapanlar için

de yaptırılanlar yüzde yüz bir "safılık" sağlamıyor. Öyle ki birçok emekçi semtte uyuşturucu gibi çeşitli yozlaştırma aracının doğrudan devlet aracılığıyla halk gençliğine ve bunun içinde de ilk olarak liseli gençliğe sunulduğunu biliyoruz, yaşıyoruz. T. Kürdistanı'nın her yerinde Kürt halk gençliğinin yozlaştırma kaskacında uyuşturucuya, yani burjuva-feodal kültürün zehirine bağlanıldığını biliyoruz. Liselerde sözde güvenliğimizi sağlaması için yerleştirilen sivil polislerin güvenliğimizi korumaktan çok daha "önemli" işlerinin olduğunu biliyoruz. Okul önlerinde satılan uyuşturucunun gerçek sahibini de sivil polislerin gerçek yüzünü de biliyoruz. Uyuşturucu kullanımının böylesine korkunç derecede yaygınlaştırılmasına susup kalacağımızı sananlar gücümüzün farkında değiller. Biz liseliler eşit, özgür bir geleceğin yaratıcıları olarak ne uyuşturucu saldırısına teslim olacağız ne de başka herhangi bir saldırıya. Bizler, demokratik halk liselerinin kurucuları olarak susmayacağız, konuşacağız hem de kendi dilimizde!

ANKARA LİSELİ YDG

KARNE BOYKOTU!

Okul idarelerinin liselerde otorite kurmak için çeşitli uygulamalara başvurduğu ülkenin genelinde görülen bir durumdur. Bu uygulamalar eğitim ve öğretimle hiçbir alakası olmayan, askeri disiplini anımsatan uygulamalardır. Menemen Lisesi öğrencileri de benzer uygulamalara maruz kalmaktadır.

Geçtiğimiz günlerde idare tarafından yapılan bir açıklamada sivil giyimli öğrencilerin okula alınmayacakları ve karnelerinin verilmeyeceği söylendi. Bu açıklama öğrencilerin bir bölümünün okula gelmediği, karne gününün bir gün öncesi yapıldı. Bu uygulamadan haberdar olmayan öğrenciler müdürün görevlendirdiği hizmetli tarafından okula alınmadı ve okula alınmayan öğrenciler kapıda beklemeye başladı. Öğrenciler kapıda beklerken 50 kişiye yakın bir kalabalık oluştu.

Öğrenciler kapının önündeyken soğuk hava bu bekleyişi zorlaştırıyordu. Soğuk havanın da etkisiyle içinde YGD'lilerin de bulunduğu öğrenciler ıslık ve alkış sesleriyle müdürü ve bu uygulamayı protesto etmeye başladı. Öğrenciler müdürün kapıya gelmesini istediler.

Gelen müdür yardımcısı, öğrencileri okulun içinde bulunan konferans salonuna soktu. Konferans salonuna giren öğrenciler, müdürün tehditlerinden korkmadı ve bir öğrenci söz alarak sivil giyimli öğrencileri savundu. Bunun üzerine müdür karnelerinin verileceğini söyledi. Karne alacağımız gün sivil giyimli öğrencileri okula sok-

madan soğukta bekletip, karne vermeme girişimi, öğrencilerin tepki göstermesi sonucu son bulmuş ve karneler verilmiştir.

Menemen Lisesi'nde yapılan bu baskıcı uygulama öğrenciler tarafından bozguna uğratılmış oldu. Böylece öğrenciler ellerindeki gücün farkına vardılar.

Öğrencilerin bu başarısı önemli bir pratik ve örgütlenme açısından güzel bir durum oluşturdu.

Menemen / Liseli YDG

Asimilasyona Hayır...!

Dersim Yeni Demokrat Gençlik olarak din dersi ve asimilasyona karşı eylem gerçekleştirdik.

19 Ocak günü Dersim merkezde; Atatürk Lisesi, Cumhuriyet Lisesi ve Cumhuriyet Mahallesi'nde; Sağlık Meslek Lisesi, Diyaş Ağa İ.Ö.O., Spor lisesi, Ticaret Lisesi ve çeşitli yerlere: **"Zorunlu din dersi kaldırılın, asimilasyona hayır! Eşit, parasız, bilimsel, anadilde eğitim!"** yazılımaları yapıldı. Bu yazılımalar öğrenciler ve halk tarafından ilgi uyandırırken, bir öğretmenin törende yazılımaları göstererek "İstedığınız kadar yazın, din dersi kaldırılmayacak" sözleri ve yazılı sınav kağıdında buna ilişkin sorduğu sorular öğrenciler tarafından tepkiye yol açtı.

DERSİM YDG

YDG 5.KONFERANS BELGELERİ

T. KÜRDİSTAN'INDAKİ ÇALIŞMALARIMIZ ÜZERİNE

T. Kürdistanı'nın Genel Durumu

T. Kürdistanı'ndaki çalışmalarımız, çalışmalarımızın geldiği düzey, örgütsel durumumuz örgütümüzün mücadeledeki gelişimini ve ayrıca ısrarının da bir göstergesi olması durumunu göstermesi açısından oldukça önemlidir. Yine bölge faaliyet alanlarımız başta olmak üzere, örgütümüzün bir bütün halde Kürt halkına karşı uzun yıllardır yürütülen imha-inkâr siyasetine karşı duruşu ve sergilediği aktif tavrın da Kürt sorununa yaklaşımımızı göstermesi açısından ilk bakılması gereken hususlardır.

TC'nin kuruluş felsefesi olan Kemalizm'in bir ayağını oluşturan "Türkçülük"ün bir sonucu olarak farklı etnik ve milliyetlere, Kürt ulusuna yönelik katliamlar gerçekleştirilmiş ve asimilasyon politikalarına hayat verilererek Türkiye halkı üzerinde şimdiye değin ulaşan baskı politikaları uygulanmıştır ve bugün de bu politikalar devam etmektedir. Yapılan katliamlar, asimilasyona direnen ulus üzerinden kendini var etmiştir. Kürt ulusuna yönelik gerçekleştirilen katliamlar, uygulanan baskılar Kürtlerdeki ulus bilincini korumalarına engel olamamış aksine, Kürtler ulusal bilincini korumuş ve bunun mücadelesini vermekten vazgeçmeyerek bugüne gelmiştir. Güçlü bir ulusal hareketin çıkmasıyla birlikte otuz yılı aşan ve devlete ağır kayıplar verdiren bir savaş sürdürülmüştür. Ancak ulusal hareketin karakteri gereği bugün geline aşama devletle uzlaşma arayışı içerisinde olunan bir süreçtir.

Uzun yıllardır devlete karşı yürütülen bu savaş sonrası, örgütlü ve düşman bilinci (devlet nezdinde) gelişmiş bir halk gerçeği vardır. Geline aşama bir takım hakların elde edildiği ve tartışmaya açıldığı bir noktadır. Ulusların kendi kaderini tayin hakkı nezdinde ve verilen mücadelenin büyüklüğü açısından değerlendirildiğinde bu

haklar kısıntıyı aşamayacak boyuttadır. Bir takım reform taleplerinin dillendirildiği böylesi bir süreçte bile, devlet faşist tutumundan asla taviz vermemekte ve baskılara, infazlara, inkar siyasetine her gün bir yenisini daha eklemektedir. 17 bin kaybin ve faili "meçhulün" akıbeti bugün hala açıklanamamaktayken, devlet bu verilere yenilerini de eklemekten bir an geri durmamıştır. Demokratik Yurtsever Gençlik temsilcisi **Sedat Karadağ**'ın infaz edilmek suretiyle polislerce kafasına kurşun sıkılması bu duruma en taze örnektir.

Süreç ulusal hareketin belirlenimleri doğrultusunda ilerlerken, Türkiye devrimci hareketinin T. Kürdistanı'ndaki durumu bir takım nesnel ve öznel sebeplerden kaynaklı bir gelişme gösterememiş ve bölgede örgütlülüğün oluşturulması ve kurumsallaşması sağlanamamıştır. Dönem dönem gelişen devrimci örgütlülüklerin yaşamış olduğu en büyük sıkıntı ise, çalışmaların dar bir alanda kalması ve sürekliliğini sağlayamamış olmalarıdır. Bu sebeplerden kaynaklı olarak da Kürt halkına yönelik politika geliştirme ve Kürt halkına karşı yapılan baskılara yanıt olmak adına eksiklikler yaşanmıştır ve bu durum bugünü de belli yanlarıyla yansıtmaktadır. Var olan bu eksikliklerimiz ve bölgenin mücadelemiz geneli açısından önemi düşünüldüğünde, Kürt halk gençliği içerisinde nasıl bir örgütlenmenin mümkün olduğu sorusu önemlidir. Ulusal sorunun devrimle çözüleceği gerçeği komünist ustalarımızdan devraldığımız bilimin bir gerçektir. Ancak bu doğru, ulusal sorunun çözümü için mücadeleyi ertelememiz gerektiği anlayışını doğurmaz, doğuramaz. Aksine sistemin saldırganlığına karşı ulusal çelişkiyi, sınıfsal çelişkilerle birlikte ele almamız neticesinde, devrimci mücadelemiz bölgede güçlenip gelişim gösterebilecektir.

T. Kürdistanı'ndaki Politik Yönelimlerimiz

Çalışmalarımızın hâlihazırda olduğu ve örgütlülüğümüzün olduğu faaliyet alanlarını şu şekilde bir ayırıma tabi tutabiliriz:

Dersim

Dersim bölgesi yabancıysa olduğumuz bir alan olmamakla birlikte YDG çalışmalarının başlangıcı açısından yeni bir faaliyet alanımızdır. Özellikle son birkaç yıl içerisinde bir çalışmamız mevcuttur. Bununla birlikte kitle tabanımızın olduğu bir alan olması dolayısıyla da buradaki faaliyetimiz kısa sürede ciddi bir gelişim gösterme potansiyeli taşımaktadır. Genelde Dersim halkının özelde ise Dersim gençliğin yaşadığı sorunlar, sistemle olan çelişkileri üzerinden doğru politikalar belirlememiz ve bu politikaları yaşamsallaştırmamızla birlikte, buradaki örgütlülüğümüzün kurumsallaşması sağlanabilecektir. Dersimlilerin yaşadığı sorunlara gelince bunları şu şekilde sıralamak mümkündür:

Gençliğe yönelik yozlaştırma politikalarının ciddi bir etkisini Dersim gençliğinden de görmekteyiz. Uyuşturucunun yaygın kullanımı bu sorun ekseninde faaliyetlerimize yön vermemiz gerektiğini bizlere göstermiştir. Yozlaşma saldırıları sadece gençliğe yönelik olmadığı için Dersimlilerin geneli açısından bir hassasiyet yarattığını yapılan eylemselliklerden görmekteyiz. Kadınların barlarda çalıştırılması suretiyle fuhuşun yaygınlaştırılmaya çalışılması haktan ciddi tepkiler de almakta ve dönem dönem kitlesel protestolar gerçekleştirilmektedir. Dersim'deki yozlaştırma politikaları halk nezdinde deşifre olmuştur. Ortaya çıkan tepkiselliklerin örgütlülüğe dönüştürülmesi ve sürekliliğin sağlanması için çeşitli araçlar geliştirilebilir. Aktif ve etkili bir şekilde kullanılacak çalışmalardan biri de kültür sanat çalışmasıdır.

Dersim'de yaşanan bir diğer sıkıntı da çevreye ve doğaya yönelik tahribat saldırılarıdır. Yapılan ve yapılması planlanan barajlarla Dersim(liler) sular altında boğulmak istenmektedir. Çevreye karşı duyarlılığın çok ciddi olduğu ve ortaya çıkan hassasiyetin örgütlülüğe dönüştüğü ancak, bir takım eksiklikler taşıdığı da düşünüldüğünde bu sorun ekseninde politik müdahalelerde bulunmamız bir zorunluluk halini almaktadır. Çevre sorununun özellikle, yapılması planlanan Hidro Elektrik Santrallerle (HES'lerle) daha da fazla gündemleşeceği, üstelik bunun bölge geneline de yansıtacağını görmek HES'lerle ilgili projeleri düşündüğümüzde zor değildir. Öne çıkan çevre sorununun yapılan ve yapılmak istenen barajlar olmasının yanında; devlet tarafından her

sene çıkarılan orman yangınları da önemli çevre sorunudur.

YDG faaliyetinin yoğunlaştığı çalışma alanı olarak karışımıza üniversiteli gençliğe yönelik öğrenci çalışmaları çıkmaktadır. Öğrenci gençliğe yönelik olarak demokratik, akademik, ekonomik anlamda gerçekleşen saldırılara yanıt olabilmek adına örgütlenme adımları daha hızlı atılmalı ve bu alanımız bir an önce Genç-Sen çalışmasına başlamalıdır. Genç-Sen çalışmasına öncülük edebilecek bir yeterliliğe sahip olunmasına rağmen bu çalışmanın startının verilmemiş olması, örgütlülüğümüz açısından açıklanması zor bir durumdur.

Öğrenci gençliğin diğer bir alanını oluşturan liseli gençlik de alanımızda örgütlenme potansiyelini çokça taşıyan diğer bir dinamik güçtür. Liselerde yozlaştırmanın çokça olduğu, bununla birlikte liselerde tek tipleştirme amacıyla uygulanan baskının dozajı düşünüldüğünde liselerin örgütlenmesi için koşulların olgunlaştığını söyleyebiliriz. Ayrıca Dersim'deki örgütlülüğümüzün kurumsallaşmasının bir diğer aracı da liselerde oluşturabileceğimiz örgütlülüklerle mümkündür. Bütün bunlardan kaynaklı liselerde örgütlülükler kurabilmek için ciddi bir yönelim içerisine girmektedir. Liselileri de Genç-Sen çalışmasına dâhil etmek alan örgütlülüğümüz açısından politik yönelimdir.

Erzincan-Malatya

Erzincan alanımız da belli bir örgütlülük düzeyimizin yakalandığı ve sürekliliğinin çeşitli düşman engellemelelerine rağmen sağlandığı bir faaliyet alanımızdır. Hatırı sayılır bir kitle tabanımızın da olduğu alanımızda karşılaştığımız en büyük sorun düşmanın aşırı baskısıdır. Erzincan genelinde düşmanın sivil faşist örgütlülüğü üst düzeydedir. Gerçekleştirilen demokratik eylemlere karşı da resmi ve sivil örgütlenmesiyle terör estirmekte ve baskının dozajını üst safhada tutmaktadır. Diğer devrimci ve yurtsever örgütlülüklerin faaliyetlerinin zayıf kalması sebebiyle herhangi bir hareketliliğe ciddi yönelimi söz konusudur. Çeşitli faşist uygulamalar açısından sürekli pilot bölge seçilen bu alandaki çalışmalarımız örgütlülüğümüzün gelişmesiyle birlikte farklı bir seyir izleme durumundadır. Baskılara ve faşist saldırganlığa cevap olabilecek devrimci, demokratik bir yapıdan yoksun olunması kitlelerin, demokratların bu ihtiyacı daha fazla hissetmesine neden olmaktadır. Bu durumun bilinciyle alandaki örgütlülüğümüz Genç-Sen çalışmalarına emek harcamalı ve Genç-Sen'i öncelikli olarak gündemine almalıdır.

Malatya'daki alanımız ise üniversite üzerinden şekillenen

ve süren bir faaliyet içerisinde. Bu alanımızda yaşadığımız önde gelen sorun kitle faaliyeti yürütülmesi hususunda yaşadığımız sorundur. Uzun bir dönemdir faaliyetimizin eksikliklerine rağmen devam ettiği bu alanımız, kitle faaliyetindeki atıllığı kırdığı oranda hareketlenecek ve canlanacaktır. Üniversite üzerinde yoğunlaşan çalışmalarımız Genç-Sen üzerinden şekillendiği oranda kitleyle daha sıkı bağların kurulması sağlanacak ve alanımızdaki çalışmalarımız üst bir noktaya evrilecektir.

Amed

Bu alanımız bölge açısından diğer alanlarımızdan bir takım farklılıklar taşımaktadır. Kürt ulusal hareketinin kurumsallaşmasını en fazla sağladığı kent olması ve tarihsel olarak da kente yüklenen misyon etkisini bugün de sürdürmektedir. YDG faaliyetimizin yaklaşık 10 yıldır kesintisiz sürdüğü bu alanımız, içinde barındırdığı bir takım sıkıntılar sebebiyle ilerlemeler ve gerilemeler yaşayarak bugüne gelmiştir. Ancak bu alanımızdaki çalışmalarımız özellikle üniversite alanında çalışmayı sınırlı tuttuğundan kaynaklı kurumsallaşamamış ve uzun bir süredir çalışmaların var olmasına rağmen olması gereken seviyeden uzak kalmıştır. Şimdiye kadar var olan eksiklikler aşılmadığı sürece ciddi bir ilerlemeden bahsetmek de mümkün olmayacaktır.

Bu eksikliklerin başında sürekliliği sağlayamamış bir kitle faaliyeti gelmektedir. Alandaki yoldaşlarımızın ezici bir çoğunluğunun üniversite öğrencisi olması faaliyetimizi dönemsel bırakmış ve faaliyetimizin kökleşmemesinde temel faktör olmuştur. Son dönemlerde kitle faaliyetinde yakalanan süreklilik, çalışmalarımızın verimliliğini arttırmış ve kitle faaliyetinin sürekliliği konusunda oldukça öğretici olmuştur. Faaliyette yakalanan sürekliliğin devamı getirilmeli ve kurumsallaşma için çıta yüksek tutulmalıdır.

Alandaki çalışmalarımız şimdilik oldukça dar bir kesime (üniversite alanı) hitap etmektedir. Mahallelerde çalışmanın yürütülüyor oluşu alanımız açısından büyük bir eksiklik. Bu süreç beraberinde darlaşmayı ve halktan kopukluğu getirmektedir. Bu alanımız üniversite çalışmalarının yanında semtlerde de faaliyete girmeli ve Kürt halkının nabzını tutarak örgütlenme çabası içerisine girmelidir. Elbette ki bu genel yönelime hayat verecek örgütsel pozisyonunu güçlendirmek için alanda örgütlenmeye daha fazla önem verilmelidir.

Alanımızdaki faaliyette yaşanan diğer bir önemli sıkıntı da halkın yaşadığı ulusal çelişki ile sınıfsal çelişkinin diyalektiğini kavrayan politikalar üretmemesidir. Bun-

dan kaynaklıdır ki ulusal demokratik talepler doğrultusunda örgütlenen eylemlere sadece katılımcı olarak katılmaktadır. Buna ek olarak faaliyetçilerimizin alanın kültürel kimliğine göre bir şekillenişinin olmayışı Kürt halkıyla olan bağın oldukça zayıf kalmasında belirleyici faktörlerdendir. Düşman bilincinin daha net olduğu bu alanımızda yakalanan hareketli sürecin devamı gelmeli ve daha üst düzeyde örgütlenmenin devrimci pratikte ısrar ile mümkün olduğu akıllardan bir an çıkmamalıdır.

Kürt Halk Gençliğine Yönelik Merkezi Politik Yönelimimiz

T. Kürdistanı'ndaki çalışmalarımız esas yönlü olarak Kürt halk gençliğini yaşamış olduğu çelişkiler üzerinden örgütlemek ve bu şekilde devrim mücadelesine kanalize etmektir. Kürt halk gençliğinin içinde bulunduğu çelişkileri doğru kavramak ve kavranan doğruları politikalarımızla yaşamsallaştırmakla örgütlenmenin mümkün olduğu gerçeği gün gibi karşımızda durmaktadır. Devlet tarafından diline, kimliğine, kültürüne zincir vurulmuş bir ulusun yaşadığı ulusal baskıya ve saldırılara da gücümüz oranında cevap (alternatif) olabildiğimiz oranda Kürt halkını örgütlememiz mümkün olabilecektir. Bundan kaynaklıdır ki Kürt gençliğine yönelik saldırılara karşı merkezi politikalarımızla (bir bütün olarak) cevap vermemiz gerekmektedir. Şovenizme, milliyetçiliğe, ırkçılığa karşı politikalara yaşam vermek tek başına T. Kürdistanı'na bırakılamayacak kadar önem arz etmektedir. Politikalarımızı faaliyet yürüttüğümüz her alanda yaşama geçirmemiz konusunda sıkıntılar yaşadığımız bir gerçekliktir. Bu durum bizim aynı zamanda gerçekliğimizin bir parçasıdır. Ancak gidermekle de yükümlü olduğumuz görevlerimizdir.

Kürt ulusunun diline, kimliğine, kültürüne karşı yapılan her saldırıya karşı hızlı refleksler göstermeli ve bu saldırılar karşısında aktif tavır sergilemeliyiz. Bu doğrultuda merkezi kampanyalar örgütlemeli ve ortaya konulan demokratik, meşru tepkilerin içinde yerimizi almalıyız. Bu kapsamda Kürtçe'ye "bilinmeyen bir dil" tanımlaması yapan devlete karşı fiili, meşru zeminde başlatılan 'iki dilli yaşam' kampanyası çerçevesinde Kürtçenin eğitim dili olabilmesi için TZP Kurdi tarafından başlatılan 10 milyon imza kampanyasına örgütümüz de aktif destek vermeli ve çalışmasını yürütmelidir. Yine yayın organımızda da kürtçe yazıların en kısa zamanda çıkması bu kapsamda atılan somut adımların bir başlangıcı olacaktır.

YDG 5.KONFERANSI LİSELİ GENÇLİK SUNUMU

Örgütümüzün lise alanındaki geçmiş deneyimleri göz önünde bulundurulduğunda aslında ne kadar eksik kaldığımızın çok rahat görebiliriz.

Örgütümüzün politik yönelimi olan Bologna Sürecinin ve buna paralel olarak faşist saldırganlığın üniversiteler üzerindeki etkisi, yakıcılığı ortadadır ancak bu kapsamda liselerde de ciddi saldırılar geliştirilmektedir. Ana politik yönelimimizi liselerde gündemleştirme konusunda örgütümüz çok eksik kalmıştır.

En basitinden ajan-müdür yardımcısı uygulaması şu an neredeyse bütün liselerde uygulanmaya konulmuş bir yapılandırma. Bizzat emniyetle bilgi alışverişinde olan

müdür yardımcılar eliyle, okullarda 'göze batan' kendi deneyimleriyle 'arıza çıkaran' öğrenciler birer birer bu istihbaratçılar tarafından fişleniyor, ailelerine haberler veriliyor. Adeta okulda kolluk kuvvetlerinin bir ajanı olarak her adımımızı izliyorlar. Bir yandan aile baskısına maruz kalan liseliler, bu uygulamayla kısıkaç altına alınmaya çalışılıyorlar.

Değnilmesi gereken bir başka nokta ise okul kayıt ve başış paraları. Hiçbir geliri olmayan, ekonomik olarak aileye bağlı olan bizler için bu konu da önemli bir yerde duruyor. Özellikle emekçi ve işçi semtlerdeki ailelerin çocuklarına dayatılan bu haraç niteliğindeki paralar, zaten çok cüzi miktarlarla çalışan işçi ve emekçilere büyük bir yük oluyor. Bizler bunun yanlış olduğunu, eğitim hakkının anayasal hak olduğunu ve zaten aldığımız harcadığımız her şeyden "eğitime katkı" adı altında kesilen vergilerle giderlerin karşılanması gerektiğini anlatmaya çabalıyoruz. Ancak birçok veli nezdinde bu normalleştirilmiş durumda.

"Vermeyeyim de başıma bela mı alayım", "Aman yavrum arkadaşlarının içinde rezil olmasın", "Bununla mı uğraşacağız" deniyor. Evet uğraşacağız! Zaten her anlamda sömürülen bizler, eğitim hakkımız engellendiği ve yokuşa sürüldüğü her saldırıda karşı koymalı ve gerekeni kazanım elde eden kadar yapmalıyız. Sene içinde kapımıza dayanıp kartuş parasıydı, elektrik parasıydı diye karşımıza gelip, 17-18 yaşındaki gençleri para için rencide edebilen sistemin yedekçilerine karşı mücadele etmeli, bu haklı konuyu velilerden arkadaşlarımıza etrafımızdakilere bıkmadan anlatabilmeliyiz. Bu konunun yakıcılığını geçtiğimiz günlerde gazetelerde yayınlanan bir haberle somutlaştırabiliriz. Anadolu'nun bir semtinde aıdat parasını veren öğrencilerin klimalı sınıflarda, vermeyenlerinse soğuk sınıflarda ders görmesi konunun aslında ne büyük boyutlarda olduğunu çok büyük bir göstergesidir.

Bir başka değnilmesi gereken konu meslek liselerinin staj sömürüsü. Ciddi anlamda egemenlerin liseli gençlik üzerindeki "emek sömürüsünün" çok bariz bir örneği olan staj sömürüsü, liseler bazında büyük bir kitleyi ilgilendiren bir sorun. "Staj" adı altında çalıştırılan liseliler bir işçi gibi çalıştırılmakta, aslında alanlarıyla ilgili işler yapmaları ve meslek öğrenmeleri gerekirken angarya işler yaptırılmaya zorlanmaktadır. YDG'li bir yoldaşımızın bilgisayar stajı diye girdiği bir bankada "çaycılık" yapması bunun en somut örneklerinden biri olarak önümüze geliyor. Patronlar tarafından bir işçi işe alınmak istense asgari ücret verme ve sigorta yaptırma zorunluluğu var. Bunun bilincindeki patronlar asgari ücretin üçte birinin dahi altında, hiçbir güvencesi olmadan meslek liselerinin son sınıf öğrencilerini, bir köle gibi işlerine göre yönlendiriyorlar. (Konferansta değinmediğimiz ancak daha sonra torba yasayla gelen yasaya göre liseliler maksimum 180 lira maaş alacak ve keyfi olarak işten atılabilecekler.)

Sürekli gündemde olan zorunlu din dersleri, millî güvenlik gibi dersler hala önümüzde bir zorunluluk olarak duruyor. Millî güvenlik dersleriyle gençlere "milliyetçilik" düşüncesi aşılınmaya çalışılıyor. Millî güvenlik derslerini verenlerin derse üniforma ile gelmesi ve derse girerken "dikkat" çektiği hayatın her anında asker psikolojisi içinde yetiştirme çabasının somut bir örneğidir. Okullarda tek tip kıyafet uygulamasının olması, her öğretmenin sınıfa girerken öğrencileri ayağa kaldırması bir saygı göstergesi olarak kabul edilse de öz itibarıyla TC'nin

gençler üzerinde oluşturmaya çalıştığı “emre itaat”, kavramının beyinlere kazınmasını sağlamaya çalışmaktan başka bir şey değildir. Eğitimin anti-bilimselliği ise sürekli üzerinde durduğumuz bir nokta. Bilerek eğitim sisteminin içi boşaltılıyor, gereksiz birçok bilgiyle genç beyinler doldurulmaya çalışılıyor. Hala Darwin teorisini “gavur işi” olarak gören biyoloji öğretmenleri, masa üstünde yazılmış, bir tarihi kahramanlık destanı olarak Türklerin tarihini bizlere ezberlettirmeye çalışan tarih hocalarının olması konuyu bir anlamda gözler önüne seriyor.

En fazla gündemde olan ve birçok ailenin karşı karşıya kaldığı liselilerin başlıca sorunlarından dersaneler var bir de. Okuldaki eğitimi git gide kalitesizleştiren egemenler, özel sektörün bir ayağı olan dersaneleri bir lüksten çıkarıp, bir ihtiyaç olarak hayatımıza soktular. Bir yandan yaşamaya çalışıp, bir yandan çocuklarını okusun diye çırpınan emekçi aileleri bu sorunun yükünü omuzlarında fazlasıyla hissediyorlar. Okuyup “adam olsun” umuduyla her yıl dersanelere milyarlarca para dökülüyor. Elemeci sistemin bir getirisi olan bu uygulama birçok gencin hayatını zindana çeviriyor. Bir yandan çalışıp bir yandan dersane parası denkleştirmeye çalışan gençler, derslerin yüküyle bu en üretken yaşlarında sadece sınaya yönlendiriliyor, toplumsal her konudan bilinçli olarak uzak tutulmaya çalışılıyorlar. Geçtiğimiz yıl dersane taksitini ödemediği gerekçesiyle annesinin tutuklanmasını kendisine yediremeyen bir gencin intihar etmesi, konunun yakıcılığını bir kez daha hissettiriyor.

Hayatın her köşesinde olduğu gibi liseli kadınlarda liselerde iki kat eziliyor. Etek boyundan, saç şekline kadar müdahale edilen liseli kadınlar, istenildiği zaman herkesin

içinde azarlanabiliyor saçından, kıyafetinden dolayı disiplin suçları alabiliyor, okul yönetimi tarafından çok rahat bir şekilde rencide edilebiliyor. Meslek seçimine kadar müdahaleyle karşı kaşıya kalan liseli kadınlar maden, inşaat, makine mühendisliği gibi mesleklere yönlendirilmiyor. Böyle bir talepleri olduğu zaman ise o meslekler “erkek işi” olarak karşılırlarına çıkıyor. Okumazsan zengin koca bulursun zihniyeti alttan alta kadınlara empoze ediliyor, liseli kadınlar birer “ev kölesi” olmaya yönlendiriliyor.

Faaliyet noktasında değinilmesi gereken bir nokta ise GENÇ-SEN faaliyetidir. Geçen konferanslarımızda da birçok kere değindiğimiz GENÇ-SEN, öz örgütlülük olarak ele alındığında biz liseliler içinde önemli bir noktada duruyor. Liselilerde örgütlü mücadelenin üzerine gidilmeli, bulunulan alanlarda GENÇ-SEN şubeleri oluşturulmaya çalışılmalı.

Yazının başından beri değindiğimiz ve lise örgülünde birçoğumuzun karşısına çıkan sorunları daha da fazla çoğaltabilir, çok daha fazla somutlaştırabiliriz. Çünkü bizler zaten birebir bu olayları yaşayan kişileriz. Bu noktada biz liselilere düşen, bu sorunların yakıcılığını liselerde, çözüm olarak örgütlü mücadeleyi göstererek, bıkmadan anlatmak ve liseli gençleri YDG saflarına örgütleme çalışmak olmalıdır. Liselerdeki gençliğin militan yapısı göz önüne alındığında örgütümüzle bağdaştırmak hiç de zor olmayacaktır. Olaylara karşı refleksif eylemler geliştirebilmeli liselerde uygulanmaya çalışılan her türlü saldırgan politikalara tavrımızı, devrimci tutum içerisinde göstermeliyiz ve bıkmadan usanmadan liseli kitleye gitmeliyiz. Unutmayalım ki geleceğin komünist devrimcileri bugün lise sıralarında oturuyor hala.

SIYASAL İLETİŞİM VE AJİTASYON/PROPAGANDA

“Devrim kitlerin eseri olacaktır” Sık sık dillendirdiğimiz ve yol gösterici bellediğimiz bir saptamadır bu. Gerçekten de insanlığın ortaya ilk çıkışından günümüze gelinceye kadar ki süreçlerde yaşanan alt üst oluşlara, savaşlara ve sistemlerin değişimlerine baktığımız zaman belirleyici olanın kitleler olduğunu görürüz. Asıl olarak değiştiren, yıkan ve yerle bir eden kitlelerdir, yani tarihi yazan kitlelerdir. Gerek dün gerekse bugün haklının da haksızın da dayandığı güç, kitleler olmuştur.

Bugün kitleler bir dizi geriliklerine rağmen içlerinde önemli bir potansiyeli taşıyor. Ve gün geçtikçe daha çok sömürülerek kölece yaşama mahkum ediliyor, yani çelişkileri gün geçtikçe derinleşiyor olmalarına rağmen bizle-

rin onlardan kopuk oluşumuz, sürekli dillendirdiğimiz şeyleri yeterince kavrayamadığımızı gösterir. Bunları harekete geçiremeyişimiz, örgütlemeyişimiz devrim kitle ilişkisinde eksik anlayışlara sahip olduğumuzu gösterir.

“Eksiklerimiz görevlerimizdir” diyoruz. O halde önümüzde “devrimin kitlelerin çıkarına olduğunu ve kurtuluşlarını sağlayacak tek yol olduğunu kitlelere kavratmak” öncelikli bir görev olarak bulunmaktadır. Esas mesele ise bunu nasıl yapacağımızdır. Bu noktada bizim asıl üzerinde durmak istediğimiz konu olan ajitasyon, propaganda ve 19. yüzyılın sonlarından itibaren kitle iletişim araçlarının yaygınlaşmasıyla birlikte tartışılmaya başlanan siyasal iletişim konuları belirginlik kazanmaktadır.

Ajitasyon, Fransızca kökenli bir sözcük olup “kışkırtma” anlamına gelmektedir. Ajitasyonda amaç bir konuyu olduğu gibi anlatmak yerine, karşılıkine hitap edip, heyecan, öfke ve coşkuya kapılmasını sağlamaktır. Dolayısıyla ajitasyonla doğrudan duygulara hitap edildiğinden, kitlelerde bilinç bulanıklığı pek tabii yaratılabilir. Nitekim egemenler ajitasyondan bu şekilde fazlaca faydalanmaktadırlar. Ancak bizim amacımız kitlelerde bilinç bulanıklığı yaratıp onları uyutmak değil, aksine kitlelerin düşünüp sorgulamasını, hissetmesini sağlamak, olay üzerinden çelişki ve haksızlığı belirterek, kitlede bu olaya karşı bir öfke, hoşnutsuzluk yaratmaktır.

Propaganda ise Latince'den türemiştir ve “yayılacak şeyler” anlamına gelir. Bizim açımızdan ise bir öğreti, düşünce ve inancı başkalarına tanıtmaya ve benimsetmedir. Ajitasyondan farklı olarak duygulardan ziyade mantığa hitap edilmektedir ve anlatım tarzı da buna göre şekillendirilecektir.

Propaganda çok eski zamanlardan beri –özellikle Katolik inancı yaymak amacıyla- kullanıla geldiye de propaganda teknikleri, ilk defa 20. yüzyılın başında gazeteci Walter Lippman ve halkla ilişkilerin babası kabul edilen Edward Bernays tarafından tanımlanmış ve bilimsel bir şekilde uygulanmıştır.

Birinci ve İkinci Emperyalist Paylaşım Savaşlarında oldukça etkin bir biçimde kullanılan propaganda gerek ABD başkanı Wilson gerekse Hitler tarafından oldukça önemsenmiştir. Öyle ki Hitler iktidarı sırasında Almanya’da “Halkın Aydınlanması ve Propaganda Bakanlığı” (kısaca “Promi”) bulunuyordu. Adı artık propagandayla özdeşmiş Joseph Göbbels, Hitler iktidarı ele geçirdikten kısa bir süre sonra bu bakanlıktan sorumlu olmuştur.

İkinci Emperyalist Paylaşım Savaşı’nda propagandanın bir silah olarak hem Hitler’in propagandacısı Göbbels hem de İngiliz politik savaş idarecisi tarafından sürekli kullanıldığı görülmüştür. Keza ‘soğuk savaş’ döneminde de propaganda oldukça önemsenmiş ve etkin bir biçimde kullanılmıştır.

Bu noktada egemenlerin ağırlıklı olarak yararlandığı propaganda tekniklerine de bir göz atmak faydalı olacaktır.

Korkuya başvurma: Korkuya başvurma genel nüfusta korku yaratarak bir konuya destek sayılmayı amaç-

lar. Örneğin, Joseph Göbbels Theodore Kaufmann’ın “*Almanya yok olmalı.*” sözlerini kullanarak müttefiklerin Alman halkını yok etmeyi amaçladığını iddia etmiştir.

Bir otoriteye referans: Bir fikri, görüşü veya hareket planını desteklemek için bir otorite veya makam sahibini referans vermek.

Tren etkisi: Hedef kitleye “herkes bunu yapıyor” diyerek bir hareket tarzını kabul ettirmek.

Kalabalığa katıl: Bu teknik insanların kazanan tarafta olma dürtüsünü kullanır. Bu teknik, hedef gruba bunun bir kitle hareketine döndüğü ve onların da katılmasının kendi çıkarlarına olduğunu söylemeyi içerir.

Kaçınılmaz zafer: Trene henüz katılmamış olanlar, kesin zafere giden yolda gidenlere katılmaya çağrılır. Hali hazırda trende olan veya kısmen trende olanlara da kalmalarının en iyi hareket olduğu fikri verilmiş olur.

Direkt emir: Bu teknik karar verme sürecini basitleştirmeyi amaçlar. Propagandacı resimler ve kelimeler kullanarak dinleyicilere tam olarak ne yapmaları gerektiğini söyler. Diğer olası seçenekleri ortadan kaldırır. Emri vermek için otorite figürleri kullanılabilir, ama şart değildir. Sam Amcanın “seni istiyorum” resmi bu tekniğe örnektir.

Reddin elde edilmesi: Bu teknik, bir fikrin nefret edilen, korkulan veya küçük görülen bir grupta popüler olduğu imajının verilmesiyle, bu fikrin reddinin temin edilmesini içerir. Dolayısıyla eğer, nefret edilen veya küçük görülen bir grup insanın da aynı fikri savunduğu inandırılırsa hedef kitle bu görüşü terk eder.

Parıltılı genellemeler: Parıltılı genellemeler bilgi veya akıl yürütme gerektirmeden kabul edilmesini sağlamak için, yüksek değer taşıyan olgular ve inançlarla alakalandırılmış, yoğun, duygusal olarak çekici sözlerdir. Yurt sevgisi, memleket; barış, özgürlük, onur, v.s. gibi kavramlarla alakalandırılır. Sözler muğlak ve herkes için başka bir manaya gelebilecek olsa da anlamları hep olumludur: “Propagandacının olguları ve programları her zaman iyidir, tercih edilir, erdemlidir.”

Rasyonalizasyon: Bireyler veya gruplar tartışılır davranış veya inançları bazı genellemelerle akılcı yapmaya çalışabilirler. Muğlak ve hoş sözler genellikle böyle ha-

reket ve inançları haklı göstermek için kullanılır.

Kasıtlı muğlâklık: Genellemeler kasıtlı olarak muğlâktır ki, hedef kitle kendi yorumlarını katabilsin. Amaç kitleyi, gerçekliğini analiz etmeden veya uygulanabilirliğini veya mantıklılığını incelemeyen bazı belirsiz sözlerle harekete geçirmektir.

Transfer: Aynı zamanda ilintilendirme olarak da bilinen bu teknik, bir birey, grup veya bir değerini iyi veya kötü özelliklerini bir diğerine, hedef kitleye kabul ettirmek veya reddettirmek için, aktarmaktır. Bu teknik genellikle suçu problemin bir üyesinden diğerine transfer etmek için kullanılır.

Nedeni aşırı basitleştirmek: Karmaşık sosyal, politik, ekonomik veya askerî sorunlara popüler genellemelerle cevap vermektir.

Sokaktaki adam: Sokaktaki adam yaklaşımı propagandacının görüşünün sokaktaki adamın sağduyusu tarafından da desteklendiğini göstermektir. Hedef kitlenin güvenini kazanmak için gayri resmi bir havada ve tarzda sunulur. Propagandacılar sokak dili ve davranışı kullanarak kendi görüşlerinin ortalama bir kişinin de görüşü olduğu izlenimi verir.

Tanıklık: Tanıklıklar alakalı veya alakasız alıntılardır. Özellikle bir kişiyi, politikayı, hareketi veya programı desteklemek veya yermek için söylenmiş sözlerden yapılan alıntılardır. Alıntı yapılan kişinin (uzman, halk tarafından saygı duyulan bir kişi v.b.) şöhreti sömürülür. Tanıklık saygı duyulan bir kişinin propaganda mesajına resmi desteğini içerir. Bu hedef kitlenin kendini bu saygı duyulan kişi ile özdeşleştirmesi ve onun fikirlerini kabullenmesi amacıyla yapılır.

Damgalama: Bu teknik propagandanın hedefini nefret edilen veya istenmeyen bir şeyle damgalayarak, onun hakkında bir önyargı oluşmasını sağlamayı içerir.

Günah keçisi: Suçu aslında suçlu olmayan bir kişiye veya gruba atmak. Böylece gerçekten suçlu olanlar korunur veya sorunun çözümüne harcanacak çabalardan dikkat başka yere çekilir.

Erdem sözleri: Bunlar bir kişi veya konuya başlandığı zaman hedef kitlede olumlu bir imaj sağlayacak sözlerdir. Barış, mutluluk, güvenlik, akıllı liderlik, özgürlük v.b.

Sloganlar: Slogan kısa, çarpıcı bir söz veya cümledir. Damgalama içerebilir. Slogan haline getirilmiş fikirler ikna edicidirler.

İfade edilmemiş kabuller: Bu teknik propaganda, mesajınız açıkça ifade edildiği takdirde kabul görmeye-

cekse kullanılır. Bunun yerine mesaj sürekli farz edilir veya kabul edilir. Pazar popülizmi bu şekilde yayılmıştır. Çok az insan çıkıp pazarın demokrasinin yerini almasını söylemiştir, ama bir çoğu pazarın ne kadar etkin olduğunu ve nasıl eski düzeni ortadan kaldığından söz etmiştir.

Peki durum bizim cephemizden nasıl bir şekilde bürünmektedir? Bizler özellikle öğretim hayatımız boyunca egemen ideolojinin sınırsız propagandasına maruz kalmaktayız ve bu propaganda kitlenin zihnini kirletmekte, kendine göre biçimlendirmektedir. Bu zinciri kırmanın tek yolu egemenlerin yaptığından daha etkili propaganda yapmak ve devrimci fikirlerimizi, yani en bilimsel olduğunu bildiğimiz fikirleri kitlelere aktarmak, alternatifsiz olunmadığını kanıtlamaktır.

Siyasal iletişim günümüzde sık kullanılan kavramlar-

dan bir tanesidir. Siyaset bilimcileri, iletişim üzerine çalışanlar, politikacılar, devlet adamları, gazeteciler siyasal iletişimden sık sık söz etmektedirler. Bir yandan siyaset bilimcileri, siyasal sistemlerin işleyişi yönünden siyasal iletişimin önemini vurgularken, diğer yandan iletişim üzerinde çalışanlar, siyaset ile iletişim arasındaki yakın ilişki ve iletişimin siyasetteki rolü üzerinde durmaktadırlar. Politikacıları, devlet adamlarını, gazetecileri ise siyasal iletişimin kamu yönetimindeki önemi ve rolü ilgilendirmektedir.

Günümüzde siyasal iletişimin popülerliği, kavramın bir yandan siyasetle diğer yandan iletişimle olan yakın ilişkisinden kaynaklanmaktadır. Siyasetle çok yakın bir ilişki içinde bulunan iletişim, insanlar arasındaki ilişkilerin her şeklinin temelidir. İletişim, insan yaşantısında büyük bir yer tuttuğu gibi, toplumsal uğraşların hemen hemen her alanında karşımıza çıkmaktadır. Karmaşık bir

toplumsal süreç olan siyasetin mahiyetini anlayabilmek için, eski zamanlardan beri iletişimden yararlanma olanakları aranmamış da değildir. Siyasal iletişimin rolü ve önemi, siyasal düşünür ve kuramcılarca da takdir edilegelmiştir. Zira insan ancak iletişim aracılığıyla hem kendi varlığını hem de var olan toplumsal ilişkileri yeniden üretebilir. İletişim faaliyeti bir anlamda yaratma faaliyetidir ve bu süreç belli bir toplumsal ve tarihsel bağlam içinde gerçekleştirilir. İletişim içinde üretilen her türlü anlam, toplum olarak üretilir ve ancak diğer insanlarla kurulan üretim ilişkileri bağlamında gerçekleştirilir. Üretilen anlamların geniş kitlelerle paylaşılması ise çeşitli araçlarla gerçekleşir – ki biz bunları bugün “kitle iletişim araçları” başlığı altında topluyoruz – ve bu araçları, dili, anlamı ve sözü biçimlendiren, egemen üretim ve mülkiyet ilişkile-

ridir. Kitle iletişimi denilen olay örgütsel bir yapı altında gerçekleştirilmektedir. Bir endüstri düzeyinde örgütlenmiştir ve egemenlerin denetimindedir.

İletişim çalışmalarında egemen yaklaşım, liberal çoğulcu toplum kuramına, bu yaklaşımın getirdiği liberal demokrasinin bireyci kapitalist kültür kuramına ve Amerika'nın egemen toplumsal yapısına denk düşer.

Bu alanda yapılan çalışmalar çok çeşitlilik arz etmesine rağmen temelde alana iki paradigma hakimdir. Bunlar eleştirel yaklaşımlar ve eleştirel olmayan ana akım ya da egemen yaklaşımlar şeklinde ayrılmaktadır. Eleştirel yaklaşımlar inceledikleri konuyu ve toplumu dönüştürebilecekleri, hatta dönüştürmeleri gerektiği düşüncesinden hareket ederler. Eleştirel olmayan yaklaşımlar ise inceledikleri konuları evrimci bir yaklaşımla ele alırlar. Buna göre incelenen konunun ve toplumun kendine özgü değişme mantığı ve kuralları vardır. Bunlar kurumsal müdahaleden ve araştırmacıdan etkilenmez. Araştırmacı ile incelediği konu arasında bir mesafe olduğu ve araştırmacının toplum dışı ya da toplum üstü ayrıcalıklı birisi ol-

duğu düşünülür.

Egemen ideolojinin ajitasyon/propaganda ve siyasal iletişim araçlarından etkin bir biçimde yararlandığı bugün artık bilinen bir gerçektir. Tahakkümünü sürdürebilmesinin yollarından biri budur. Bu şekilde kendini yeniden ve yeniden üretebilmektedir.

Peki, nasıl yapmaktadır bunu?

Öncelikle elinde zaten sınırsız olarak bulunan imkânları sonuna dek kullanmakta ve kendi yarattığı kültürü durmaksızın dayatmaktadır. Kafamızı çevirdiğimiz her yerde sistemin karşımıza diktiği uyarıcılarla karşılaşmaktayız. Televizyon reklamları, gazete ve dergiler, billboardlar, afişler, el ilanları, kampanyalar... Ve daha birçok araç geliştirilmiştir ve geliştirilmektedir. Her akşam egemenlerin izlememizi istediği programları izleyip, onların istediği giysileri giyiyoruz. Onların istediği şeyleri yiyip onların istediği ürünleri kullanıyoruz. Üstelik bu saldırılar sadece gün içinde maruz kaldıklarımızla da sınırlı değil. Yani gece yatağımıza girip gözümüzü kapadığımızda kurtulmuş olmuyoruz. İşte size savaşın en vahşi hali: Egemenler sadece bilincimizle ilgilenmiyor, aynı zamanda yoğun bir şekilde bilinçaltımıza da saldırıyor. Nasıl mı? Küçük bir bilimsel açıklama yapmamıza izin verin.

Bilinç değerlendirir, algılar, eler. Bilinçaltının böyle bir şansı yoktur. Beyin gün içerisinde 2000'e yakın giridiyle karşı karşıyadır. Algı dışarıdan gelen uyarıların kabulüdür. Genel ve anlaktır. Bu uyarıların sadece çok az bir bölümü beyin tarafından bilinçli olarak tanımlanır ve süreçten geçer. Gerisi bilinçaltı bellekle ilgilidir. Gereksiz bilgiler kaybolur gider, diğerleri bilinçaltına yerleşir. Bilinçaltınıza yerleşenleri değiştiremezsiniz. Bilinçaltınızı yargılayamazsınız ve kolay kolay unutamazsınız. Bilinçaltı bellek davranışlarınızı ve kararlarınızı etkiler. Net duymadığımız seslerle ve görmediğimiz görüntülerle etkileme, kişinin farkında olmadan girdiye yanıt vermesi ya da etkilendiğinin farkında olsa bile ne olduğunu bilememesiyle olmaktadır. Beyin, gün içinde karşılaştığı binlerce mesajı hızla unuttur. Üç tür mesajı ise unutmaz ve bunlar bilinçaltına yerleşir: Dehşet, cinsellik ve ölüm. Bilinçaltı doğası bunlara hayır diyemez. Bunları reklamda ve propagandada çok açık kullanma şansı yoktur. Öyleyse en iyi teknik, görüntülerin içine gizlice yerleştirmektir. Buradaki ana yöntem görünmesi için saklamaktır. Teknik ilk anda gözünüzün görmemesi ama bilinçaltınızın fark etmesi üzerine kuruludur. O yüzden reklamlardaki görüntüler flu, yorumlanamaz, tam olarak nitelendirilemez ve ispatlanamaz olarak kullanılır. Ölüm ve dehşeti çağrıştırmak için

kullanılan sembol, kafatası silüetidir. Cinselliği çağrıştırmak için yerleştirilen görüntüler ise penis silüeti, çıplak vücutlar ve çeşitli şekillerde yazılmış cinsellik yazılarıdır. Bu tür semboller reklamlarda görülmeyecek şekilde konular böylece bilinçaltına bir çengel atılır. Ürperti veriyor, değil mi?

Bunun dışında renklerin bilinçli kullanımını da insanları belli seçeneklere yönelebiliyor; zira yapılan araştırmalara göre renklerin insanlar üzerinde belirli etkileri var. Sözgelimi dünyadaki gıda firmalarından birçoğu logosunda kırmızı rengi kullanıyor, çünkü bu renk mutluluğu simgeler, iştah açar ve kan akışını hızlandırır. Yahut bankalar yeşilden faydalanır; çünkü yeşil güven verir. Ülkemizde

bankalarda ağırlıklı ton mavidir ki mavi, sakinleştirir. Hani insanın aklına da gelmiyor değil, içi boşaltılan bankalar tarafından dolandırılan halkın yakıcı öfkesine karşı bir önlem midir bu?

Görüyoruz ki karşımızda kesinlikle küçümseyeceğimiz ve küçümsemememiz de gereken bir düşman var. Ya bizim durumumuzu nasıl değerlendirmek gerekir?

Genel anlamda örgütümüzün A/P faaliyetleri incelendiğinde ileri bir noktada olduğumuz söylenemez. Faaliyetimizi beslemesi gereken A/P araçları ve siyasal iletişim tekniklerine hâkim olamadığımızı, sadece dar pratik içine düşmelerimize ve kitleye ulaşma noktasında yaşadığımız sıkıntılara bakarak rahatlıkla saptayabiliriz. Uzattığımız bildiriler çoğunlukla okunmadan kenara itiliyor, afişlerimiz ve pullarımız çoğu zaman dikkat çekmiyor, dergimizi yeterince etkin dağıtamıyoruz. Yani aslında kendimizi ve derdimizi kitlelerle paylaşamıyoruz. Doğallığında bu

durum bizde de yer yer umutsuzluğa ve bıkkınlığa yol açabiliyor.

Bir düşünelim...

Pul tasarlıyoruz; ancak puldan ziyade bildiri gibi. Oysa pulun amacı nedir? Bir konuyla ilgili dikkat çekmek, tepki ya da kafalarda soru işareti yaratmak. Pulun amacı bir konuyu anlatmak değil, o, bildirilerimize ve yayınlarımıza özgülediğimiz bir amaç.

Yayınlarımız elbette oldukça nitelikli, keyif ve biraz da haklı bir gururla okuyoruz; ancak mizanpajla ilgili sorunlar yaşıyoruz. Bunun yanında yayınımız ne yazık ki kitle yayın organı olmaktan uzak bulunmaktadır. Dergimiz belki de faaliyetimiz açısından en çok önemseydiğimiz aracımız. Bu yüzden sürekli ileriye taşımamızda bir o kadar önemli.

En doğru ve bilimsel düşüncelere sahibiz. **Yöntem olarak diyalektiği benimsiyoruz ve aslında diyalektik düşünme, önümüze uçsuz bucaksız olanaklar seriyor. Oysa biz bu olanakları elimizin tersiyle itiyoruz.** Elimizde 1917 Ekim Devrimi ve 1949 Büyük Çin Kültür Devrimi deneyimleri var. Bunlardan öğrenip deneyimleri ileri taşımak gibi bir olanak yanı başımızda dururken biz dar pratiğe saplanıp kalmayı seçiyoruz. Evet, bir seçim bu. Bugün “eski solcular” art arda reklâm şirketleri kuruyorlar ve başarılı işler de yapıyorlar. Çünkü yöntem olarak diyalektiğe hâkimler. Egemenler ajitasyon/ propagandayı bizden öğrendiler. Bizim elimizle ittiğimiz deneyimlerden onlar faydalanıyorlar.

Tüm bu nedenlerle aslında A/P ve siyasal iletişim üzerine tartışmalar bugün tam da bizim yürütmemiz gereken tartışmalar. Hepimiz örgütümüzü tüm varlığımızla sahipleniyoruz ve mücadelemizi sürekli ileri taşımak istiyoruz. Bu yüzden faaliyetimizin olmazsa olmazı ajitasyon ve propaganda konuları üzerinde olabildiğince derinleşmemiz gerekliliğini acilen bilince çıkarmamız gerekiyor. Devrimci olanlar bizleriz, egemenler değil. Onlar için görünen tek gelecek tarihin çöplüğünde çürümek. Geleceğe şekil verecek olan bizleriz. Üstelik “bugün dünden daha güçlü, devrim mücadelesinde kararlıyız”.

Şan olsun 5. Konferansımıza!

Kaynaklar:

Ahmet Şerif İzgören, “Eşikaltı Büyücüler”

www.wikipedia.org

Levent Yaylagül, “Kitle İletişim Kuramları”

Oya Tokgöz, “Seçimler, Siyasal Reklamlar ve Siyasal İletişim”

KÜLTÜR SANAT ANLAYIŞIMIZ ÜZERİNE

Devrimi kitlelerin eseri olarak gören insanlar için kitlelere ulaşmanın günümüzdeki birçok yolundan biri olan kültür sanat alanını önemsememek yahut gereken önemi vermemek ciddi bir yanlısıdır. Devrimci mücadelenin kültür sanat ayağındaki boşluk veya göz ardı edilmişlik kalem cephesinin ciddi bir kanadını zayıflığa götürecektir. Hatta eksik bırakılan kültür sanat sistemin saldırılarıyla birlikte, saflarımızda oluşturacağı gediklerin ötesinde karşı devrimci güçlere destek sağlayacaktır. Aksine bizler devrimci mücadele ve kültür sanat çalışmalarımız arasındaki ilişkinin doğru bir tahlili ile hem bu alanın mücadelemizin ayaklarından biri olduğunu anlayacağız hem de doğru bir tarzda ele alabileceğiz.

Nasıl ki burjuva-feodal sistemin saldırıları yalnızca

kolluk kuvvetleri aracılığıyla değil de eğitim, medya, internet vs. topyekün oluyorsa, bunlara karşı yürütülen mücadelede her cephede olmalıdır. Kültür sanat alanındaki mücadele de bu cephelerden biri olarak, saldırılara karşı kendini savunmak, mücadele etmek ve düşmanı yok etmek zorundadır. Şu an için sistemin kültür sanat alanındaki çok yönlü, sayısal olarak kat ve kat fazla, ayrıca yüksek maddi imkanlarına karşın ortaya koyduklarının niteliksizliği gözler önündedir. Bu niceliksel olarak güçlü fakat niteliksiz eserlerin karşısına, belki maddi olanakların kısıtlı, belki kültür sanatın her alanında var olamayacak fakat halk kitleleriyle bütünleşmiş, kitleleri ve ötesinde devrimci mücadeleyi nitelik ve nicelik olarak ileriye taşıyacak bir cephe oluşturulmalıdır. Yüzyıllardır uyutulmuş, baskı altında tutulmuş, en ufak bir hak talebinin dahi zor ve baskıya maruz kaldığı demokrasi bilinci otur-

mamış bir halk gerçekliğiyle karşı karşıya olduğumuzun farkında olmamız gerekmektedir. Kitleleri etkilemek, birleştirmek ve düşmana karşı tek bir yumruk haline getirip, biriken öfkesini doğru bir hedefe yöneltmek noktasında atlanılmaması gereken bir araç olarak, kültür sanatın devrimci mücadelenin ayrılmaz bir parçası olduğu kavranmalıdır.

Düşmanlarımıza karşı halkı mücadeleye ve savaşa karşı cesaretlendirmeli, düşmanın sömürü ve zulmünü gözler önüne sermeliyiz. Halk kitlelerinin mücadelelerine ise elimizden geldiğince destek olur onu överiz tabi ki bu noktada köylülerin, küçük burjuvazinin taşıdığı yanlış düşünceleri yahut proletarya içine nüfuz etmiş küçük burjuva zaaflarını görmezden gelmez bu zaaflarından kurtulmaları, mücadele de daha emin adımlarla ilerlemeleri için yardımcı oluruz. Bunu yaparken de düşmanlarımıza takındığımız tavırdan farklı olarak bu geri ve zayıf yanlarla uzlaşmadan zamanla ve sabırla kitleleri kültür sanat faaliyetimizle de şekillendirme çabası göstermeliyiz.

Bu gereklilikte ancak doğru bir sınıf tavrının oluşması ve ulaşılması hedeflenen kitlenin tanınmasıyla görevini yerine getirebilir. Kültür sanat eserlerinin kimin için yaratıldığı burada önemli bir yerde durmaktadır. Kültür sanatın ezilen ve sömürülen, yani en geniş halk kitlelerine ulaşması elbette hedef teşkil etmektedir. Fakat anın koşulları da göz ardı edilmeden şu an için ulaştığımız kitlenin doğru bir analizi de bizi doğru politikalar üretmeye ve ileriye adımlar atmaya yöneltecektir. Bu aşamada gerçekçi olmamız zorunludur; okurumuz, dinleyicimiz, seyircimiz hangi sınıfsal, mezhepsel, toplumsal olarak hangi konumda bilmeliyiz. Onların anlayışlarını, olgulara yaklaşımlarını, birbirleriyle olan ilişkilerini vs bilmeliyiz, çünkü bunları bilmeden esas gerçekliğimizi ortaya koyamaz, gerçekliğimizin tam manasıyla ortaya koyamadan da ne ona hükmedebilir ne onu değiştirebiliriz.

Günümüze kadar olan sürece baktığımızda yani, mücadele içinde tohumları atılan ve filizlenen kültür sanat çalışmalarını inceleyerek de eksik ve yanlış yanları ile dersler çıkarmalıyız. Aslında kendi içinde cevap barındıran bir yerde duran bu düşünce halkla birlikte bulunduğu zaman yaratıcılığa girişildiğinin göstergesidir. Çünkü bir çok sanatçı ulaşmak istediği halkı tanımaz. Birçok sanatçı anlattığı kişileri tanımamaktadır, halkın dilini, deyimini, yaşamdan algıladıklarını, olaylara karşı oluşan hislerini

bilmemektedir. Eğer sanatçı gerçekten halka ulaşmak istiyorsa üstten bakışını, kitleden uzak nutuklarını bir kenara bırakıp kitlenin kendisine, dil ve kültür zenginliğine yönelip bundan doğru bir yaratıcılığa girişmelidir.

Kitlenin kendisini anlamasını istiyorsa daha anlaşılır bir ifadeyle; anlatmak istediğinin kitleye tam manasıyla ulaşmasını istiyorsa kitlelerle birlikte olmalıdır. Belki kısa vadede olmayacak, belki kolay ve kesin kazanılabilecek bir süreç olmayacak, ancak bu bütünleşme sürecini göze alamayan kişinin kitlelere ulaşması olanaksızdır. Bu konuda Mao kendi yaşamından aktardığı bir kesitte: “*Hayata bir öğrenci olarak atıldım ve okulda öğrenci alışkanlıkları edindim; (...) o zamanlar dünyadaki temiz insanların sadece aydınlık olduğunu, buna karşılık işçilerle köylülerin aydınlara kıyasla pis olduklarını sanıyordum. (...) Ama devrimci olup da işçilerle, köylülerle ve devrimci ordunun askerleriyle birlikte yaşamaya başladıktan sonra, zamanla onları iyice tanıdım, onlar da zamanla beni iyi tanıdılar. (...) Duygulara meydana gelen değişiklikten bir sınıftan öbürüne geçmekten kastedilen işte budur. Aydın çevrelerden gelen yazarlarımız ve sanatçılarımız eserlerinin kitleler tarafından kabul görmesini istiyorlarsa, duygu ve düşüncelerini değiştirmek ve yeniden şekillendirmek zorundadır. Böyle bir değişme, böyle bir yeniden şekillendirme olmadan ortaya iyi bir şey koyamaz ve kitlelerce yadırganırlar*” demektedir. Buradan da anlaşılacağı üzere kitlelere ulaşmak isteyen kişi dünyaya bakışını ve duygularını değiştirmek zorundadır.

Bundan sonraki aşamada ise kitlelerle buluşmak ve onlara kendi dilinde hitap etmek sadece yeterli olmayacaktır. Devrimci mücadele ve sanata hizmet etmek isteyen kişi her devrimcinin yapması gereken gibi kendimize kılavuz olarak seçtiğimiz Marksizm-Leninizm’i kavrama çabası içerisine girmelidir. Toplumsal ve tarihsel süreçlerden kopuk, soyut gerçeklerle hareket etmemelidir.

Ayrıca bir diğer önemli nokta pratik süreçte karşımıza sıkça çıkan sorulardan birini de açıklamak gerekmektedir. Nitelik bakımından çok yüksek eserler elbette üretilebilir ancak ulaşmak istediğimiz kitlenin anlamadığı, anlatmak istediğimizi karşı tarafa aktaramadığımız eserlerin bir anlamı olmayacaktır. Nicelik olarak çok iyi eserler de üretebiliriz, çok geniş ve günbegün artan bir takipçi kitlesi yaratabiliriz. Bu aşamada ulaştığımız kitlenin algı şeklini, düşünme biçimini bir nebze olsun değiştiremeyip, hep aynı seviyede kendimizi tekrarlıyorsak da hedefimiz olan değiştirme dönüştürme kısmını atlamış oluruz. Bu nedenle bu iki kavram arasındaki ilişkiyi anın somut koşullarından doğru belirleyip öncelik ve yönelim olarak belirleyerek hem daha geniş çevreyi hedefleyip, hem de

hitap edebildiğimiz kitlenin ileriye doğru adımlar atmasını sağlamalıyız.

Ayrıca sanatımız mevcut mücadeleden beslendiği noktada mücadeleyi de kendi alanında beslemelidir. Bunu yaparken dar bir kitleye hitap eden değil, geniş kitlelerin sorunlarını anlatan, geniş kitlelerin kendini bulabileceği kültürel sanatsal faaliyetler ortaya koymak önemlidir. Gerillayı ya da şehitlerimizi anlatan marşlarımız, türkülerimiz elbette değerlidir, ancak bununla yetinme ufkumuzun darlığını ve kendimizi tatmin etmekten öteye gidemediğimizi gösterir. Gerçek anlamda işçilerin, emekçilerin yaralarına, estetik kaygıları da göz önüne alarak, esaslı bir unsur olarak yer vermeyen bir kültür sanat anlayışı gerçek anlamda bir devrimci sanata vücut veremez. Bu anlamda sadece halkın yaşadığı ekonomik zorluklara değinmekle de yetinilemez. Kültür sanat faaliyetimiz ezilen ulus ger-

çekliğinin farkında olarak, buna dönük teşhir ve şovenist duygulara karşı da mücadele yürütür. Asimile ile mücadele eden dillerin yaşam alanı bulması ve yok olmaması için o kültürün mirasını gün yüzüne çıkarmak için uğraş verir.

Ülkemizin sosyo-ekonomik yapısı ve erkek egemen sisteminden kaynaklı olarak kadınların görmüş olduğu ırksal, mezhepsel, cinsel, ekonomik kaynaklı her türlü ayrıımı reddetmenin bir yolu da yine kültür-sanattır. Kültür sanat faaliyetlerimiz bu tür algıların kırılması ve bunu için gerekli olan mücadeleyi destekler. Sistemin bu yönünü çözüm yönlü teşhir eder.

Özcesi kültür- sanat anlayışımıza göre faaliyetlerimiz devrim mücadelesinin bir parçası olarak, devrim için gerekli yönelime kayıtsız kalmaz. Anlayışımız hayattan kopuk sanata değil, bizzat hayatın ta kendisi olan ve içinde yaşam bulduğu hayatı değiştirmeye dönük sanata vücut verir.

ATİK – YDG Temsilcisinin Yeni Demokrat Gençlik 5.Konferansı'ndan İzlenimleri

Yeni Demokrat Gençlik 5. Konferansı 25-26.12.2010 tarihleri arasında Ankara'da gerçekleştirildi.

Yeni Demokrat Gençlik ülkemizde halk gençliğinin, anti-emperyalist, anti-feodal ve anti-faşist nitelikte devrimci bir gençlik örgütü olarak halk gençliğini örgütleme hedefiyle ihtiyacın ürünü olarak ortaya çıkmıştır. ATİK-YDG olarak YDG'nin Ankara'da Çiğdem Yılmaz ve Ferdi Karacan yoldaşlara atfen, "Bugün dünden daha güçlü, devrim mücadelesinde kararlıyız! Zafer Bizim olacak, Kitlelerle kazanacağız" şiarıyla gerçekleştirdiği 5. Konferansına katılma mutluluğunu yaşadık. Geçen yıl çeşitli çalışmalarımızdan kaynaklı 4. Konferansa katılma olanağımız olmamıştı. Kardeş örgütümüz olan YDG'nin 1 yıllık merkezi, politik ve örgütsel yöneliminin çizildiği ve şekillendirildiği konferans kuşkusuz ki bizim açımızdan da büyük öneme sahiptir. Temel anlamda, halk gençliğinin anti-emperyalist, anti-faşist, gençlik örgütü ve örgütlenme mevzisi olma iddiasıyla çıktığımız bu yolda özellikle misyonumuz ve siyasal birliğimizin pekişmesi ve aynı zamanda birbirimizden öğrenmenin gerekliliğinden hareketle sorunlarımızın üzerine gitme noktasında, yetmezliklerimizi aşma iradesiyle ortak devrimci çizgide yürümenin ihtiyacı bugün, dünden dahada önemli bir görev ve gereksinim olarak önümüzde durmaktadır.

Batı Avrupa'da Türkiyeli göçmen ve göçmen kökenli gençliğin demokratik-akademik ve ekonomik talepleri yakıcılığını sürdürmektedir. Dolayısıyla bu taleplerin gerçekleşebilmesi, halk gençliğinin temel haklarının kazanılması ancak ortaya koyacağımız doğru bir siyasal çizgi temelinde kitle çalışmasının sistematik olarak geliştirilmesi ile mümkündür. Bunun içinde anti-emperyalist, anti-faşist kimliğin ATİK-YDG olarak örgütsel bütünlükte ete kemiğe bürünmesi gerekmektedir. Nitekim Yeni Demokrat Gençlik'in 5. Konferansında genel açınsından sorunu bu temelden ele almaktadır. Bizler içinde, Batı Avrupa'daki görevimizin esasta halk gençliğinin devrimcileşmesi üzerinden şekillenmesi gerektiğini belirtmek gerekir.

"Örgüt bilincimizi süreklileşmiş kitle çalışması öreerek geliştirelim" başlığı ile tartışılan bir yıllık merkezi, poli-

tik ve siyasal yönelimde ana hatlarıyla örgüt bilinci, kitle çalışması ve bu bağlamda devrimci teori ışığıyla DKÖ'lerde örgütlenmenin önemi üzerinden tartışmalar daha da derinleştirilmiştir. ATİK-YDG olarak nisan ayında Yeni Demokrat Gençliğin gerçekleştirdiği eğitimin özelleştirilmesi ve ticarileştirilmesine karşı uluslararası eğitim sempozyumuna katılım sağladık ve Avrupa'da Bologna sürecinin etkileri bununla birlikte öğrenci hareketinin gelişimini konu alan bir sunum gerçekleştirdik. YDG'nin İstanbul'da gerçekleştirdiği sempozyumda özellikle

konuların genişliği ve tek tek spesifik alanlarda yüksek öğrenimde Bologna sürecinin yansımalarının somut olarak ortaya koyulduğu ve siyasal belirlemelerdeki öngörü YDG'nin DKÖ'lere verdiği önemi bu anlamıyla da ortaya koymakta. Esasen bu süreçten itibaren daha yoğunluklu olarak YDG'nin örgütsel sürecini takip ettiğimizi ve önemli bir ısrarın olduğunu söylemek gerekir.

Emperyalist-kapitalist sistem evrensel düzeyde örgütsüzlüğü dayatmakla beraber, ideolojik saldırıların da ise hız kesmemekte. Tasfiyeciliğin gelişim sağladığı ve bundan hareketle özelde reformizmin devrimci saflara dayatıldığı bu süreçte sistem "tehlikesiz devrimciler" yaratma uğraşındadır. Tam da bu anlamıyla devrimci ilkelerde net olmak ve özellikle devrimci teori ışığında siyasallaşma ve örgüt bilincinin gelişimine önem vermek devrimci iddamızın gerekliliğidir. İşte YDG konferansında bu temelde bir ısrarın ortaya çıkması hem önemliyken aynı zamanda heyecan vericidir. 4. Konferans hariç önceki konferanslara katılma olanağını bulmuştuk. Yalnız söyleyebiliriz ki 5. Konferansta, özellikle kitlesel katılımın yanısıra, genç ve canlı bir potansiyelle karşılaştık. İstanbul, Ankara, İzmir, Çanakkale, Denizli, Balıkesir, Erzincan, Dersim, Malatya, Sivas, Artvin, Mersin, Antep, Amed, Eskişehir olmak üzere birçok ilden katılımın sağlandığı konferans verimli ve yoğunlaşmış bir tartışma ile geçti. Yaklaşık 150 kişinin katılım sağladığı konferansta iki gün boyunca geç saatlere kadar tartışmalar devam ederken YDG'lilerin yol yorgunluğuna rağmen özverisi ve fedakarlığı örnek alınması gerekir. Geçmiş süreç değerlendirmesi, ana konu ve serbest kürsü

bölümünde önemli noktalarda bir anlayış tartışması gerçekleştirildikten sonra Halkın Takımı Grubunun Çiğdem ve Ferdi yoldaşların anısına sergilediği tiyatro sahlonda büyük alkışlar ve sloganlarla karşılandı.

Konferansın 2. gününde ise, önümüzdeki süreç sunumunun ardından üniversitelerde yükselen faşist saldırılar, Kürt halk gençliğine yönelik saldırılar konulu sunumların ardından verilen öğle arasından sonra Genç-Sen çalışması üzerine, liseli gençlik çalışması, YDG merkezi kadın komisyonu sunumlarının ardından geçmiş dönem değerlendirmesi ve önümüzdeki süreç noktasında bütünlüklü bir sunum gerçekleşti. Zaman sıkıntısı ve uzak bölgelerden gelen YDG'lilerin yol sorunundan kaynaklı bazı sunumlar yapılamasada merkezi buluşmalarda diğer sunumların yapılması kararı alındı.

Yazımızı bitirmeden önce, özellikle konferansta geçmiş süreci değerlendirme yazısında bir söze değine-

lim. "Devrimciliğin yani değiştirip dönüştürmenin tek yolu devrimci teori ışığında, doğru politikalarla ortaya koyacağımız pratiktir" deniliyor. Doğru politikadaki ısrar değiştirip dönüştürmenin yegane yoludur. İşte bu temelde özellikle YDG'nin tıkanıklıkları aşma, geniş gençlik yığınlarını örgütleme hedefi ve bu noktadaki istem umut vericidir. DKÖ'ler kapsamında örneğin Genç-Sen çalışması noktasındaki emek devrimci yönelim çerçevesinde sonuçlarını verebilecektir. Yazımızı Mehmet Demirdağ yoldaşın sözleriyle bitirelim; *"İyi ve güzel şeyler için yaşıyorsan hayatta, ölüm de o kadar güzeldir. Durum iyidir, çünkü çözümsüzlüğün değil çözümün, dağılmanın değil birleşmenin, karamsarlığın değil umudun yolundayız. Durum iyidir çünkü boş hayallerle değil, gerçek sorunlarımızla uğraşıyoruz"*.

Evet, gerçek sorunlarımıza çözüm arıyoruz, çünkü gerçekler devrimcidir. **ATİK YDG**

ÖYKÜ

UMUDUN HİKAYESİ

Tarihin sayfalarında silikleşmiş bir hikaye. Kilide vurulmuş bir kitapta açılmaya çalışılan bir hikaye. O hikaye ki, anlamların ve terimlerin gerçekliği karşısında cezaya çarptırılmış, yasaklanmıştı. Bu hikaye yol gösterirdi aşkını kaybetmiş sevdalara, bu hikaye ilham verirdi umutsuzluğa mahkum edilmiş çocuklara. Şaşırtmadı tarih, şaşırtmadı kendini. Kesti cezayı, karar; Tecrit! Yalnızlığa mahkum ettiler umudun kutup yıldızını. Çürümeye terk ettiler, ama bilmediler. Çürür mü umudun sahiplendiği düşünceler? Çürümedi. Yıllar sonra buldular o kitabı. Yıllar sonra okumaya başladılar o hikâyeyi. Biliyorlardı hikâyenin sahipleri. Biliyorlardı bir gün kilit açılacak ve umut yolcuları bu hikâyeyi bütün insanlığa okuyacaktı.. Tabi ki biliyorlardı, tabi ki inanıyorlardı. Nasıl inanmasınlar?

Zaten bir inanç uğruna yazmadılar mı bu hikâyeyi? Zaten bir inanç uğruna bu bedelleri vermediler mi? Bile bile ve seve seve ortaya koymadılar mı yüreklerini? Yüreklerinin kelepçeleneceğini bildikleri halde vermediler mi kararlarını? Feda etmediler mi bu yüzden yaşamlarını, bir inanç uğruna, bir sevda uğruna... Beklenen gün gelmişti. Kitap açıldı ve hikaye dilden dile yayılmaya başladı. Herkes birbirine anlatıyordu bu hikâyeyi. Bütün insanlık bu hikâyeyi konuşur oldu. Hikaye şöyle başlıyordu.. Genç adam gecenin bir yarısı sokak ortasında etrafını süze süze ilerliyordu.

İçinde bir ürperti vardı. Sanki bir fırtına kopacaktı ve bütün şehir bu fırtına karşısında sessiz kalacaktı.. Öyle bir his kaplamıştı ki içini, hisleri gerçeğe yansıdı ve olanlar oldu.. Sanki aydan bir parça kopmuşçasına yeryüzü birden ışıdı. O saatte yoldan geçen gence, doğa sanki bir şeyler haykırmak istiyordu.. Anlatmak istiyordu hakikati. Gök gürlledi, yağmur yağdı, fırtına koptu ve sonunda hakikat gencin gözleri önüne serildi. Genç öğrendikleri karşısında uzun bir süre kendine gelemedi, kimse ile konuşamadı. Artık o gerçekleri görüyor ve biliyordu. Hakikat denilen şeyi gözle görmenin mahrumluğuyla genç bilge bir kişiliğe büründü. Artık bir amacı vardı, gördüklerini tüm insanlığa anlatacaktı. Tüm insanlık bunu nasıl bilecek diye düşünürken, o günü hatırladı ve aslında bunun da yolunu öğrendiğinin farkına vardı. Genç bu hakikati bir hikâyeye dönüştürdü ve herkese anlatmaya başladı. Hikâyeyi duyan bir diğerine anlatıyordu, o da başka birine.. Derken hikâyeyi bütün insanlık öğrenecekti. Bu hikâye, gerçekliğin ve umudun hikayesiydi. Doğallığında karşı çıkanlar ve engellemek isteyenler de olacaktı. Hatta o genci öldürenler de! Hikâyenin bir özelliği vardı. Anlamlar kapalı, sözcükler gizemliydi. Herkes severek dinlese de, herkes hikaye de anlatılmak istenenin pek anlamıyordu. Hikâyeyi anlatanlar seçkin kişilerdi. Onlar hayatı anlamlı kılanlardı. Onların artık daha zorlu görevleri vardı. Artık onlar umut yolcularıydı..

Dersim'den bir YDG'li

Ostim'deki patlama sistemin kirli yüzünü bir kere daha deşifre etti

3 Şubat günü Ankara'da 9 saat arayla iki patlama gerçekleşti. İlk patlama OSTİM Sanayi sitesinde bir jeneratör üretim tesisinde oldu. İlk bulgulara göre patlamanın nedeni fabrikada bulunan oksijen tüpleri olarak ifade edildi. İkinci patlama ise İvedik OSB'de gerçekleşti. Torna atölyesi ruhsatıyla çalışan, tiner ve boya imalathanesinde yangın çıktı. Tiner ve boyaların alev almasıyla yayılan yangında bir sürü araç da infilak etti. Arama kurtarma ekiplerini de müdahale ettiği patlamalarda toplamda 17 işçi hayatını kaybetti.

Her ne kadar egemenler; "Ostim'deki iş yerlerinde ihmal yok. Eğer çalışanlar ihbar etseydi gerekli önlem alınırdı. İhbar yoksa devletin yükümlülüğü de yoktur" diyerek suçu kendi üstlerinden atmış olsalar da; denetim yapılmayarak, iş güvenliği sağlamayarak bir numaralı fail konumundadırlar.

Bundan tam 3 yıl önce 23 kişinin öldüğü Davutpaşa'daki maytap fabrikasındaki patlamada "sorumluların bulunup cezalandırıldıkları" gibi bu katliam için de aynısını söylediler. Ancak söylemlerinin samimiyeti zaten pratiklerinden gözlenmekte. İşçilere Torba Yasa ile birlikte esnek çalışmayı, meslek liselerine staj ücretlerinin düşürülmesini getirenler, göçüklerde ölen işçiler için "ölüm madencilerin kaderlerinde vardır" diyenler, güvencesiz çalışmayı, ruhsatsız merdiven altı üretimi yaygınlaştıranlar, kene gibi emeğimizi sömürerek ken-

dini var edenler iş cinayetlerinin gerçek faillerini de bulamazlar.

Çünkü Ostim'deki katliamın faili sistemin ta kendisidir. O "gölgesini satamadığı ağacı keser." * Onun bütün ilişkileri meta üzerine kurulmuştur. Her şeyin meta olduğu kirlenmişliğin içerisinde ise; çarkı döndüren, milyonların emegidir.

Ülkemizin işsiz nüfusunu göz önüne aldığımızda ise; onlar için çark nasıl olsa dönecektir. Dışarıda milyonların işsiz olduğu bir ülkede; işçi; yeri gelir (tuzla'da olduğu gibi) kum torbası niyetine kullanılır, yeri gelir "kaderine ölüm" yazılır (maden işçisinde olduğu gibi). Çünkü iş güvenliği paradır. "Zaten kriz var"; daha fazla masraf çıkarmaya gerek yoktur o zaman. Gerisi ise bilinen hikâyeye; sendikasız, güvencesiz, güvenliksiz çalışma (kölelik) koşulları ve devamında iş kazaları (işçi katliamları)...

Her ne kadar yaşananlar "kader" olarak lanse edilse de; biz biliyoruz ki gelecek, dünyayı yaratan-üreten nasırlı ellerindir. Onların ayağa kalktığı; insanlık için özgürlüğü muştulayan gündür asıl geleceğimiz. Torba Yasa ile birlikte esnek çalışmanın yaygınlaştırıldığı, Bologna projesiyle gençliğin geleceksizliğe mahkûm edildiği bir süreçte, bize düşen ise asıl geleceğimizi, eşit-özgür bir geleceği, yaratma mücadelesine dört elle sarılmaktır.

İzmir YDG

MİLİTANLAR MERSİN'DE 3. KONGREYİ SELAMLADI!

Elimize e-posta yoluyla ulaşan eylemleri haber değeri taşıdığı için okurlarımızla paylaşıyoruz.

Elimize e-posta yoluyla ulaşan habere göre TKP/ML'ye bağlı gençlik örgütlenmesi TMLGB militanları geçtiğimiz günlerde bir yazılama eylemi gerçekleştirdiler. Habere göre militanlar Mersin Toroslar Mahallesi duvarlarına “Şan olsun 3. Kongremize! TKP/ML TMLGB” yazdılar ve kayıp vermeden çekidiler. E-postada “Ortadoğu halkları emperyalist sistemin işbirlikçi uşaklarını yerinden etmekte, isyanlarıyla bizlere

umut olmaktadır. Ülkemizde de işçiler, emekçiler, öğrenciler dipten gelen dalgayı hissettirmektedir. 3. Kongremiz sistemin halkımıza yönelik saldırılarına, devrimci, demokrat güçlere dönük tasfiye rüzgarlarına karşı net bir cevap olmuştur. Bu cevabı Partimizi ve Komsomolumuzu bir kez daha selamlamak boynumuzun borcudur. Şan olsun 3. Kongremize!” şeklinde bir açıklamada yapılmıştır.

KOMSOMOL MİLİTANLARINDAN ANKARA'DA YAZILAMA EYLEMİ

Elimize e-posta yoluyla elimize geçen habere göre Ankara **Şirintepe** ve **Şahintepe Mahallesi**nde yazılama eylemi yapılarak, TKP/ML TMLGB militanları tarafından, 3. Kongre selamlandı. “**Şan Olsun 3. Kongremize TKP/ML TMLGB**” şiarını duvara neşeden militanlar mahalle duvarlarını Parti ve Ordu imzalarıyla donattılar. Militanlar e- posta kanalıyla yaptık-

ları açıklamada “Üniversitelerde yükselen faşist saldırganlığa karşı, geleceğimize sahip çıkmanın tek yolu savaşmaktır. Eşit, parasız, bilimsel, anadilde eğitim talebimizi yükseltmek, saldırılara karşı koymak için tüm halk gençliğini 3. Kongremizin ışığında Komsomol saflarında savaşmaya çağırıyoruz! Şan olsun 3. Kongremize!” çağrısında bulundular.

Nice çocuğun yüzünde tebessüm yaratabilecek olmanın onuru...

Hayatım ev-okul arasında akıp gidiyordu. Kürt kimliğimden dolayı yurtsever görüşe sempati vardı. Kimliğimden kaynaklanan baskıları her Kürt genci gibi hissediyor, Ulusal Hareketi yakından takip ediyordum. Başka bir okuldan bir arkadaş gelmişti sınıfa. Birkaç gün içinde tanışıp sohbet etmeye başladık. Tartışmalarımızda belli noktalarda uzlaşabiliyorduk. Kendisi YDG'de örgütlü olduğunu söyledi. Daha sonra sürekli olarak YDG'den bahsetmeye başladı ve böylece benim de merak etmemi sağladı. Ben merak ettikçe o bıkmadan anlatıyordu. Bir değişim başlamıştı bende. Artık salt kimliğimden ötürü değil öğrenci olmanın, kadın olmanın vb. birçok konuda bu ülkede ezildiğimin farkına varıyordum. Doğallığında sisteme olan öfke kat kat artıyordu.

Gün geçtikçe kendimi YDG'nin bir parçası olarak görmeye başlamıştım. Sonra diğer yoldaşlarla tanıştım ve onların aralarındaki samimiyete, temiz yoldaşlık ilişkisine şahit olunca üzerimdeki yabancılığı atmaya ve örgütü daha çok benimsemeye başladım. Katıldığım eğitim çalışmalarının, tartışmaların etkisiyle günden güne hesap sorma bilincimin de geliştiğini hissediyordum. Artık eskisi gibi değildim. Sistemin açtığı yaraları hissettikçe bir şeyleri değiştirmek istiyordum. Bunun verdiği heyecanla gözlerim artık farklı bakıyordu dünyaya. Hiç okuma alışkanlığı olmayan ben kitap okumaya başlamıştım. Ve bu sayede tanıdım, İbrahim KAYPAKKAYA'yı. Tanıdıkça sahiplendim bu mirası. Her geçen gün bu kavganın haklılığına inandım. Artık sadece inanmak değil inandırmak istiyordum.

Evet. Ben de kendimi dünyayı temellerinden sarsacak bu davaya adayacaktım.

Böyle bir tanışmanın ardından geçen aylarda düzenlemiş olduğumuz YDG 5. Konferansı'na katıldım. Temel gündemimiz olan örgüt/örgüt bilinci konulu tartışmalar devrimci düşüncelerimin çelikleşmesini ve tecrübe kazanmamı sağladı. Aynı zamanda konferansın mücade-

lenin daha çetin alanlarında faaliyet yürüten Çiğdem ve Ferdi yoldaşlara atfedilmesi ayrı bir önem taşıyordu. Ve orda anladım ki yoksulluğu, zulmü, açlığı bitirmek istiyorsak dağ Çiğdemlerini, kavganın savaşçılarını unutmamak ve onların bırakmış oldukları mevzileri doldurmak gerekiyordu. Bu bilinci, bu umudu taşıyarak geri döndük alanlara. Ve ben orada anladım insan hayatının yaşayabileceği en güzel değişimi. Nice çocuğun yüzünde tebessüm yaratabilecek olmanın onurunu...

(İzmirden bir YDG'li)

"Sıra halkıma verdiğim sözü tutmaya geldi"

Bugün başka bir gündü. Çünkü evde, eve altı ayda bir gelen elleri işçi, yüreği emekçi, gurbetçi babam vardı. Sesi çok derindi, yüzü zaten tarifsiz. Yılların yorgunluğu vardı kara, kuru bileklerinde. Yılların çizgisi, uzunluğu, anlamsızlığı vardı kara, kirli gözlerinde. Babamdı o adam.

Sabah yine uyanmış, saç baş dağılmış bir şekilde ayanın karşısında elimi yüzümü yıkıyordum. Bugün başka bir gündü. Çünkü evde, eve altı ayda bir gelen elleri işçi, yüreği emekçi, gurbetçi babam vardı. Sesi çok derindi, yüzü zaten tarifsiz. Yılların yorgunluğu vardı kara, kuru bileklerinde. Yılların çizgisi, uzunluğu, anlamsızlığı vardı

kara, kirli gözlerinde. Babamdı o adam. Beraber büyümediğim, doğum günümü beraber kutlayamadığım, elimde elma şekeriyle, pembe şortumla parklara gidemediğim babamdı o adam. Sanmayın ki yaşıyordu. Aslında ölüm gibi sessizlik içinde kaybolup altı ay sonra tabutundan çıkıp geliyordu. Gurbetti anamı yaralayan. Gurbetti

abimi ve gurbetti benim kara gözlerimi, küçük yüreğimi yaralayan. Gurbetti, benim babasızlık hasretime ve her gidişinde yüreğime dolan çocukça damlalar. Yastığımı, yorganımı ıslatan, sevgisiz kalandı altı aylık gurbet. Ey benim kara kuru bilekli emekçim, hasretim, yüreğimin yokluğu, sevgisiz gözlerimin esiri işçi babam. Senin eserin, bu devrimci küçük kadın. Senin eserinin babam. Ben devrime gönül verdiğem senin sayende, dağ gibi yiğit babam...

(...) Kahvaltı hazırlanmıştı, uzun zaman sonra bir aradaydık, şehrin kirliliğinde masum kalan köylü ailemle. Babamın eski devrimci olduğunu o masada öğrenmiştim ilk defa. Kabarmış, gururlanmışım. Benim babam eski devrimci, fakir bir işçi bense onun küçük kara kuzusuydum. Deniz Gezmişlerden başlamıştı hikayem. Oysa ki

başka bir siyasetin tabelasını gördüm. Girdim içeri hiç çekinmeden. Belki Partizan'a ulaşırım diye oturdum. Başladık sohbe. Sohbet ederken arkadaş biz "Troçkistiz" dedi. Troçki kimdir, nedir bilmiyordum. Devam ettim burada kalmaya. Sessiz sakin bir yer, biraz kendime geliştiririm dedim. Bekle bekle Partizan'dan ne gelen var ne giden. Mutfakta arkadaşla otururken içeri iki kişi girdi. Elllerinde İşçi-Köylü vardı. Beklediğim gün gelmişti. Protokolü bırakıp çıktılar. Ne yapacağımı şaşırdım. Karşımda iki tane Partizan'cı vardı. Çok heyecanlanmışım. Partizancılar bürodan çıktılar ve arkalarından koşmaya başladım. Yoldaşların önünü kestim, adres istedim. İkisi de şaşkınlık içinde adresi verdiler. Başladım adresi aramaya. İlk gittiğimde bulamadım. İkinci gidişte yine, üçüncü gidişte yine bulamadım. 4. ve son gidişimde yine bulama-

Partizancıyım. İbo'ya sözümü tuttum. Sıra halkıma verdiğim sözümü tutmaya geldi. Eminim güzel günler göreceğiz...

babam eskiden İbrahim çizgisindenmiş. Ne çok kahrettim sana yiğit babam. Sana eski devrimci derken ne çok kahrettim. "Eskinin komünisti, kirli zamanın Atatürkçüsü. Belki de bizim için, çocuklarımız aç kalmasın diye vazgeçtin sevdadan ve kirlendin sen de. Kapitalizm senin bu fedakarlığına açmış baksana, altı ayda bir gelir oldun eve. Kapitalizm acısa da ben sana acımam 'kivram'. Sana acımak sana ihanettir."

Babamın eski "İbo'cu" olduğunu öğrenip düştüm yollara. Hangi örgüt sahipleniyor acaba bu muazzam adamı dedim. Bir gün evde heyecanla 1 Mayıs'ı izliyordum. Hangi yıl olduğunu hatırlamıyorum. Çok heyecanlıydım. Birden İbo'nun resmini gördüm bir flamada. Flamada İbo yoldaşın resmi, altında PARTİZAN yazıyordu. O gün karar verdim PARTİZAN'cı olacaktım. Araştırmaya başladım. Yıllarca bulamadım. Artık canıma tak etti bulacaktım. Dışarı çıktım. Merkezde dolanırken diğer siyasetlerin tabelalarını incelemeye başladım. PARTİZAN diye bir tabela hiç yoktu. Tekrar başımı kaldırdığımda

dım. Artık şüphelenmeye başladım. Yol üzerinde adres aldım, güvenemediler de yanlış adres mi verdiler dedim. Hiç yılmadım. Tanıdığım bir kitap satıcısı vardı. Ona gittim, beni Partizancılara ulaştır dedim. Söz verdi ulaştıracaktı. Ben bir yandan onun haberini bekliyordum, bir yandan da araştırmaya devam ediyordum. İnternette bütün Partizan gruplarına, hatta profilinde İbo'nun resmi olan herkese mesaj attım. Ankara Partizan'ın adresini alabilir miyim diye. Onlardan da cevap gelmedi. En son Dersimliler Derneği'ne gittim. Maalesef orada da olmadı. Artık umudumu kaybetmişim. İçimdeki İbo sevgisine engel olamadım. Bir gün telefonum çaldı. Kitap satıcısı arkadaşım aramıştı. Yoldaşlar o günkü heyecanımı unutamiyorum. Ellerim titriyordu. Ağlayacaktım resmen. Sonunda görüştüm yoldaşlarımla. Mükemmel bir gündü. Tarih 01.11.2010 diye ajandama bile kaydettim. Dört aydır Partizancıyım. İbo'ya sözümü tuttum. Sıra halkıma verdiğim sözümü tutmaya geldi. Eminim güzel günler göreceğiz...

Ankara'dan Liseli bir YDG'li

Devrimci Kitle Faaliyetine Dair..

“Bir gencin devrimci olup olmadığını tayin etmek için ölçüt nedir? Bunu nasıl fark edebiliriz? Bunun için tek ölçüt vardır, bu onun geniş işçi ve köylü yığınları ile kaynaşmayı isteyip istememesi ve bunu uygulayıp uygulamamasıdır. İşçi ve köylü ile kaynaşmayı isteyen ve bunu uygulayan devrimcidir. O bugün işçi ve köylü yığınlarıyla kaynaşırsa o bugün devrimcidir; ama yarın kaynaşmazsa veya tam tersine, halkı ezerse o zaman devrimci olmayacak veya karşı-devrimci olacaktır.”
(Mao Zedung)

Mao Zedung yoldaştan yaptığımız uzun alıntıdan da anlaşılacağı gibi “devrimciliğin”, “aydın olmanın” kıstası halk kitleleri ile kaynaşıp-kaynaşılmaması durumudur. Yani bugün bizler ne oranda halkımız ile bütünleşip kaynaşabiliyorsak devrime, bu gerçeklikten ne kadar kopuk isek de pratik olarak karşı-devrime hizmet ediyoruz demektir.

YDG içinde de son süreçte üzerinde oldukça yoğunlaştığımız “kitle çizgisi”, “militanlaşmak”, “devrimcileşmek” gibi konular Mao’nun işaret ettikleriyle bire bir örtüşmektedir. Aktivistlerin halkın karşısındaki konumu, onlarla ilişkisi o aktivistin niteliğini belirlemede önemli ölçütlerden bir tanesiyse, militanlaşmayı bu gerçeklikten bağımsız ele alamayız. Örneğin çoğu zaman ders saatlerinin yoğunluğundan yakınabiliyoruz. Gereğesi ise faaliyete yoğunlaşmamak vs. gibi nedenler oluyor. Faaliyet alanımız üniversite ve okulda vakit geçirmek bunu engelliyor.(!) Bu gerekçeden öte, bir bahanedir. Fabrikada çalışma yürüten bir birey için çalışma alanında işçilerle vakit geçirmek ne kadar önemliyse, okul da bizler için aynı öneme sahiptir. Örneğin derslerle pek ilgisi olmayan, örgütlü bir öğrenciyi ele alalım. Onun okuldaki sorunlarla ilgilenmesi, mesela Fen Edebiyat Fakültesi öğrencilerinin yaşadığı formasyon sıkıntısı üzerinden basın açıklaması, yürüyüş vs. örgütlemeye kalkışması “pek tutmayan” bir şeydir. Çünkü o birey öğrenciler karşısında artık bir “marjinaldir” ve “politik çıkarlar” uğruna öğrencileri “kandırmak” ister. Elbette ki burada tartışılan samimiyet-niyet gibi kavramlar değildir. Hiç kuşkusuz her yoldaşımız samimi bir şekilde mücadele etmektedir ve bu konuda niyet tartışması yapmak hem yersiz hem de tüm yoldaşlarımıza haksızlık olacaktır. Tartışılan sadece pratik içinde yapılan hatalardır.

Çoğu zaman dile getirdiğimiz bir başka şey de ; “Öğrenci

olmamızdan kaynaklı küçük burjuva özelliklerimiz oldukça fazla, bu düşünce yapımız maddi gerçekliğimizden bağımsız değil.” vs. vs... Bu bir yanıyla doğruyken, bir yanıyla da kabul edilemez bir olgu, eksikliklerimize-yetmezliklerimize karşı geliştirdiğimiz bir savunma mekanizmasıdır. Devrimcileşmemenin, yeterince öğrencilerle bütünleşmemenin veya en genel ifadeyle söyleyecek olursak bilinç olarak proleterleşmemenin bir bahanesidir. Proleterleşmeyi salt “çekiç sallamak”, “kol gücümüzü kullanmak” olarak algıladığımızdan öğrencilik yıllarında gerçekten devrimcileşmeyi imkânsızmış gibi algılıyoruz. Elbette toplumsal üretim, toplumsal bilinci belirler ve insan yaşadığı gibi düşünür fakat bilinç olarak proleterleşmek çok daha farklı bir şeydir. Öyle olmasaydı, her işçi komünist bilince kendiliğinden ulaşabilseydi hiç kuşkusuz “komünist partisine” gerek kalmazdı değil mi? Marks, Engels, Lenin, Stalin ve Mao Zedung yoldaşlar iktisadi olarak küçük burjuva kökenli olmalarına rağmen, bilinç olarak bunu yıkmışlar ve dünya halklarının hafızalarına adeta isimlerini kazımışlardır. Aynı şekilde İbrahim Kaypakkaya, Deniz Gezmiş, Mahir Çayan da öğrencilerdir, fakat daha o yıllarda içinde buldukları sınıfın düşünce yapılarını büyük ölçüde yıkmayı başarmışlardır.

Doğrudur, öğrencilerin küçük burjuvaziye tekabül eden yapıları, yaşam tarzlarının yansımaları hepimizde olabilir, vardır. Peki, sorunları ortaya koyup, var olanı söylemek bilimsel olan mıdır? Sonuç üzerinden yapılan değerlendirmeler, nedenleri ve çözümlerini ortaya koymamak, sorunlara somut öneriler getirememek bizleri aynı yanlışa tekrar tekrar düşürür ve bu ideolojik kırılmalara yol açar. 5. Konferansımızın da üzerinde durduğu örgütlülüğümüzü bir adım daha ileri taşımak, sürekli olarak gelişmek gibi olgular eksikliklerimize karşı bilimsel yaklaşımdan geçmektedir.

Bahkesir

YENİDEN "AŞK" ÜZERİNE...

Halkımızın, devrimci demokrat kamuoyunun gözünde, "sonsuz bir kara sevdaya da" tutulsak, örgütümüzün, devrimciliğin değerini ve yerini her zaman korumamız gerekmektedir. Devrimci kültürümüz ve bunun ikili ilişkilere yansımaları bizim yarattığımız değerlerimizle ilgilidir ve bu yüzden sahip çıkmamız, sıkı sıkıya sarılmamız gerekmektedir. Sistemle aramıza kalın bir çizgi çekmenin yegâne yolu budur.

"...İnsanın özü tek tek her bireyin içinde bulunan bir soyutlama değildir. İnsanın özü gerçekte toplumsal ilişkilerin toplamıdır" diyor Marks. Bunu söylerken; insanın özünün değişebileceğine de vurgu yapmış oluyor. Tarihin akışı içerisinde değiştiği ya da değişebileceği en çok inkar edilen olguların başında ise "aşk" geliyor. Çoğu zaman toplumsal ilişkilerin, yani sınıfsal gerçeğin dışında görülen "aşk" bugün egemen sınıflar tarafından da ciddi ve etkili bir araç olarak kullanılıyor. Bir taraftan bakıldığında aşk mutluluk veren, güzellikleri de beraberinde getiren, doğru ele alındığında insanı

duygusal ve düşünsel anlamda geliştiren, kişinin cinselliğe dair güdülerini de sevginin varlığıyla birlikte doğru temelde karşılayan duygu ve düşünceler bütünüdür. Bir taraftan bakıldığında ise "aşk", hükümranın elinde ezileni kendine köle yapmak için kullandığı, en sevimli görünen ancak en tehlikeli ve öldürücü silahtır. Bugün yaygın olan çürüyen kapitalizm gerçeğinde elbette ikincisidir.

"Her üretim biçimi kendi kültürünü yaratır" belirlemesinden yola çıkarak, her üretim biçiminin kendi "aşk" anlayışını yarattığı gerçeği çok açıktır ve bugün de konuşmuş kapitalist düzenin sadık bekçileri buna uygun bir konumlanış içerisinde. "*Burjuvazi aile ilişkisinin dokunaklı-duygusal peçesini yırttı ve onu katıksız para ilişkisine döndürdü*" derken Marks da tam bu noktaya vurgu yapmıştır. Feodal toplumun "aşk" anlayışı ile kapitalist düzenin "aşk" anlayışı arasında dağlar kadar fark olması bir yana kapitalizmin kendi içerisindeki değişim süreçleri de kendi ikili ilişkiler anlayışını doğurmaktadır. Kapitalizm çürüdükçe "aşk"a bakış açısı da çürümekte, ikili ilişkilerin düşünsel yönünü yok sayan sistem, bugün özellikle burjuva medya eliyle ilişkilerin duygusal yönünü de yok

sayarak meseleyi sadece cinselliğe indirgemektedir. Ülkemiz özgülünde bu indirgeme daha tehlikeli bir hal almakta, feodal toplumun gerici bakış açısı ile emperyalizmin sözde "özgürlüğü" arasında sıkışıp kalmışlık özellikle halk gençliğini ciddi sorunlar yumağına itmektedir.

Genel tablo bu iken genel tablodan ideolojik ve elbette buna bağlı olarak kültürel anlamda köklü bir kopuşu gerçekleştirmeye çalışan devrimci örgütlülükler ve bu örgütlülükleri açığa çıkartan kişilikler açısından ise elbette durum farklıdır ya da farklı olmalıdır. Bugün

sistemin yoğun şekilde üzerimize saldırdığı tasfiye dalgasının yarattığı kültürel dejenerasyonun önemli bir ayağı da ikili ilişkiler açısından göze çarpmaktadır. İdeolojik bakımdan bireyde ve hatta yer yer bazı örgütlerde yaşanan ideolojik kırılma ikili ilişkilerde de sağlıksız bir kırılmaya yol açmakta, sapla saman karıştırılmaktadır. Geçmişte biz de dâhil olmak üzere birçok örgütlenme, büyük sorunlara yol açan sekter bakış açısını bugün reddetmektedir. Bu elbette büyük bir olumluluktur. Var olan gerçeği inkâr etmek daha büyük bir kirlilik yaratmaktadır. Belki bir gün "aşk" kavramı dünya üzerinden kalkacaktır, kuşkusuz sonsuz değildir. Ancak bugün istesek de istemesek de bu kavram yaşamımızda hayat bulmaktadır. Bugün bu gerçeği yok saymak yerine, gerçeği en doğru yerinden ele alarak ikili ilişkileri geriletici değil de ilerletici bir unsur olarak hayata geçirmeye çabalamak daha doğru olacaktır.

Bu gerçeği yok saymak, kontrollü olunması talebini abartmak gibi yaklaşımlar ne kadar yanlışsa meseleyi diğer uçtan ele alarak sistemin propaganda ettiği "cinsel özgürlük" olarak anılan, ama aslı özgürlüğün cinselleştiren

rilmesi olan anlayışı, örgütlülük içerisinde yaymak da o kadar yanlıştır. Özgürlük, demokrasi gibi kavramlar devrimcilerin, komünistlerin elbette savunduğu ve hatta uğruna savaştığı kavramlardır. Ancak bu uğruna savaştığımız kavramlar içi boşaltılırsa, özünden kopartılırsa, örgütlülükleri dağıtan, parçalayan, bireyi örgütten koparan kavramlar haline gelebilir. Hataya düşmemek, özgürlük kavramını “asi gençlik” gibi terimler uydurarak cinselliğe indirgeyen sistemin tuzağına gelmemek gerekiyor.

Kişi sınırsız bir “cinsellik” yaşadığı zaman değil, sistemin ve sistemin sinsice ya da aşıktan dayattıklarının dışına çıktıkça özgürleşir. Zorunluluğu kavradıkça örgütlü birey özgürlüğü de hisseder. Alternatif kültür yaratma iddiasına olan biz devrimcilerin bu iddiaya uygun bir yaşam biçimi geliştirmesi zorunluluğu, kaçamayacağımız bir zorunluluktur. Hiçbir şeyin sınıfsallığını inkar etmeyelim diyorsak ikili ilişkilere bakışımızın ve bu ilişkileri yaşayışımızın da sınıfsal olduğunu inkar edemeyiz. İkili ilişkilerimizi ele alalım ve yaşayışımız da bir sınıfa (burjuvaziye ya da proletaryaya) hizmet etmektedir. Sınırsız, kontrolsüz ilişkiler kurmaya çalışmanın ise kime hizmet edeceği malumdur.

Örgütümüz 20 yıllık tarihinde bu konuda belli asgari bir kültür yakalamıştır. Bu elbette zaman zaman hataların yapılmayacağı, kirliliklerin bize bulaşmayacağı anlamına gelmez. Bu bulaşma tehlikesi her zaman vardır ve yeni alanlarımızın geliştiği, örgütümüzün faaliyetçi yapısının çok samimi, ancak bir o kadar genç ve kültüre yer yer uzak bir bileşene dönüştüğü bir ortamda “tehlike çanları çalıyor” demektir. Özellikle yeni yoldaşların başka birçok konuda olduğu gibi ikili ilişkiler konusunda da bir an önce kültürü, yılların deneyiminden süzülüp gelen birikimin sonucu oluşmuş anlayışı özümsemesi gerekmektedir. Bu anlayışı bir gazete dağıtımına ya da bir mezar anmasında açığa çıkartmak kolaydır. Çünkü orada dış unsurlar da bizim lehimize. Ancak evimize gittiğimizde ya da arkadaşlarımızla baş başayken neyi nasıl konuştuğumuz, sevgilimize davranışlarımız en az gazete dağıtırken ne yaptığımız kadar önemlidir. Devrimciler yaşamın her alanında kendi bencil çıkarlarına değil proletaryanın çıkarlarına hizmet etmelidir. Devrimciler dava insanlarıdır, bir dava uğruna savaşmak için kendilerine, yoldaşlarına, örgüte ve

halka söz verirler. Bir adanmışlık söz konusudur ve bu adanmışlığın açığa çıktığı tek yer düşmanla birebir karşılaştığımız yerler değildir. Esas adanmışlık düşmanın sinsice bilincimize sızmaya çalıştığı yerde açığa çıkar. Dava insanı olmak demek her konuda ve elbette ikili ilişkiler bağlamında da içimizdeki düşmanla da mücadele vermeyi gerekli kılmaktadır. “Biz, kapitalizm altında büyümüş, kapitalizm tarafından yoksun bırakılmış ve bozulmaya uğramış ama kapitalizmle mücadelenin çelikleştirdiği o erkek ve kadınlarla sosyalizmi kurmak istiyoruz.” Devrimciler hayatın her alanında kapitalizmin sözde güzelliklerini, sözde mutluluklarını reddetmeli, gerçek ve sürekli mutluluğun mücadelede olduğunu bilince çıkartmalıdır. Bu reddetme ve alternatif bir kültür yaratarak buna uygun yaşama meselesi elbette çok abartılı ve insanüstü bir yaşam sürmek anlamına gelmez. Hiçbirimiz anormal nitelikleri olan, kusursuz, zaafsız kahramanlar değil ve böyle olmamıza da gerek yoktur. Nitekim alternatif kültür dediğimiz şey de halkın kültürünün ileri yanlarında temellerini bulur. İkili ilişkiler anlamında da halkımızın öz ürünlerinde birçok kez yer varılmış olan “sevda” kavramının, gerici yönleri olduğu gibi bugünkü yoz kültürle çelişen ilerici yönleri de vardır. Halkın öz kültürü elbette katıksız biçimde bizim kültürümüz olarak ele alınamaz, nihayetinde kabul edemeyeceğimiz iffet, bekâretin, evliliğin kutsallığı gibi kavramlarla kendini gösteren, gerici yanları vardır. Halkımızın kültürünün bu konuda da sadece ilerici yanları alınmalı, mülkiyet ilişkisi haline gelmiş, “bağımlılık” yaratan ilişkiler (ki bu bağımlılık çoğu zaman kadının erkeğe bağımlılığı şeklinde gelişir) ya da söz konusu gerici kavramlar kabul edilmemelidir.

Bu noktada sevginin varlığı meselesini tartışmak gerekmektedir. Sevginin varlığı bir ilişkide hayati bir sorundur.

Elbette sevgi dediğimiz şey bir ilişkiye başladıktan sonra, yaşanmışlıklarla birlikte gelişip, güçlenir ve bu açıdan herkes ilişkiye adım atarken kör kütük bir “kara sevdaya” tutulmak zorunda değildir. Ancak küçük bir heyecanın, yer yer hayranlıkların ya da yoldaşça bir sevginin “aşk”la karıştırılması mümkündür. Duyguları karıştırma meselesinden çok anlayış bazında olmasa da (çünkü anlayış nettir) pratikte “cinsel özgürlükçü” tutum takınan yoldaşlar yer yer olmuştur. Dış görünüşün misyonu elbette ikili

ilişkilerde vardır. Ancak doğru düzgün sevmeden, bencilce ve dış görünüşe odaklı ilişkilere başlanması genel anlayışımıza, devrimci bakış açısına uygun değildir. Sevgisiz, düşünsel anlamda da paylaşımdan yoksun olunan bu ilişkilerde açık olmasa da ince bir özgürlüğün cinselleştirilmesi, yani menfaat ilişkisi söz konusudur. Bu anlayış sakatlığı sinsice içimize girdiği için kendini kolay kolay açık etmez ve hiç kimse aslında temellerinde sağlam ve gerçek bir sevgi olmayan bir ilişki yaşadığını kolay kolay itiraf edemez. Karşımızdaki kişinin elbette zaafı vardır, yüzde yüz bir uyum ve anlaşma mümkün değildir. Ancak her yoldaş kendisine şu soruyu sorma cesaretini göstermelidir: ben bir insan, bir kadın ya da erkek ve bir devrimci olarak sevdiğim ya da sevdiğimi düşündüğüm insanı neden seviyorum, hangi özellikleri onu, benim gözümde değerli kılıyor? Bu sorulara dürüstçe cevap verdiğimizde dış görünüşten başka geriye pek bir şey kalmıyorsa bir sorun var demektir. Kadınlar için ise genelde inisiyatif meselesi dış görünüş gibi sahte sevgilere vücut veren bir özellik olarak öne çıkar. Çoğu kadın yoldaş dış görünüşün yanında, erkeğin hükmetme potansiyeline meyil eder.

İkili ilişkiler bağlamında çok net sınırlar koymak, net koşullar sayıp, bunlar olmadan bir ilişki olmaz demek çok zordur ve anti-bilimseldir. Kuşkusuz örgütlü de olsa, ortak bir kültüre de sahip çıkılsa her bireyin ilişkilerden beklentileri, beğenileri, tarzı belli farklar arz eder. O yüzden mutluluk veren gerçek bir ilişki için de herkesin kıstası belli farklılıklar gösterir. Bu yüzden nasıl olması gerektiği üzerinden değil de nasıl olmaması gerekliliği üzerinden daha çok meseleyi açmaya çalıştık. Ancak kısaca nasıl olması gerektiği üzerinden şunu söyleyelim; karşımızdakini belli bir düzeye kadar tanımış, genel anlamda hayata bakış açısını anlamış olmak ve bu tanıma ve anlama faaliyeti sonucunda açığa çıkan sevginin ürünü olan bir ilişki yaşamak gerekmektedir. Bu tanıma ve anlama faaliyetinin ne kadar zaman alacağı da kişilere ve koşullara göre elbette farklılık arz eder ve çok ayrıntılı bir tanıma süreci de yer yer abartılı olur. Ancak aceleci olmak, subjektif değerlendirmelere ve kısa sürecek, yıpratıcı, faaliyeti de olumsuz anlamda etkileyecek ilişkilere vücut verir. Özcesi karşımıza çıkan ve bizi etkileyen bireyin dış görünüşünden ya da hayata ne kadar hükmettiğinden çok hayatta ne kadar ürettiğine bakmakla ancak gerçek anlamda bir "aşk"a vücut verilebilir.

İnsana ait olan hiçbir şey bize yabancı değildir. Bir gençlik örgütlenmesi olarak faaliyette deneyimsiz olduğumuz gibi hayata dair de belli bir deneyimsizliğimiz olduğu açıktır. O yüzden ikili ilişkiler konusunda da hata

yapmamız, zaaf göstermemiz doğaldır. Ancak bu içimize yozlaşmışlığın yer yer girmesini meşru kılmayacağımız ya da bu konuda zaafı davranmayı bir kültür haline getireceğimiz anlamına gelmez. Bir konuyu doğal olarak nitelendirmek bu meseleyle savaşılmayacağımız, hesaplaşmayacağımız anlamına hiç gelmez.

En nihayetinde duygusal ilişkiler dediğimiz konu hem bizim yukarıda belirttiğimiz gibi sınıfsal durumumuzun bir göstergesidir hem de pratik anlamda faaliyetimizi etkileyen bir olgudur. Bu yüzden yozlaşmışlıktan sıyrılmış, faaliyetimizi geliştirici, emekle devam eden bir ilişki oluşturmamız gerekmektedir. "Aşkın gözü kördür" derler, ancak bu devrimciler için geçerli olamaz. Devrimciler yoldaşlarının da yardımıyla doğruyu görmeye ve doğruyu inşa etmeye çalışırlar. Kolektif mekanizma yani örgüt doğruyu görmekte en büyük yardımcısıdır. Bu yüzden YDG gibi görece daha esnek bir örgüt açısından bile kolektife açarak, kolektifin fikirlerine önem vererek ikili ilişkilerin daha sağlam temellerde başlayacağı unutulmamalıdır ve kolektifle paylaşarak, faaliyet açısından da ikili ilişkileri düşünmek bir kültür haline getirilmelidir. Kolektife açmamak, ilişkinin dışarıdan görünen halini, faaliyetteki ilerletici fonksiyonunu düşünmeden ilişkiye başlamak açık bir bencillik halidir. Sistemin tüm manipülasyonlarına, kara çalmalarına karşı (ki sistem ikili ilişkiler konusunda da devrimcilere çokça kara çalmaya çalışmıştır) yıllara varan bir mücadele ve bedeller sonucu oluşmuş kültürümüzü kitlelere en doğru şekilde göstermek zorundayız. Burada bencillik yapmaya hakkımız yoktur ve rotamız kayıyorsa yoldaşlarımız da elbette bu bencil bakış açısına müdahale etmelidir. Örgütün çalışma tarzına göre bu müdahale elbette değişkenlik gösterir. YDG'de daha çok yoldaşa öneriler ve manevi otorite devreye girerken Bolşevik- Maoist örgütlerde maddi ve somut müdahaleler devreye girer.

Devrimciler yaşamlarının her anını adadıkları davaya uygun örgütlemelidir. Devrimciliğin şakası yoktur. Yaptığımız zorlu ama önemli bir iştir. Yüzlerce şehidin kanıyla, yıllardır süren amansız ve çetin bir mücadele sonucu örgütümüz olumlu bir kültür inşa etmiştir. İkili ilişkilere bakış açımız da bu mücadelenin sonuçlarından biridir ve kültürümüzün bir parçasıdır. Halkımızın, devrimci demokrat kamuoyunun gözünde, "sonsuz bir kara sevdaya da" tutulsak, örgütümüzün, devrimciliğin değerini ve yerini her zaman korumamız gerekmektedir. Devrimci kültürümüz ve bunun ikili ilişkilere yansımaları bizim yarattığımız değerlerimizle ilgilidir ve bu yüzden sahip çıkmamız, sıkı sıkıya sarılmamız gerekmektedir. Sistemle aramıza kalın bir çizgi çekmenin yegâne yolu budur.

B
E
L
E
K

Şahmeran'ın Mağarasından Yayılıyordu Ölüm Kokusu!..

*“Bir ölü yatıyor
Vurdular
Kurşun yarası
Kızıl bir karanfil açmış alnında
İstanbul'da Beyazıt meydanında.
Bir ölü yatacak
Toprağa şıp şıp damlayacak kanı
Silahlı milletim hürriyet
türkülerıyla gelip
Zaptedene kadar büyük meydanı.”*

Halepçe’de yaşananları unutmamak, Kürt Ulusu’nun haklı ve meşru mücadelesini daha fazla sahiplenmek ve yükseltmekle; Beyazıt’ı unutmamak ise geleceğimize sahip çıkmakla mümkün olacaktır. Ve bunu yaparken, ortak düşmana karşı düşlerimizi iç içe, birlikte ve omuz omuza savunmak, kavgayı aynı saflardan büyütme gerekmektedir. Unutmamak yalnızca savaşmakla mümkündür

Alevler palazlanır gökyüzünde. Hava yanmaya başlar sonra. Etrafa derin bir sıcaklık yayılır. El kol bağlanır. Adım atacak yer kalmaz. Ateşin prangasıdır, ayaklarına takılan. Soluğun kesilir hemen ardından. Tenin eriyerek karşılırsın ‘sonu.’ Ya bir şarapnel parçasıdır sebebin ya da etrafa yayılan o korkunç ısı.

Vahşetin resmini de çizildi ezelden bu yana direnişlerin, destanların süslediği gibi yeryuvarı. Ancak öyle vahşetler var ki, onlar düşünce aklımıza, donuk kalmamak, gözbebeklerine gelip konuk olan ince yaşları ısrarla korumak, nefesinin kesilmesine engel olmak zorluyor insanı diyeni.

‘Elinde Bir Çiçek Gibi Yarasını Taşıyanlar’;

Kavganın, kanın, katliamın; direnişin, destanın, isyanın ayıdır Mart. Her yeni gününde ‘eskiyi’ anımsatır bize. Öfkemiz, kinimiz, inancımız yeni doğumlara gebe kalır, bu ayın her yeni gününde.

1978’i vurduğu vakit takvim nişanı, yine kavgamızın

ayı... Mart’ın 16’sı. Ülkelerine sahip çıkan, üniversitelere sahip çıkan, gelecek güzel günleri kurmanın hayaliyle mücadelenin bağrında yeşermeyi seçen yedi genç. Yedi yürek. Yedi parça umut bekçisi. Omuz omuza vererek çıkıyorlar kampüslerinden. Ortalık karışık. Pusu kuruyor eli kanlı zalimler yollarda. Yan yana olmak lazım. Birlikte karşı durmak, birbirini kollamak lazım.

Azıcık uzaklaştıklarında üniversiteden bir garip hava çepeçevre sarıyor etrafı. Tuhaf bir şeyler oluyor. Polis yanlarından uzaklaşıyor. Gençler faşizmin hedef tahtasında, tam ortasında, apaçık ortada öylece kalıyor. Belli ki kana susamış birileri. Belli ki en ince ayrıntısına kadar düşünülen bir katliam senaryosunun final sahnesi yaklaşmakta. Dakikalar ağır aksak ilerliyor. Gençler birbirlerinin kollarından tutuyorlar, sımsıkı. Sonra bir patlama sesi duyuluyor. Bombadan sonra, kurşun sesleri birbirini izliyor. Etrafı büyük bir gürültü sarıyor. Kargaşa, kaos, slogan sesleri... Bir sürü genç fidan yaralanıyor. Yedi gencecik

fidan ise sonsuzluğa uğurlanıyor.

“Bir ölü yatıyor

Vurdular

Kurşun yarası

Kızıl bir karanfil açmış altında

İstanbul'da Beyazıt meydanında.

Bir ölü yatacak

Toprağa şıp şıp damlayacak kanı

Silahlı milletim hürriyet türkleriyle gelip

Zaptedene kadar büyük meydanı.”

Katliamın davetini çıkaranlar, kolluk görevlisi payeyle filmde yer alan, ömürlerinin geri kalanında yüksele yüksele makam bırakmayan sivil faşistlerdir. Elllerinde silahlarıyla, bombalarıyla öğrencilere saldıranlar katliamcı devletin çanak yalayıcılarıdır. Bu katliamlarla gençliğin güzel günler mücadelesinin önüne geçeceğini sanan, gençlikten yani gelecekte bu kadar korkan ise katil devletin bizzat kendisidir.

“Hey Halepçe

Te qet ji bir nakim

Mâ ezê çawa ji bîr kîm

Hêstrê çavê min Nasekine’ (Halepçe ağıdından)

Halepçe ji bir nekîn!” (Halepçe’yi unutma!)

Kimyasal Ali derler bir katil. Halepçe derler bir şehir. Adını ‘El Enfal’ koymuşlar, bir katliam. Bu kez 1988 yılını vuruyor takvim nişanı. Ama on yıl önceki aynı korku, aynı can çekiş ve aynı zulmün parçaları.

Yine bombalar yağıyor çocukların, bebeklerin, şehirlerin üzerine. Bu bombalar ki ‘insan aklının’ en iğrenç icatlarından. Eritir, yakar, nefessiz koyar öyle alır canını. Bir bebek misalen kundağında erir, tenine tesir eden alevlerin etkisiyle. Anası ardından ağıtlar yakar, korkar, ağlar.

Yazgısında katliamların en acılarını zihnine kazımış olan Kürtlerin isyanını bastırma hareketidir Halepçe’de yaşananlar. Bir had bildirme, imha etme çabasıdır bombalarla ‘sağlanmaya’ çalışılan. Serhıldanlarla tümünden dünya halkları için umudun adresini gösteren bu halkın yaşadığı en büyük kıyımlardandır Halepçe. Altı binden fazla insanın katledilmesi, on bin insanın yaralanması, yüz binlerce insanın evsiz kalması katliam bilançosunun küçük bir kısmıdır.

‘El Enfal’ hareketi esnasında kullanılan kimyasal bombalarla doğrudan bir kıyımın hedeflendiği açıktır. Bırakalım insanı, bütünen canlı varlıklar üzerinde yoğun bir tesir bırakan bu kimyasal silahların kullanılması insanlık suçudur. Ancak insanlıktan nasibini almamış egemenler

ve onların yerli işbirlikçilerinden, uşaklarından adalet beklemek abesle iştilig olacaktır. Katliam, kıyım bu sistemin bekasını sağlamak gayesiyle gerçekleştirilebileceği akıl dışı yöntemlerin yalnızca ufak bir parçasıdır. 1 Mart 2010’da Irak’ta Halepçe Katliamı’nın bir ‘soykırım’ olarak nitelendirilmesi, sorumluluğu sadece Saddam yönetimine atması üzerinden anlamlı olmakla birlikte yeterli değildir. Halepçe’de yaşananlar emperyalist güçlerin Ortadoğu’daki genişletilmiş projeleriyle de doğrudan alakalıdır. Akla kararı karıştırmamak, hedeflerimizi berrak bir şekilde koymak belirleyici bir yerde durmaktadır. Tam da buradan doğru Beyazıt Meydanı’na atılan bomba ile Halepçe’nin semalarına bırakılan kimyasal bombaların aynı olduğunu görmek gerekmektedir. Amaçlar, planlar, ‘bas-

tırlamak istenen isyanlar’ değişir. Aynı olan şey ise sistem için rahatsızlık veriyor olma gerçekliğimizdir. Aralarında 10 yıl olsa da, iki bomba hem acıttıkları canlar hem de sistemin yok etmeye çalıştığı fikirleri, düşleri sahiplenmeleri açısından aynıdır.

Bu aynılık ise ortak bir karşı koyuşu zaruri kılmaktadır. Aynı kaynaktan, akıl almaz boyutlarıyla, insanlık dışı yöntemlerle uyguladıkları saldırılar kendi güvenliklerini sağlamak, dolayısıyla biz ‘ötekileri’ yok etmek amacı taşımaktadır. Hatırlamamız açısından, yeniden kavramamız açısından bizlere fırsat sunan bu önemli günlerin yıldönümleri, bu bakış açısıyla daha büyük bir anlam kazanmaktadır. Halepçe’de yaşananları unutmamak, Kürt Ulusu’nun haklı ve meşru mücadelesini daha fazla sahiplenmek ve yükseltmekle; Beyazıt’ı unutmamak ise geleceğimize sahip çıkmakla mümkün olacaktır. Ve bunu yaparken, ortak düşmana karşı düşlerimizi iç içe, birlikte ve omuz omuza savunmak, kavgayı aynı saflardan büyütme gerekmektedir. Unutmamak yalnızca savaşmakla mümkündür.

**ROJA BERXWEDAN Û SERHÎLDANA
KURD'A NEWROZ PÎROZ BE!**

www.partizanarsiv.net

EKMEK VE GÜL

Yürüyoruz yürüyoruz, günün aydınlığında
Donuk fabrika bacalarına, yoksul mutfaqlara
Çarpıyor sesimiz ve birden parlayan
Bir ışık gibi ulaşıyor insanlara
"Ekmek ve gül! Ekmek ve gül!"

Yürüyoruz yürüyoruz, erkekler için de yürüyoruz
Çünkü hâlâ bizim oğullarımızdır onlar
Ve biz hâlâ analık ederiz onlara
En zorlu iş, en ağır emek
Ve çalışmak doğuştan mezara dek
Ve böyle sürüp gitsin istemiyoruz
Yaşamak için ekmek
Ruhumuz için gül istiyoruz!

Yürüyoruz yürüyoruz kol kola
Saflarımızda ölüp gitmiş arkadaşlarımız
Ve türkümüzde onların kederli "Ekmek!" çığılıkları
Çünkü bir köle gibi çalıştırıldı onlar
Sanattan, güzellikten, sevgiden yoksun
Biz de bugün hâlâ onların özlemini haykırıyoruz
İş ve ekmek istiyoruz
Ama gül de istiyoruz

Yürüyoruz yürüyoruz, yan yana, güzel günler adına
Kadınız, insanız, insanlığı ayağa kaldırıyoruz
Paydos bundan böyle köleliğe, aylaklığa
Herkes çalışsın, bölüşülsün kardeşçe yaşamın sundukları
İşte bunun için yükseliyor yüreklerimizden
Bu ekmek ve gül türküleri
Ve yineliyoruz hep bir ağızdan
"Ekmek ve gül! Ekmek ve gül!"

James OPPENHEIM